

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- กมลทิพย์ คติการ. (2539). การเรียกร้องค่าเสียหายคดีสภาวะแวดล้อมตามกฎหมายว่าด้วยละเมิด. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายสิ่งแวดล้อม หน่วยที่ 8 – 15 (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- จารุณีย์ ทองผาสุก และสมพร จอคำ. (2544). อันตรายจากรังสี. กรุงเทพฯ: สมาคมนิวเคลียร์แห่งประเทศไทย.
- จิตติ ดิงศกัทธิย์. (2526). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 ว่าด้วยมูลแห่งหนี้ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิต เสริญบุตร. (2539). หลักกฎหมายแพ่งลักษณะละเมิด. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดือนตุลา.
- พจน์ บุญปกม. (2525). คำบรรยายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิด (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: นิติบรรณการ.
- เพ็ง เพ็งนิต. (2545). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิด ความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง (แก้ไขเพิ่มเติม) (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.
- ไพจิตร ปุณณพันธุ์. (2548). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: นิติบรรณการ.
- วารี นาสกุล. (2523). ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิด จัดการนอกสั่ง ลาภมิควรได้ (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศักดิ์ สนองชาติ. (2544). คำอธิบายโดยย่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิดและความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: นิติบรรณการ.
- สุมาลี วงษ์วิทิต. (2544). กฎหมายว่าด้วยละเมิด จัดการงานนอกสั่ง ลาภมิควรได้ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุขุม ศุภนิตย์. (2546). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ละเมิด (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: นิติบรรณการ.

เสนีย์ ปราโมช. (2527). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะนิติกรรมและหนี้.

กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช

สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ. (2547). ศัพทานุกรมนิวเคลียร์. กรุงเทพฯ: สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ.

_____. (2551). รายงานประจำปี 2551 สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

อัมพร ฝันเขียน. (2547). อันตรายจากรังสีและการควบคุม. ม.ป.ท.

อดิสร อิศรางกูร ณ อยุธยา และคณะ. (2550). นโยบายสาธารณะด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อม กลไกเฝ้าระวังสุขภาพและสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ.

อุดมศักดิ์ สินธิพงษ์. (2547). กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

อำนาจ วงศ์บัณฑิต. (2545). กฎหมายสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

บทความ

กิตติศักดิ์ ชินอุดมทรัพย์. (2543, มกราคม - มีนาคม). “ลำดับเหตุการณ์ทางรังสีและการปฏิบัติการกู้คืนกำเริบรังสีโคบอลต์-60 ณ ช. วัดมเหยงษ์ จ. สมุทรปราการ มกราคม-กุมภาพันธ์ 2543.” นิวเคลียร์ปริทัศน์, 15, 1. หน้า 3-6.

คัมภีร์ แก้วเจริญ. (2526). “ค่าเสียหายในคดีละเมิด.” วารสารกฎหมาย, 7, 3. หน้า 26 - 27.

ประสิทธิ์ ปิวาวัฒนพานิช. (2543, ธันวาคม). “ความเป็นไปได้สำหรับโครงการสร้างโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ในประเทศไทย : กรณีศึกษาประเด็นข้อกฎหมายเรื่องความรับผิดชอบและการจัดการกากสารกัมมันตภาพรังสี.” วารสารนิติศาสตร์, 3, 4. หน้า 686.

วิทยานิพนธ์

กมลทิพย์ คติการ. (2529). มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและทดแทนความเสียหายอันเกิดจากวัตถุมีพิษ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐวุฒิ วรรณวานิช. (2538). การกำหนดค่าสินไหมทดแทนเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายเนื่องจากการกระทำละเมิด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปัญญาพร โกศลกิตติวงศ์. (2541). ความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ก่อมลพิษในคดีสิ่งแวดล้อม.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิมล สุวรรณ. (2550). ความรับผิดชอบทางแพ่งเนื่องมาจากวัตถุอันตราย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุนิสา โมระศีลปิ่น. (2549). ความรับผิดชอบเพื่อละเมิดในความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัยและเสรีภาพ ศึกษากรณีเฉพาะความเสียหายอันมิใช่ตัวเงิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

อนิรุทธิ์ ทองจักรแก้ว. (2550). นโยบายทางอาญาเกี่ยวกับนิวเคลียร์และรังสี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

เอกสารอื่น ๆ

สำนักกำกับดูแลความปลอดภัยทางนิวเคลียร์ สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ. (2550). อุบัติเหตุจากโรงไฟฟ้านิวเคลียร์. กรุงเทพฯ: งานเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.

กฎหมาย

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545

พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504

พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2508

พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

พลสุข พงษ์พัฒน์. อุบัติเหตุทางรังสีและหลักปฏิบัติในภาวะฉุกเฉินทางรังสี. สืบค้นเมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2552, จาก

http://www2.egat.co.th/ned/index.php?option=com_content&view=article&id=148&Itemid=171#1

ประชาไท. เขื่อนโคบอลท์ขึ้นฤิกาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์. (2552, 18 ธันวาคม). สืบค้นเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 2552, จาก <http://prachatai3.info/journal/2009/12/27057>

ภาษาต่างประเทศ

BOOKS

Carlton Stoiber, Alec Baer, Norbert Pelzer and Wolfram Tonhauser. (2003). **Handbook on Nuclear Law**. Austria: IAEA.

Peter Cameron, Leigh Hancher, Wolfgang Kühn. (1988). **Nuclear Energy Law After Chernobyl**. UK: J.W. Arrowsmith Ltd.

ELECTRONIC SOURCES

IAEA International Expert Group on Nuclear Liability (INLEX), “the 1997 Vienna Convention on Civil Liability for Nuclear Damage and the 1997 Convention on Supplementary Compensation for Nuclear Damage Explanatory Texts. Retrieved June 20, 2008, from

<http://www.iaea.org/About/Policy/GC/GC48/Documents/gc48inf5expltest.pdf>

International Atomic Energy Agency. “Convention on Supplementary Compensation for Nuclear Damage. Retrieved June 3, 2008, from

http://www.iaea.org/Publications/Documents/Conventions/supcomp_status.pdf

_____. "Joint Protocol Relating to the Vienna Convention and the Paris Convention-latest status. Retrieved June 3, 2008, from

http://www.iaea.org/Publications/Documents/Conventions/jointprot_status.pdf

_____. "Vienna Convention on Civil Liability for Nuclear Damage. Retrieved June 3, 2008, from

http://www.iaea.org/Publications/Documents/Conventions/liability_status.pdf

Paris Convention on Nuclear Third Party Liability Latest status of ratifications or accessions.

Retrieved June 3, 2008, from

<http://www.nea.fr/html/law/paris-convention-ratification.html>

ภาคผนวก

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่ 1516/2544

คดีหมายเลขแดงที่ 1820/2545

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ 27 เดือน กันยายน พุทธศักราช 2545

ระหว่าง

นางสาวสมใจ แก้วประดับ ที่ 1

ผู้ฟ้องคดี

นางสาวจิตราภรณ์ เจียรอุดมทรัพย์ ที่ 2

เด็กหญิงศศิภาณูจน์ ทรงศรีพิพัฒน์ โดยนางสาวจิตราภรณ์ เจียรอุดมทรัพย์

มารดา ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ 3

นางฉวีล แซ่เจี๋ย ที่ 4

นายเสถียร พันธุรักษ์ ที่ 5

นางนงค์ พันธุรักษ์ ที่ 6

นางสาวสุรียน้อย อยู่เจริญ ที่ 7

นางสาวจันทร์ทิพย์ เพชรรัตน์ ที่ 8

นายจิตรเสน จันทรสาขา ที่ 9

นายสนธยา สระประทุม ที่ 10

นายบุญถึง สีลา ที่ 11

นางสาวพัฒนา ธรรมนิยม ที่ 12

สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ

คดีนี้เป็นคดีที่โอนมาจากเรื่องร้องทุกข์ ตามกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่องร้องทุกข์รับที่ 140/2544

คดีนี้ผู้ฟ้องคดี ฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ตามที่ได้เกิดเหตุกัมมันตภาพรังสี โคบอลต์-60 รั่วไหลที่บริเวณลาดจอดรถเก่าของบริษัท กมลสุโกศล จำกัด แขวงประเวศ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร และบริเวณร้านค้าของเก่าในจังหวัดสมุทรปราการทำให้ผู้ฟ้องคดี ทั้งสิบสองรายได้รับผลกระทบจากกัมมันตภาพรังสีโดยได้รับบาดเจ็บทุพพลภาพ บิดาของผู้ฟ้องคดี ที่ 3 และบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 ถึงแก่ความตาย โดยมีสาเหตุเกิดจากการจงใจละเว้นการ ปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการออกระเบียบ ข้อบังคับ มาตรการและปฏิบัติการเพื่อควบคุมดูแลการใช้ประโยชน์พลังงานปรมาณู การเก็บรักษาวัสดุ กัมมันตรังสี และการจัดการกากกัมมันตรังสีให้เกิดความปลอดภัยแก่ผู้ใช้และประชาชนโดย ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยพลังงานปรมาณูเพื่อสันติและกฎหมายอื่นๆ ตามพระราชกฤษฎีกา แบ่งส่วนราชการสำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2537

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2511 โรงพยาบาลรามาริบัติได้ซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 จากบริษัท ซีเมนส์ จำกัด ประเทศเยอรมัน เพื่อให้บริการทางการแพทย์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2538 เมื่อเครื่องเสื่อมสภาพ โรงพยาบาลรามาริบัติได้จำหน่ายเครื่องฉายรังสีดังกล่าวโดยวิธีขายทอดตลาดให้แก่บริษัท กมลสุโกศล อีเล็กทริก จำกัด และบริษัทดังกล่าวได้รับซื้อและนำไปจัดเก็บไว้ที่โกดังของบริษัทซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนวิภาวดี โดยจัดเก็บรวมไว้กับเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 อื่นๆ ส่วนโรงพยาบาลรามาริบัติได้แจ้งการจำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบแล้ว ในเอกสารคำขออนุญาต แต่ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่ต้องตรวจสอบข้อมูลตามคำขออนุญาตว่าถูกต้องหรือไม่ กลับละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ทำการตรวจสอบว่าเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ที่อยู่ในความครอบครองของโรงพยาบาลรามาริบัติมีการติดตั้งหรือเก็บรักษาไว้ในสถานที่ตรงตามที่ระบุไว้ในคำขออนุญาตหรือไม่ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 ถึงปี พ.ศ. 2543 ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกใบอนุญาตให้แก่โรงพยาบาลรามาริบัติโดยมิได้ทำการตรวจสอบข้อมูลตามคำขออนุญาตตลอดมา นอกจากนี้เมื่อได้รับทราบการจำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่ต้องติดตามตรวจสอบดูแลว่าผู้ครอบครองได้ขออนุญาตมีไว้ในครอบครองซึ่งเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าวได้จัดเก็บให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และหลักวิชาการเพื่อป้องกันอันตรายที่จะเกิดแก่ประชาชนหรือไม่ กลับละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ไม่ติดตามตรวจสอบข้อมูลว่า เครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าวได้ตกไปอยู่ในความครอบครองของบุคคลหรือบริษัทใด มีใบอนุญาตถูกต้อง และมีการจัดเก็บอย่างปลอดภัยตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อ บริษัท กมลสุโกศล อีเล็กทริก จำกัด เป็นผู้ประกอบการนำเข้า จำหน่าย เก็บรักษาและเคลื่อนย้ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 เป็นกิจธุระ โดยได้รับใบอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองจำนวนหนึ่ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบสภาพโกดังของบริษัทดังกล่าว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้อง

คดีจึงมีหน้าที่ในการติดตาม ควบคุมการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดเก็บสารกัมมันตรังสีของบริษัท ดังกล่าวให้เป็นไปด้วยความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง แต่ปรากฏว่านับแต่ พ.ศ. 2538 ถึงปี พ.ศ. 2543 บริษัทดังกล่าวได้ซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 มาไว้ในครอบครอง ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติหน้าที่ ในการควบคุมดูแลหรือดำเนินการบังคับทางกฎหมายอื่นๆ ให้บริษัทดังกล่าวมีใบอนุญาต ครอบครองและจัดเก็บสารกัมมันตรังสีอย่างถูกต้องปลอดภัยตามที่กฎหมายและระเบียบของผู้ถูก ฟ้องคดีกำหนดไว้ นอกจากนี้ ตลอดระยะเวลาที่บริษัทดังกล่าวได้ครอบครองเครื่องฉายรังสีโค บอลต์-60 ไม่เคยทำรายการแสดงปริมาณของเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ที่มีไว้ในครอบครองว่าได้ เพิ่มขึ้นหรือลดลงเท่าใด รวมทั้งเหตุแห่งการเพิ่มหรือลดนั้นยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อครบ 60 วันนับแต่ วันที่ได้อนุญาตและทุกระยะ 60 วันต่อไป ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 และมีหน้าที่ทำ หนังสือแจ้งเดือนบริษัทให้ปฏิบัติให้ถูกต้องหรือต้องรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อพิจารณาดำเนินการ ต่อไป แต่กลับไม่ดำเนินการใดๆ ทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ไม่สามารถล่วงรู้หรือสามารถติดตาม สภาพการเก็บรักษาเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ของบริษัทดังกล่าวได้ทันต่อสถานการณ์ จากการ ละเลยไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ดังกล่าวปรากฏว่าเมื่อปี พ.ศ. 2537 และ พ.ศ. 2538 บริษัทดังกล่าวได้รับ ใบอนุญาตให้ส่งออกเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 เก่าเครื่องหนึ่งกลับไปยังต่างประเทศ แต่จนกระทั่ง เมื่อครบกำหนดอายุในใบอนุญาตซึ่งมีอายุ 6 เดือนแล้ว บริษัทก็มีได้ส่งเครื่องดังกล่าวออกแต่อย่าง ใด ยังคงเก็บรักษาไว้ในที่บริษัทต่างๆ ที่ไม่มีใบอนุญาตและปราศจากการควบคุมดูแลความปลอดภัย จากผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากได้แจ้งจำหน่ายออกจากบัญชีใบอนุญาตมิไว้ในครอบครองแล้ว การละ เว้นการปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ดังกล่าวเป็นเวลานานทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองรายได้รับการปกป้อง ควบคุมดูแลความปลอดภัยในเกณฑ์ที่ต่ำกว่าที่กฎหมายและระเบียบปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีกำหนด เป็นผลให้ผู้ครอบครองวัสดุกัมมันตรังสีเกิดความประมาทเลินเล่อ ไม่คำนึงถึงกฎระเบียบข้อปฏิบัติ ด้านความปลอดภัยตามกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทดังกล่าวได้รับความยินยอมจากบริษัท กมลสุโกศล จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทในเครือเดียวกันทำให้การเคลื่อนย้ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 เก่า จำนวน 3 เครื่อง ไปจัดเก็บไว้ในลานจอดรถของบริษัท กมลสุโกศล จำกัด ในซอยอ่อนนุช แขวงประเวศ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยปราศจากการป้องกันอันตรายและป้องกันการ โจรกรรมหรือสูญหาย ต่อมาเมื่อเดือนมกราคม 2543 ได้มีบุคคลภายนอกผู้ไม่อาจคาดหมายได้ถึงภัย อันตรายของวัตถุดังกล่าวได้นำชิ้นส่วนเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 คือ แท่งตะกั่วบรรจุสาร กัมมันตรังสีโคบอลต์-60 และเศษโลหะอื่นๆ มาขายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และที่ 10 ซึ่งมีอาชีพเป็น พ่อค้ารับซื้อของเก่าได้รับซื้อไว้โดยปกติในทางการค้าและไม่ทราบว่าเป็นวัตถุอันตรายและเป็น แหล่งกำเนิดมลพิษทางกัมมันตภาพรังสี โดยเข้าใจว่าเป็นวัสดุเหลือใช้ที่ทิ้งแล้ว และนำกลับไปยังที่ พักและร่วมกับผู้ฟ้องคดีที่ 11 ซึ่งเป็นลูกจ้างและพักอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน พยายามแยกชิ้นส่วน แต่

ไม่สามารถแยกชิ้นส่วนแท่งตะกั่วดังกล่าวได้สำเร็จ ซึ่งขณะนั้นผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 ได้สัมผัสกับแท่งตะกั่วดังกล่าวซึ่งมีกัมมันตภาพรังสีรั่วไหลออกมาและเกิดการเจ็บป่วยขึ้น แต่บุคคลทั้งสามยังไม่ทราบว่าตนเจ็บป่วยเนื่องจากการได้รับกัมมันตภาพรังสี ต่อมาเมื่อประมาณต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2543 ผู้ฟ้องคดีที่ 9 นำวัสดุดังกล่าวไปขายให้แก่ร้านรับซื้อของเก่าของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งตั้งอยู่เลขที่ 127/3 หมู่ที่ 4 ตำบลสำโรง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ และผู้ฟ้องคดีที่ 2 ได้รับซื้อไว้โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์และไม่อาจคาดหมายได้ถึงอันตรายของวัสดุดังกล่าว จากนั้นนายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ ซึ่งเป็นสามีของผู้ฟ้องคดีที่ 2 พร้อมด้วยนายนิพนธ์ พันธุพันธ์ ซึ่งเป็นลูกจ้างในร้านได้ช่วยกันตัดแยกแท่งตะกั่วที่ห่อหุ้มสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ออกจากกัน โดยสารดังกล่าวเป็นต้นกำเนิดรังสีได้อยู่ในร้านรับซื้อของเก่าเป็นเวลาประมาณ 18 วัน ทำให้กัมมันตภาพรังสีแพร่ออกมาในปริมาณสูง ส่งผลกระทบเบื้องต้นต่อสุขภาพร่างกายของบุคคลที่ทำงานและที่พักอาศัย อยู่ในร้านรับซื้อของเก่า คือ ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ถึงที่ 9 นายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ นายนิพนธ์ พันธุพันธ์ ซึ่งอยู่ในร้านรับซื้อของเก่าในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2543 รวมทั้งผู้ที่พักอาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง คือ ผู้ฟ้องคดีที่ 12 เมื่อบุคคลดังกล่าวไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลจังหวัดสมุทรปราการ จึงทราบจากแพทย์ผู้ตรวจรักษาเมื่อประมาณวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 ว่าอาการเจ็บป่วยเป็นผลมาจากการสัมผัสสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ต่อมาเมื่อวันที่ 18 และวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2543 ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการเก็บกู้และขนย้ายวัสดุกัมมันตรังสีดังกล่าวจากร้านรับซื้อของเก่าของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ไปจัดเก็บไว้ในสถานที่จัดเก็บของผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งนี้ การแพร่กระจายของสารกัมมันตรังสีดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองรายได้รับอันตรายจนถึงแก่ชีวิต ร่างกาย และสุขภาพอนามัย ดังนี้

ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ลูกจ้างชั่วคราวร้านรับซื้อของเก่าได้รับอันตรายต่อร่างกายป่วยเป็นโรคจากรังสีโคบอลต์-60 ต้องพักงานเป็นเวลา 3 เดือน และรักษาตัวต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันและต่อไปในอนาคตอย่างน้อย 15 ปี โดยมีอาการโครโมโซมเสียหาย ระบบพันธุกรรมผิดปกติไม่สามารถมีบุตรได้ มีเม็ดเลือดขาวต่ำ ภูมิคุ้มกันร่างกายอ่อนแอ และมีโอกาสสูงที่จะป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวในอนาคต

ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เจ้าของร้านรับซื้อของเก่ารักษาตัวในห้องปลอดเชื้อของโรงพยาบาลนาน 1 เดือน และรักษาตัวต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน และในอนาคตอย่างน้อย 15 ปี โดยมีอาการเซลล์ในร่างกายและโครโมโซมเสียหาย ระบบพันธุกรรมผิดปกติ ไม่สามารถมีบุตรได้ มีเม็ดเลือดขาวต่ำ ภูมิคุ้มกันร่างกายอ่อนแอ และมีโอกาสสูงที่จะป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวในอนาคต

นายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ ซึ่งเป็นบิดาโดยชอบธรรมของผู้ฟ้องคดีที่ 3 ถึงแก่ความตายเนื่องจากไขกระดูกฝ่อจากกัมมันตภาพรังสีและมีการติดเชื้อในกระแสเลือด

ผู้ฟ้องคดีที่ 4 ซึ่งเป็นมารดาของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ได้รับอันตรายต่อร่างกายในขั้นรุนแรงของผู้ได้รับบาดเจ็บทางรังสี ต้องเข้ารักษาตัวในห้องปลอดเชื้อของโรงพยาบาลประมาณ 1 เดือน และรักษาตัวต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน และต่อไปในอนาคตอย่างน้อย 15 ปี โดยมีอาการเซลล์ในร่างกายและโครโมโซมเสียหาย มีเม็ดเลือดขาวต่ำ ภูมิคุ้มกันร่างกายอ่อนแอ และมีโอกาสสูงที่จะป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวในอนาคต

นายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 ถึงแก่ความตายเนื่องจากโคโรนาไวรัสโคบอลท์-60 และมีการติดเชื้อในกระแสเลือด

ผู้ฟ้องคดีที่ 7 ซึ่งเป็นลูกจ้างในร้านรับซื้อของเก่าได้รับอันตรายต่อร่างกายในขั้นรุนแรงของผู้ได้รับบาดเจ็บทางรังสี ต้องเข้ารับการรักษาตัวในห้องปลอดเชื้อของโรงพยาบาลประมาณ 1 เดือน และรักษาตัวต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน และต่อไปในอนาคตอย่างน้อย 15 ปี โดยมีอาการเซลล์ในร่างกายและโครโมโซมเสียหาย ระบบพันธุกรรมผิดปกติ ไม่สามารถมีบุตรได้ มีเม็ดเลือดขาวต่ำ ภูมิคุ้มกันร่างกายอ่อนแอ และมีโอกาสสูงที่จะป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวในอนาคต

ผู้ฟ้องคดีที่ 8 เป็นลูกจ้างชั่วคราวร้านรับซื้อของเก่าได้รับอันตรายต่อร่างกายป่วยเป็นโรคจากรังสีโคบอลท์-60 ต้องพักงานเป็นเวลา 3 เดือน และรักษาตัวต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันและต่อไปในอนาคตอย่างน้อย 15 ปี โดยมีอาการโครโมโซมเสียหาย ระบบพันธุกรรมผิดปกติ ไม่สามารถมีบุตรได้ มีเม็ดเลือดขาวต่ำ ภูมิคุ้มกันร่างกายอ่อนแอ และมีโอกาสสูงที่จะป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวในอนาคต

ผู้ฟ้องคดีที่ 9 ซึ่งเป็นพ่อค้าเร่รับซื้อของเก่า ผู้รับซื้อแท่งตะกั่วบรรจุสารกัมมันตรังสีโคบอลท์-60 ได้รับอันตรายแก่ร่างกาย มือทั้งสองข้างเกิดบาดแผลทางรังสี จนต้องตัดนิ้วมือทั้งสองข้าง ส่วนร่างกายได้รับอันตรายในขั้นรุนแรงของผู้ได้รับบาดเจ็บทางรังสี ต้องเข้ารักษาตัวในห้องปลอดเชื้อของโรงพยาบาลประมาณ 1 เดือน รักษาบาดแผลที่โรงพยาบาลอีกหลายเดือนจนถึงปัจจุบัน และในอนาคตอย่างน้อย 15 ปี ขณะนี้ยังมีอาการบาดแผลที่มือเน่าลูกกลม เซลล์ในร่างกายและโครโมโซมเสียหาย ระบบพันธุกรรมผิดปกติ ไม่สามารถมีบุตรได้ มีเม็ดเลือดขาวต่ำ ภูมิคุ้มกันร่างกายอ่อนแอ และมีโอกาสสูงที่จะป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวในอนาคต

ผู้ฟ้องคดีที่ 10 เป็นพ่อค้าเร่รับซื้อของเก่า ได้รับอันตรายแก่ร่างกาย มือทั้งสองข้างเกิดบาดแผลมีอาการพุพองเนื้อเน่าลูกกลมต้องเอาเนื้อที่แขนมาปลูกถ่ายและไม่สามารถใช้มือได้ตามปกติ รักษาตัวในห้องปลอดเชื้อประมาณ 1 เดือน รักษาบาดแผลที่โรงพยาบาลอีกจนถึงปัจจุบัน และในอนาคตอย่างน้อย 15 ปี โดยมีอาการมือบวม เซลล์ในร่างกายและโครโมโซมเสียหาย ไม่สามารถมีบุตรได้ มีเม็ดเลือดขาวต่ำ ภูมิคุ้มกันร่างกายอ่อนแอ และมีโอกาสสูงที่จะป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวในอนาคต

ผู้ฟ้องคดีที่ 11 ได้รับอันตรายแก่ร่างกาย ขาขวาเกิดบาดเจ็บกล้ามเนื้อตามข้อต้องตัดเอาเนื้อส่วนอื่นมาปลูกถ่ายและไม่สามารถใช้การได้อีกต่อไป ร่างกายได้รับอันตรายในขั้นรุนแรงต้องรักษาตัวในห้องปลอดเชื้อประมาณ 1 เดือน รักษาบาดแผลที่โรงพยาบาลอีกจนถึงปัจจุบันและในอนาคตอย่างน้อย 15 ปี เซลล์ในร่างกายและโครโมโซมเสียหาย ระบบพันธุกรรมผิดปกติไม่สามารถมีบุตรได้ มีเม็ดเลือดขาวต่ำ ภูมิคุ้มกันร่างกายอ่อนแอ และมีโอกาสสูงที่จะป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวในอนาคต

ผู้ฟ้องคดีที่ 12 ซึ่งเป็นผู้พักอาศัยในบริเวณใกล้เคียงร้านรับซื้อของเก่า ได้รับกัมมันตภาพรังสีขณะตั้งครุ้ง ต้องทำแท้งตามคำแนะนำของแพทย์ โครโมโซมผิดปกติ ระบบพันธุกรรมเสียหาย ไม่สามารถมีบุตรได้ และในอนาคตมีโอกาสที่จะเกิดการเจ็บป่วยจากกัมมันตภาพรังสี

ความเสียหายดังกล่าวนี้เกิดจากผู้ถูกฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ละเลยไม่ปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ มาตรการและปฏิบัติการเพื่อควบคุมดูแลการเก็บรักษาวัสดุกัมมันตรังสีให้เกิดความปลอดภัยแก่ประชาชนอย่างพอเพียงตามกฎหมาย ละเลยไม่ดำเนินการตรวจสอบการย้ายสถานที่เก็บรักษาวัสดุนกัมมันตรังสีจากโรงพยาบาลรามาริบัติ ทั้งที่ได้ทราบข้อมูลและมีหน้าที่ต้องตรวจสอบรวบรวมข้อมูลเพื่อความปลอดภัยทางรังสี ละเลยไม่ดำเนินการตรวจสอบให้โรงพยาบาลรามาริบัติและหรือบริษัท กมลสุโกศล อิเล็คทริก จำกัด ผู้ครอบครองดำเนินการจัดการกับต้นกำเนิดรังสีที่เลิกใช้งานหรือจัดการกากกัมมันตรังสีโดยต้องขออนุญาตส่งออก หากไม่สามารถส่งกลับไปยังผู้ผลิตได้ ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องรับจัดการกากกัมมันตรังสีต่อไป แต่กลับเพิกเฉย ละเลยไม่ดำเนินการตรวจสอบการครอบครอง การเก็บรักษา การย้ายสถานที่เก็บรักษาวัสดุนกัมมันตรังสีของบริษัท กมลสุโกศล อิเล็คทริก จำกัด และหรือบริษัท กมลสุโกศล จำกัด ซึ่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งๆ ที่เจ้าหน้าที่ทราบข้อมูลแล้วและมีหน้าที่ต้องดำเนินการให้มีใบอนุญาต จัดสถานที่เก็บรักษาให้ถูกต้องและปลอดภัยจากการแพร่กระจายและการสูญหายตามกฎหมาย ซึ่งหากเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการดังกล่าวข้างต้น การแพร่กระจายของกัมมันตภาพรังสีย่อมไม่เกิดขึ้น

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายได้รับความเสียหายดังกล่าวและได้ทราบถึงบุคคลและหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบในความเสียหาย เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2543 เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีเหตุการณ์สารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 รั่วไหล กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ได้นำสรุปผลการสอบสวนออกเผยแพร่แก่สาธารณะในวันดังกล่าว

ก่อนฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการยื่นคำร้องต่อผู้ถูกฟ้องคดีขอให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทน เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2543 และเคยขอทราบความคืบหน้าเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2544

แต่ปรากฏว่าจนถึงปัจจุบัน ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉย

ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองราย ดังนี้

1. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 1,407,500 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 6,657,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1
2. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 7,027,964 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 12,277,964 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2
3. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 4,375,572 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 3
4. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 2,530,364 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 7,780,364 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 4
5. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 4,211,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 5
6. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 3,552,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 6
7. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 3,245,281 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 8,495,281 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 7
8. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 1,565,000 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 6,815,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 8
9. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 6,078,100 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 11,328,100 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9
10. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 2,973,740 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 8,223,740 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 10
11. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 6,569,245 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 11,819,245 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 11
12. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 3,190,000 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 8,440,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 12

พร้อมอัตราดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันละเมิด จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองราย หรือให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 ที่ต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะมีสุขภาพอนามัยเป็นปกติพร้อมค่าสินไหมทดแทนรายละเอียดปรากฏตามตารางค่าเสียหาย และค่าสินไหมทดแทน เอกสารท้ายคำฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาตนำเข้าหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร ผลิตภัณฑ์ มีไว้ในครอบครอง วัสดุกัมมันตรังสีทุกชนิด ตามพระราชกฤษฎีกา

แบ่งส่วนราชการสำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและ
สิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2537 มาตรา 3 ประกอบพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504
มาตรา 3 มาตรา 12 และมาตรา 13 คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดีเป็นผู้รับอนุญาตให้
นำเข้ามาและมีสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ไว้ในครอบครองตั้งแต่ พ.ศ. 2512 จนถึง พ.ศ. 2538
ซึ่งได้เก็บรักษาและปฏิบัติตามกฎข้อบังคับอย่างถูกต้องแล้ว ต่อมาได้ขายให้แก่บริษัท กมลสุโกศล
อิเล็กทรอนิกส์ จำกัด ในราคา 5,000 บาท โดยได้ขนย้ายสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ไปจากคณะ
แพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดีตั้งแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2538 สารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60
ตามคำฟ้องคดีนี้เป็นกรรมสิทธิ์และอยู่ในความครอบครองของบริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทรอนิกส์ จำกัด
ตั้งแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2538 จนถึงวันที่การแพร่กระจายสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ในปีพ.ศ.
2543 บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทรอนิกส์ จำกัด ไม่ได้ขออนุญาตมีสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ไว้ใน
ครอบครองและเก็บรักษาไว้โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายและข้อบังคับที่กำหนดไว้ ตามพระราชบัญญัติ
พลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2504)
เพื่อควบคุมการนำเข้าหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร การเก็บ
รักษา การขนย้ายวัสดุตามคำฟ้อง โดยกำหนดให้มีแบบคำขอและได้มีการดำเนินการตาม
กฎกระทรวง ข้อบังคับดังกล่าวตลอดมา อีกทั้งได้มีการตรวจสถานที่ปฏิบัติการทางรังสีและ
ตรวจสอบสภาพแห่งสารกัมมันตรังสีตลอดมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาคำขอให้ชดเชยค่าเสียหาย
ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าขณะเกิดเหตุบริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทรอนิกส์ จำกัด เป็น
เจ้าของและครอบครองวัสดุนี้โดยมิได้ขออนุญาตตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ 2
(พ.ศ. 2504) ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทรอนิกส์ จำกัด จะต้องรับผิดชอบใน
ความเสียหายที่เกิดจากการกระจายของสารกัมมันตรังสีดังกล่าว ส่วนคณะกรรมการและหรือ
เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายและกฎหมายที่กำหนดไว้ถูกต้อง โดยมิได้
ละเลยหรือละเว้นการปฏิบัติแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าเสียหาย อีกทั้ง
ค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องมาในคดีนี้เป็นการคำนวณตามความคิดและความรู้สึกของผู้ฟ้องคดี
โดยไม่มีเกณฑ์ในการคำนวณแต่อย่างใด หากพิจารณาตามสถานภาพและหน้าที่การงานและรายได้
ของผู้ฟ้องคดีก่อนเกิดเหตุแล้ว ค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้เรียกร้องมานั้นเกิดความจริงเพราะ
โรงพยาบาลสมุทรปราการและโรงพยาบาลราชวิถีได้รักษาให้โดยไม่ได้คิดค่าใช้จ่ายจากผู้ป่วยที่ ถูก
สารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีต่างก็ได้รับการดูแลรักษาจากโรงพยาบาลโดยไม่
เสียค่าใช้จ่ายใดๆ และยังไปใช้บริการรักษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายได้ตลอดเวลาอีกด้วย คดีนี้เหตุเกิด
ระหว่างปลายเดือนมกราคม 2543 ถึงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้
ดำเนินการกักกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 สำเร็จและไม่มีบุคคลใดได้รับอันตรายจากรังสีเพิ่มอีกแล้ว

ผู้ฟ้องคดีได้ทราบเหตุละเมิดพร้อมทั้งรู้ตัวผู้ทำละเมิดแล้วแต่ได้มาฟ้องคดีนี้ (ร้องทุกข์) เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2544 ซึ่งพ้นกำหนด 1 ปี อันเป็นการขาดอายุความที่จะฟ้องร้องให้รับผิดชอบละเมิดได้ และการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 11 ก่อน จึงไม่มีสิทธิร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ตามกฎหมาย อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทน เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2543 แต่มาฟ้องทุกข์ต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2544 จึงเป็นการไม่รอผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีภายใน 180 วัน ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายและไม่เป็นคดีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถนำคดีมาสู่การพิจารณาของศาลปกครองได้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 42 วรรคสอง

ผู้ถูกฟ้องคดีได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมนอกเหนือจากคำให้การตามประเด็นที่ศาลกำหนดว่า

1. เมื่อโรงพยาบาลรามาริบัติได้จำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ให้แก่บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด โรงพยาบาลรามาริบัติไม่ได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด ภายหลังจากเกิดเหตุคดีนี้แล้วผู้ถูกฟ้องคดีได้สอบสวนข้อเท็จจริง จึงทราบว่า โรงพยาบาลรามาริบัติได้จำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ให้แก่บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด และบริษัทดังกล่าวได้ขนย้ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ไปจากโรงพยาบาลรามาริบัติตั้งแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2538

2. ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 จนถึงวันเกิดเหตุผู้ถูกฟ้องคดีได้ไปตรวจสอบด้านการป้องกันอันตรายจากรังสีโคบอลต์-60 ที่โรงพยาบาลรามาริบัติเมื่อวันที่ 20 และวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541 ตามกำหนดนัดหมายตรวจสอบสถานปฏิบัติการทางรังสีปริมาณ 2 ปีต่อครั้ง โดยตรวจสอบปริมาณรังสีรั่วไหลรอบๆ ห้องฉายรังสีและข้อมูลปริมาณรังสีที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับเท่านั้น และผลการตรวจสอบระดับรังสีรอบห้องฉายรังสีอยู่ในระดับที่ถือว่ามีความปลอดภัยทางรังสีและระบบอินเตอร์ล็อกซิสเต็มทำงานถูกต้อง ส่วนจำนวนเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ขณะที่ไปตรวจสอบระดับรังสีพบจำนวนเครื่องฉายรังสีมีอยู่จำนวน 2 เครื่องที่ห้องฉายรังสีเท่ากับจำนวนเครื่องที่โรงพยาบาลรามาริบัติได้รับอนุญาตมิไว้ในครอบครองจากผู้ถูกฟ้องคดี โดยเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจะไม่ทราบว่าทางโรงพยาบาลรามาริบัติได้มีการเปลี่ยนตัวเครื่องฉายรังสีใหม่หรือไม่ เนื่องจากจำนวนตัวเครื่องขณะทำการตรวจสอบความปลอดภัยจากรังสีรอบห้องฉายรังสีดังกล่าวยังมีจำนวน 2 เครื่องคงเดิม มิได้มีจำนวนเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

3. หลังจากบริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด ได้ซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ไปจากโรงพยาบาลรามาริบัติ บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด ไม่เคยขออนุญาตขนย้ายหรือมิไว้ใน

ครอบครองเครื่องดังกล่าวแต่อย่างใด

4. ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ตรวจสอบสถานที่เก็บเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ที่รั่วไหลเพราะไม่ได้มีการแจ้งย้ายและครอบครอง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเคยให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบภาชนะบรรจุสารกัมมันตรังสีที่บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด (ที่โกดังถนนวิภาวดีรังสิต) จำนวน 2 ครั้ง คือ เมื่อวันที่ 10 มกราคม 2539 และวันที่ 9 กรกฎาคม 2540 โดยสถานที่ตรวจสอบทั้ง 2 ครั้ง ไม่ใช่บริเวณลานจอดรถ (ร้าง) ของบริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด (ซอยอ่อนนุช เขตประเวศ)

5. ตามพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 และกฎกระทรวง ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2504 และฉบับที่ 2 พ.ศ. 2504 กำหนดให้ผู้ที่จะนำหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ผลิตและผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งสารกัมมันตรังสีตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้นที่จะต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ ส่วนผู้ที่จะขนย้าย จำหน่ายหรือขายไม่ต้องได้รับอนุญาตแต่อย่างใด การที่โรงพยาบาลรามาริบัติได้จำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ให้แก่บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด ที่จะต้องขอใบอนุญาตมีสารกัมมันตรังสีไว้ในครอบครอง และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมิใช่เกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด และผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้ใช้ความระมัดระวังมิได้ละเลยในการตรวจสอบสถานที่เก็บรักษา และเมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นผู้ถูกฟ้องคดีก็รีบดำเนินการกู้เก็บแท่งโคบอลต์-60 อย่างรวดเร็ว

ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองรายคัดค้านคำให้การว่า โรงพยาบาลรามาริบัติได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบว่าได้จำหน่ายสารกัมมันตรังสีดังกล่าวไปแล้วตามคำขออนุญาตของโรงพยาบาลรามาริบัติลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2538 จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทราบแล้วว่า ได้มีการเคลื่อนย้ายสารกัมมันตรังสีไปไว้ ณ สถานที่อื่น เนื่องจากมีข้อความท้ายคำขออนุญาตระบุไว้อย่างชัดเจน ว่ามีการจำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ที่หยุดบริการคนไข้แล้ว ให้แก่บริษัทผู้ติดตั้งเครื่อง โคบอลต์ใหม่ ดังนั้นแม้บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด จะไม่ได้ขออนุญาตขนย้ายก็เป็นหน้าที่ตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องทำการตรวจสอบให้มีการดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบของผู้ถูกฟ้องคดีเอง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีหาได้ดำเนินการเข้าไปตรวจสอบไม่ กลับปล่อยปละละเลย เพิกเฉยไม่เคยเข้าไปตรวจสอบการขนย้ายสารกัมมันตรังสีดังกล่าว แม้กฎระเบียบที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกมากำหนดให้ผู้ผลิตหรือครอบครอง ตลอดจนผู้ที่เก็บรักษาและขนย้ายต้องแจ้งเพื่อขออนุญาต แต่เนื่องจากผู้ที่ครอบครองหรือนำเข้าซึ่งสารกัมมันตรังสีดังกล่าวในประเทศไทยมีจำนวนไม่มาก อยู่ในวิสัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีสามารถรู้ว่าใครเป็นผู้นำเข้าหรือส่งออกหรือครอบครองได้ จึงเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ต้องเป็นผู้ตรวจสอบควบคุม เพื่อทราบความเคลื่อนไหวของการครอบครองสารกัมมันตรังสีดังกล่าวภายในประเทศเนื่องจากสารกัมมันตรังสีดังกล่าวถือเป็นวัตถุอันตรายที่สามารถส่งผลกระทบและสร้างความเสียหายให้แก่สังคมโดยรวมได้ จึงเป็นหน้าที่ตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่

จะต้องคอยตรวจสอบ หลังจากที่บ้านบริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด ได้ซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ไปจากโรงพยาบาลรามาริบัติแล้ว ได้นำไปไว้ที่โกดังถนนวิภาวดีรังสิต ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 ซึ่งในปี พ.ศ. 2539 และ 2540 เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีเข้าไปตรวจสอบในบริเวณดังกล่าวและพบว่า บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด ได้ครอบครองเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 โดยไม่มีการขออนุญาตอีก 3 เครื่อง รายละเอียดปรากฏตามรายงานอุบัติเหตุทางรังสีที่จังหวัดสมุทรปราการ จัดทำโดยทบวงการพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศและผู้ถูกฟ้องคดี ต่อมาเมื่อต้นปี พ.ศ. 2542 สัญญาเช่าโกดังของบริษัทดังกล่าวสิ้นสุดลงจึงได้ขนย้ายเครื่องฉายรังสี 3 เครื่อง ไปเก็บที่ลานจอดรถร้างบริเวณซอยอ่อนนุช เขตประเวศ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2542 ผู้ถูกฟ้องคดีได้เข้าไปตรวจสอบเครื่องฉายรังสีของนายแพทย์ทองพูน พัฒนวิทย์ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงทราบถึงเรื่องการเคลื่อนย้ายเครื่องฉายรังสีเนื่องจากเหตุหมดสัญญาเช่า แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็ไม่ได้ทำการตรวจสอบเครื่องฉายรังสีอื่นๆ ว่าเก็บไว้ที่ใดบ้าง นอกจากเครื่องฉายรังสีของนายแพทย์ทองพูน พัฒนวิทย์ ปรากฏตามหนังสือขอตรวจสอบสถานปฏิบัติการทางรังสี ลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2542 เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข 5 จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ทราบถึงการครอบครองและการเคลื่อนย้ายเปลี่ยนแปลงสถานที่เก็บเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ของบริษัท ทั้งในส่วนที่ครอบครองโดยมีการขออนุญาตและส่วนที่บริษัทครอบครองโดยไม่ได้ขออนุญาตจากผู้ฟ้องคดี (ที่ถูกควรเป็นผู้ถูกฟ้องคดี) มาโดยตลอด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีกลับเพิกเฉยไม่ตรวจสอบตามกฎหมายจนทำให้เกิดความเสียหายขึ้นสำหรับเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 เครื่องใหม่ที่โรงพยาบาลนำมาติดตั้งแทนเครื่องเดิมนั้น ต้องนำเข้าจากต่างประเทศและต้องทำการขออนุญาตนำเข้าและครอบครองต่อผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งในคำขออนุญาตจะระบุถึงผู้ครอบครอง สถานที่จัดเก็บ ผู้ได้รับมอบหมายให้นำเข้าและมาตรการดำเนินการด้านความปลอดภัยต่างๆ รายละเอียดปรากฏตามตัวอย่างแบบคำขออนุญาตนำเข้าและครอบครอง แบบ พป.3 (ที่ถูกควรเป็น พ.ป.ส.3) ท้ายกฎกระทรวงฉบับที่ 2 พ.ศ. 2504 จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีทราบโดยตลอดว่ามีการซื้อขายและเคลื่อนย้ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 มาติดตั้งใหม่แทนเครื่องเดิม นอกจากนี้ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างในคำให้การว่าตามพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 และกฎกระทรวงกำหนดให้เฉพาะผู้ที่จะนำเข้า ส่งออก ผลิต หรือมีไว้ในครอบครองเท่านั้นที่ต้องขออนุญาต ส่วนผู้ที่ขนย้าย จำหน่าย หรือขายไม่ต้องได้รับอนุญาตนั้น เป็นความเข้าใจของผู้ถูกฟ้องคดีเอง มิใช่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎกระทรวง และพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการของผู้ถูกฟ้องคดี ตามมาตรา 3 (2) ซึ่งกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ดำเนินการออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และวางมาตรการเพื่อควบคุมเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์พลังงานปรมาณู การเก็บรักษาวัสดุกัมมันตรังสีเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ประชาชน จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ในการควบคุมดูแลสารกัมมันตรังสีอย่างดีที่สุดเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ประชาชน

แต่ผู้ถูกฟ้องคดีหาได้ใช้ความระมัดระวังตรวจสอบการเคลื่อนย้ายและการครอบครองสารกัมมันตรังสีตามมาตรฐานแห่งวิชาชีพไม่ นอกจากนี้ในการตรวจสอบเครื่องฉายรังสีที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าได้ทำการตรวจสอบทั้งก่อนและหลังเกิดเหตุ นั้น ปรากฏว่าการตรวจสอบก่อนเกิดเหตุไม่มีการระบุรายละเอียดเหมือนกับการตรวจสอบหลังเกิดเหตุ เช่น ระบุ serial number รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายคำให้การหมายเลข 5 แสดงว่าผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีมาตรฐานในการตรวจสอบที่ชัดเจน ที่ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่าได้ทำการตรวจสอบที่โรงพยาบาลรามาริบดีแล้วพบจำนวนเครื่องฉายรังสี 2 เครื่อง เท่ากับที่ได้อนุญาตจึงไม่ทราบว่ามีการเปลี่ยนแปลงเครื่องฉายรังสีใหม่นั้น ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การในส่วนนี้ว่า ในการออกใบอนุญาตให้แก่ผู้มีไว้ในครอบครองและใช้กัมมันตรังสีโคบอลต์-60 มีกำหนดระยะเวลาเพียง 1 ปี ต้องทำการตรวจสอบขออนุญาตทุกปีปีละครั้ง และการตรวจสอบมาตรการป้องกันอันตรายจากรังสีซึ่งต้องตรวจสอบถึงทะเบียนของเครื่องตามใบอนุญาตให้ถูกต้อง เพื่อป้องกันอันตรายจากรังสีที่จะเกิดแก่ประชาชน ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องติดตามให้ผู้ได้รับใบอนุญาตรายงานแสดงปริมาณการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของสารกัมมันตรังสีทุกๆ 60 วัน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้ละเลยเพิกเฉยไม่ออกกระเบียบปฏิบัติการเพื่อควบคุมดูแลที่ชัดเจนและไม่ปฏิบัติหน้าที่การตรวจสอบควบคุมตามกฎหมายเรื่อยมา การละเลยไม่ออกกระเบียบ ข้อบังคับวางมาตรการและปฏิบัติการเพื่อควบคุมดูแลการเก็บรักษาวัตถุกัมมันตรังสี ตลอดจนละเลยการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในการตรวจสอบการครอบครอง การเก็บรักษา การย้ายสถานที่เก็บรักษา วัสดุต้นกำเนิดรังสี ทั้งๆ ที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทราบข้อมูลแล้ว และมีหน้าที่ต้องดำเนินการให้มีใบอนุญาตจัดสถานที่เก็บรักษาให้ถูกต้องและปลอดภัยจากการแพร่กระจายของรังสี และปลอดภัยจากการสูญหายตามกฎหมายตามที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ต่อมากระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม และหรือผู้ถูกฟ้องคดีได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และมีการจัดทำร่างกฎกระทรวงขึ้นอีก 2 ฉบับ แต่ปัจจุบันยังไม่ได้มีการประกาศใช้ และจากการสอบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการแพร่กระจายรังสีในคดีนี้ ประธานคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์หลายฉบับว่า จากการสอบสวนมีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีบกพร่องในหน้าที่หลายคนจาก 2 หน่วยงาน คือ ฝ่ายควบคุมตรวจสอบ และฝ่ายติดตามความปลอดภัย ส่งผลให้เกิดการรั่วไหลของสารโคบอลต์-60 ตามคดีนี้ ซึ่งจะมีการตั้งกรรมการขึ้นสอบสวนทางวินัยต่อไป ตั้งแต่เกิดเหตุในคดีนี้จนถึงต้นเดือนเมษายน พ.ศ. 2543 เป็นเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองรายได้รับผลกระทบจากรังสีต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลต่าง ๆ มากกว่าสองแห่ง และอยู่ในระหว่างนอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลทั้งสิ้น โดยมีได้ทราบว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีหน่วยงานหรือบุคคลใดบ้างที่ต้องรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองรายได้ออกจากโรงพยาบาลมารักษาตัวต่อเนื่องที่บ้านจึง

ได้ทราบว่า กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ได้ตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2543 จนกระทั่งได้ข้อสรุปว่าผู้ถูกฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ ได้กระทำโดยประมาทเลินเล่อจนทำให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองราย ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายได้ทำการร้องทุกข์ต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2544 จึงเป็นการร้องทุกข์ภายใน 1 ปี นับแต่วันทราบเหตุและรู้ตัวผู้กระทำละเมิด ผู้ฟ้อง คดีทั้งสองรายได้ยื่นหนังสือขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทน เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2543 โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือตอบผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2544 โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้ เวลาพิจารณาเกินกว่า 180 วัน นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดีได้เคยมีหนังสือ ลงวันที่ 25 มกราคม 2544 ขอทราบความคืบหน้า แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็ยังไม่มีผลวินิจฉัยออกมา ผู้ฟ้องคดีจึงได้นำเรื่องไปร้องทุกข์ ต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา นอกจากนี้ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด พ.ศ. 2539 ยังมีได้ตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีที่จะดำเนินการทางอื่นภายหลังจากยื่นคำขอให้ชดเชยค่าเสียหายจาก หน่วยงานของรัฐแล้ว ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายจึงมีสิทธิตามกฎหมายที่จะฟ้องคดีนี้ได้ ในประเด็น เรื่องค่าเสียหายนั้น ผู้ฟ้องคดีได้แสดงรายการคิดคำนวณค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว และค่าสินไหม ทดแทนดังกล่าวเป็นส่วนสัมพันธ์โดยตรงกับความเสียหายที่เกิดขึ้นและเป็นผลมาจากการกระทำ หรือละเว้นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อของผู้ถูกฟ้องคดีโดยตรง ค่ารักษาพยาบาลต่างๆ นั้น จนถึงปัจจุบันนี้ยังไม่ได้มีการยืนยันชัดเจนแน่นอนเป็นลายลักษณ์อักษรว่า จะให้บริการรักษาฟรี เพียงแต่ยังมีได้มีการเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาลที่ผ่านมาในขณะนี้เท่านั้น อีกทั้งปัจจุบันนี้เป็นที่ แน่นนอนว่าผู้ฟ้องคดีต้องรักษาอย่างต่อเนื่องต่อไปอีก ซึ่งต้องมีค่ารักษาพยาบาลต่อไปในอนาคตด้วย รวมทั้งการรักษาพยาบาลต้องหมายรวมถึงการฟื้นฟูสุขภาพและบรรดาเครื่องมืออุปกรณ์ใน การรักษาพยาบาลฟื้นฟูสุขภาพ อันจะทำให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสภาวะเจ็บป่วยโดยรวดเร็ว สำหรับ ค่าสินไหมทดแทนอย่างอื่นที่ไม่ใช่ตัวเงินนั้นเกิดจากความเสียหายที่ได้รับทำให้สุขภาพร่างกายของ ผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวร้ายไม่สมบูรณ์แข็งแรงเหมือนเดิม ทั้งความเจ็บป่วยที่ได้รับก็ ไม่สามารถรักษาให้หายเป็นปกติได้ ภูมิคุ้มกันร่างกายลดน้อยลง ทำให้มีอัตราเสี่ยงสูงในการเกิด โรคต่างๆ ตามมา ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจอย่างมาก มีอาการเครียด ตลอดเวลา ทั้งจากสภาพบาดเจ็บที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ฟ้องคดีอับอายเป็นอย่างยิ่งและกรณีที่เกิดขึ้นทำให้ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถใช้ชีวิตร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างปกติสุข เพราะถูกบุคคลอื่นรังเกียจ เกรงว่าจะได้รับอันตรายจากสาร โคบอลต์-60 ที่ยังคงอยู่ในร่างกายของ ผู้ถูกฟ้องคดี (ที่ถูกควรเป็นผู้ ฟ้องคดี) แม้แต่บุคคลในครอบครัวของผู้ฟ้องคดีก็ยังคงแสดงความหวาดกลัวและรังเกียจไม่ยอมเข้า ใกล้หรือทำกิจการร่วมกับผู้ฟ้องคดี อีกทั้งการเผยแพร่ถึงความร้ายแรงของสารกัมมันตรังสีทั้งทาง โทรทัศน์ วิทยุ และหนังสือพิมพ์แสดงให้เห็นถึงความกลัวของบุคคลในสังคม จนถึงขนาดไม่ยอม

ให้มีการนำสพมาเผาในบริเวณชุมชนของคน เป็นความเสียหายที่ไม่จำเป็นต้องใช้ความรู้สึที่พิเศษ ลึกซึ้งแต่ประการใด เพียงความรู้สึที่ปกติธรรมดาของสามัญชนทั่วไปก็สามารถรับรู้และสัมผัสได้ ถึงความเสียหายที่เกิดขึ้น นอกจากนี้โอกาสในการที่จะประกอบอาชีพเพื่อให้มีรายได้พอที่จะเลี้ยงดู ตนเองและครอบครัวก็อาจเป็นไปได้อย่างสิ้นเชิงทั้งปัจจุบันและอนาคต และโดยประการสำคัญ การกลับคืนสู่สภาพร่างกายซึ่งมีอวัยวะครบถ้วนมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง มีสุขภาพจิตใจที่ สมบูรณ์ ย่อมไม่มีทางเป็นไปได้อย่างแน่นอน ดังนั้น คำสินไหมทดแทนตามที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวมา ตอนต้นเป็นเพียงคำสินไหมทดแทนเพื่อการรักษาชีวิตของผู้ฟ้องคดีให้มีชีวิตอยู่รอดเท่านั้น มิใช่ทำ ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีไม่ ดังนั้น คำสินไหมค่าทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินจึงมี ความจำเป็นและความสำคัญต่อการดำรงชีวิตต่อไปของผู้ถูกฟ้องคดี (ที่ถูกควรเป็นผู้ฟ้องคดี) ค่าเสียหายดังกล่าวจึงมิใช่ค่าเสียหายที่มีจำนวนสูงเกินไป บริษัท กมลสุโกศล อีเล็กทริก จำกัด ได้ ครอบครองเครื่องฉายรังสีในโกดังก่อนการเคลื่อนย้ายเมื่อเลิกเช่าโกดัง ทั้งหมด 4 เครื่อง โดยหนึ่งในสี่เครื่องเป็นเครื่องที่เกิดเหตุในคดีนี้ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ให้การโดยชัดแจ้งเกี่ยวกับ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข 5 ซึ่งได้แก่ คำขออนุญาตนำเข้า คำขออนุญาตมิไว้ในครอบครอง ผลการตรวจสถานปฏิบัติการทางรังสีในแต่ละฉบับ เป็นของเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 เครื่องใด ผู้ใดเป็นเจ้าของและเกี่ยวข้องกับเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ที่เกิดเหตุในความครอบครองของ บริษัท กมลสุโกศล อีเล็กทริก จำกัด หรือไม่ อย่างไร

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า

1. ก่อนที่เครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 (แท่งตะกั่วบรรจุสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60) ดังกล่าวจะถูกแยกออกเมื่อต้นเดือนมกราคม 2543 ไม่เคยมีรายงานว่ามีบุคคลใดได้รับอันตรายจาก เครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 เครื่องดังกล่าว เพราะว่าเครื่องดังกล่าวได้รับการออกแบบและผลิตตาม มาตรฐานสากลของ NCRP ให้มีความปลอดภัยทางรังสีต่อผู้ใช้และบุคคลทั่วไปและเครื่องฉายรังสี โคบอลต์-60 ทางโรงพยาบาลรามาริบัติได้ใช้งานมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2512 ซึ่งความแรงของต้นกำเนิด รังสีได้อ่อนกำลังลงตามคุณสมบัติของต้นกำเนิดรังสีที่สลายตัวอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา และทำให้ ประสิทธิภาพของเครื่องลดลงด้วย จนกระทั่งหมดอายุการใช้งาน แต่ยังคงมีความแรงรังสีค้างอยู่ ส่วนหนึ่ง โดยไม่ปรากฏรายงานการได้รับอันตรายจากการใช้เครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจสอบปริมาณรังสี ขณะที่ใช้งานฉายรังสีผู้ป่วยที่โรงพยาบาลรามาริบัติและตาม รายงานด้านปริมาณรังสี ขณะที่ใช้งานฉายรังสีผู้ป่วยที่โรงพยาบาลรามาริบัติ ก็ไม่ปรากฏว่ามีบุคคล ใดได้รับอันตรายจากเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 เครื่องดังกล่าว

2. รายงานอุบัติเหตุทางรังสีที่จังหวัดสมุทรปราการจัดทำโดยเจ้าหน้าที่ของทบวง การพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศและผู้ถูกฟ้องคดีพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเป็นรายงาน

เอกสารทางด้านการวิชาการเพื่อเผยแพร่ความรู้ให้แก่ประเทศสมาชิกของทบวงการพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาหามาตรการป้องกันมิให้อุบัติเหตุเช่นนี้เกิดขึ้นอีก ซึ่งรายงานฉบับดังกล่าวอยู่ในระหว่างดำเนินการปรับปรุงแก้ไขข้อมูล ข้อเท็จจริง เพื่อให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์มากที่สุด

3. กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง มีความเห็นสรุปว่า

3.1 ในการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวง และระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากรังสี ได้มีการแต่งตั้งคณะทำงานมาตั้งแต่ พ.ศ. 2534 จนกระทั่งเกิดเหตุคดีนี้ปี พ.ศ. 2543 เป็นเวลา 8 ปีเศษ รวมคณะทำงาน 5 ชุด ชุดที่ 1 ปี พ.ศ. 2534 ไม่ปรากฏเอกสารการประชุม ชุดที่ 2 ปี พ.ศ. 2536 ดำเนินการประชุม 7 ครั้ง พิจารณาร่างกฎกระทรวงเสร็จ 1 ฉบับ (เรื่องบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่) ชุดที่ 3 ปี พ.ศ. 2547 ประชุม 1 ครั้ง รับรองแนวปฏิบัติเรื่องฉุกเฉินทางรังสี ชุดที่ 4 ปี พ.ศ. 2538 ไม่มีการประชุม และชุดที่ 5 ปี พ.ศ. 2541 ประชุม 3 ครั้ง จึงเห็นว่าการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากรังสีเกิดความล่าช้าจริง แต่ไม่มีส่วนทำให้เกิดเหตุการณ์แพร่กระจายสารกัมมันตรังสีแต่อย่างใด ถ้าหากโรงพยาบาลรามาริบัติและบริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด ปฏิบัติตามกฎหมายกฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2504) เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีก็สามารถเข้าไปตรวจสอบดูแลการเก็บเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าวไว้ให้ปลอดภัยเช่นเดียวกับที่เคยได้ปฏิบัติตาม

3.2 ในกรณีการนำเสนอคำขออนุญาตมีไว้ในครอบครองเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ของโรงพยาบาลรามาริบัติต่อคณะกรรมการพิจารณาออกใบอนุญาตเกี่ยวกับวัสดุนิวเคลียร์และวัสดุพลอยได้ และการตรวจสอบเครื่องฉายรังสีของโรงพยาบาลรามาริบัติไม่ครบถ้วนตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแนวปฏิบัติการตรวจสอบสถานปฏิบัติการทางรังสีทั่วประเทศของฝ่ายป้องกันอันตรายจากรังสี กองสุขภาพ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่เกี่ยวข้องไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้ครบถ้วนตามระเบียบราชการ น่าจะเข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งมีมูลที่ควรดำเนินการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวมิได้ชี้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำโดยประมาทเลินเล่อจนทำให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองราย แต่อย่างใด

4. กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 ซึ่งมีผู้ถูกฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีร่วมเป็นกรรมการด้วย คณะกรรมการดังกล่าวได้จัดทำร่างกฎกระทรวง ฉบับที่ .. (พ.ศ.) ออกตามความในพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ว่าด้วยเงื่อนไขการออกใบอนุญาต และว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจัดการกากกัมมันตรังสี โดยมีสาระเพื่อให้การดำเนินงานทางด้านการป้องกันอันตรายจากรังสีเหมาะสมและรัดกุมยิ่งขึ้น และผู้ถูกฟ้องคดีได้เสนอร่างกฎกระทรวงดังกล่าวให้แก่เลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้เห็นชอบและได้ส่งร่างกฎกระทรวงดังกล่าวไปให้สำนักงานกฤษฎีกาพิจารณา

5. ในปี พ.ศ. 2538 คณะอนุกรรมการพิจารณาออกใบอนุญาตเกี่ยวกับวัสดุนิวเคลียร์และวัสดุพลอยได้ ได้อนุญาตให้โรงพยาบาลรามาริบัติมีไว้ในครอบครองและใช้ซึ่งวัสดุกัมมันตรังสีเพื่อใช้ในการแพทย์ (แบบ พ.ป.ส.4) จำนวน 2 ครั้ง ซึ่งมีโคบอลต์-60 รวมอยู่ด้วยสำหรับคำขออนุญาตนำเข้าหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ วัสดุพลอยได้ หรือวัสดุต้นกำเนิด (แบบ พ.ป.ส.3) ไม่มี เนื่องจากเอกสารของผู้ถูกฟ้องคดีที่เก็บไว้ ซึ่งรวมทั้งใบคำขออนุญาตต่างๆ ด้วย บางส่วนถูกน้ำท่วมได้รับความเสียหายเมื่อปี พ.ศ. 2526

6. ผู้ที่ประสงค์จะมีไว้ในครอบครองหรือใช้วัสดุกัมมันตรังสีจะต้องยื่นแบบคำขออนุญาตตามแบบ พ.ป.ส.1 ต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีและผู้ที่เกี่ยวข้องจะนำเข้าหรือส่งออกซึ่งวัสดุกัมมันตรังสีนอกราชอาณาจักร จะต้องยื่นคำขออนุญาตตามแบบ พ.ป.ส.3 ต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี

7. เกี่ยวกับระเบียบและวิธีการตรวจสอบสถานปฏิบัติการทางรังสีที่จัดเก็บสารกัมมันตรังสีในการครอบครอง ใช้และหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรที่ใช้บังคับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 จนถึงปัจจุบันของผู้ถูกฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีขอชี้แจงดังนี้

7.1 ผู้ถูกฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายทุกประการไม่เคยละเลยหรือเพิกเฉยในการปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

7.2 ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาต และตรวจสอบความปลอดภัยทางรังสีของสถานปฏิบัติการทางรังสีที่ได้รับอนุญาตจากคณะอนุกรรมการพิจารณาออกใบอนุญาตเกี่ยวกับวัสดุนิวเคลียร์และวัสดุพลอยได้

7.3 วัตถุประสงค์ของการตรวจสอบสถานปฏิบัติการทางรังสีของผู้ถูกฟ้องคดีก็เพื่อป้องกันอันตรายจากรังสีของผู้ปฏิบัติงานและประชาชนผู้ใช้บริการทั่วไป

7.4 ในการตรวจสอบสถานปฏิบัติการทางรังสีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ยึดระเบียบและแนวปฏิบัติตามพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และกฎกระทรวง ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ซึ่งเป็นเกณฑ์กำหนดด้านความปลอดภัยทางรังสีเป็นหลัก

7.5 กรณีวัสดุกัมมันตรังสีที่หมดอายุการใช้งานแล้วจะดำเนินการใน 2 กรณี คือ

7.5.1 ผู้ได้รับอนุญาตหรือผู้ครอบครองวัสดุกัมมันตรังสีต้องนำส่งวัสดุกัมมันตรังสีที่หมดอายุการใช้งานแล้วไปจัดเป็นกากกัมมันตรังสีที่สำนักงานของผู้ถูกฟ้องคดี หรือ

7.5.2 ผู้ได้รับอนุญาตหรือผู้ครอบครองวัสดุกัมมันตรังสี ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร การดำเนินการดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตและรับรองความปลอดภัยในการเคลื่อนย้าย ภาชนะบรรจุต้นกำเนิดรังสีจากผู้ถูกฟ้องคดีก่อน

แต่อย่างไรก็ตามทั้ง 2 กรณี ผู้ครอบครองต้องยื่นคำขออนุญาตมีไว้ในครอบครองตามแบบ พ.ป.ส.3 และได้รับอนุญาตตามแบบ พ.ป.ส.4

ศาลได้สวนพยาน เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2545 วันที่ 30 พฤษภาคม 2545 วันที่ 10 มิถุนายน 2545 และวันที่ 5 กรกฎาคม 2545

ศาลออกนั่งพิจารณาคดี เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2545 โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน คำแถลงของคู่กรณีและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2545 ด้วยแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 3 เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ 2 และเป็นบุตรนอกกฎหมายที่บิดารับรองแล้วของนายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ ปรากฏตามสูติบัตรทะเบียนบ้านและหนังสือรับรองการศึกษาของผู้ฟ้องคดีที่ 3 เอกสารอันดับที่ 1/13 , 1/14 และ 116/33 ผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 เป็นบิดาและมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ ปรากฏตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนสมรส ทะเบียนบ้าน และใบมรณบัตร เอกสารอันดับที่ 116/23 ถึง 116/25 ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นส่วนราชการ สังกัดกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม มีฐานะเป็นกรม ตามมาตรา 4 และมาตรา 24 (9) แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2535 มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยพลังงานปรมาณูเพื่อสันติและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ วางมาตรการและปฏิบัติการเพื่อควบคุมและดูแลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์พลังงานปรมาณู การเก็บรักษาวัสดุกัมมันตรังสีและการจัดการกากกัมมันตรังสีให้เกิดความปลอดภัยแก่ผู้ใช้และประชาชน ตลอดจนดำเนินการให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ และปฏิบัติงานธุรการอื่นๆ ตามมาตรา 3 (1) (2) (10) แห่งพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2537 ประกอบกับมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 ซึ่งตามมาตรา 4 และมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504

ได้กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เป็นผู้มีอำนาจ กำหนดเงื่อนไขและวิธีการขอรับใบอนุญาต กำหนดเงื่อนไขให้ผู้ซึ่งผลิต มีไว้ในครอบครองหรือใช้ ซึ่งวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ พลังงานปรมาณู วัสดุพลอยได้หรือวัสดุต้นกำลัง ซึ่งพ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ ตามธรรมชาติในทางเคมี หรือผู้ซึ่งกระทำด้วยประการใดๆ แก่วสดุต้นกำลังให้พ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติในทางเคมี โดยมีคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ เป็นผู้ที่มีอำนาจ อนุญาต โดยเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2504 ได้มีประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้ใช้กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2504) ออกตามความในพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 ลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2504 กำหนดให้ผู้ประสงค์จะผลิต มีไว้ในครอบครอง หรือใช้วัสดุนิวเคลียร์ พิเศษ พลังงานปรมาณู วัสดุพลอยได้ หรือวัสดุต้นกำลังซึ่งพ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติ ในทางเคมี ต้องยื่นคำขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานของผู้ถูกฟ้องคดี โดยใช้แบบ พ.ป.ส.1 และผู้ที่ประสงค์จะนำเข้าหรือส่งออกวัสดุดังกล่าวต้องยื่นคำขอเช่นเดียวกัน โดยใช้แบบ พ.ป.ส.3 ท้ายกฎกระทรวง นอกจากนี้กฎกระทรวงดังกล่าวได้กำหนดเครื่องหมายแสดงบริเวณรังสี มีข้อความเป็นภาษาไทยสีดำว่า “อันตราย” “บริเวณรังสี” หรือ “วัสดุกัมมันตรังสี” และมีรูป สัญลักษณ์คล้ายใบพัดตามแบบท้ายกฎกระทรวงให้ผู้ได้รับอนุญาตติดไว้ที่บริเวณรังสีเพื่อให้บุคคล ในและนอกบริเวณรังสีเห็นได้ชัดเจน โดยเครื่องหมายนี้ให้มีขนาดเหมาะสมแก่บริเวณหรือหีบห่อ โดยผู้รับอนุญาตต้องทำรายการแสดงปริมาณที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง รวมทั้งเหตุแห่งการเพิ่มขึ้นหรือ ลดลงภายใน 60 วัน ซึ่งผู้รับอนุญาตต้องเก็บรักษาวัสดุในสถานที่ที่ได้รับอนุญาต จะย้ายสถานที่เก็บ รักษาได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ สำหรับการทิ้งหรือขจัดวัสดุกัมมันตรังสีต้องปฏิบัติตามที่คณะกรรมการให้ความเห็นชอบเป็นหนังสือ ในการยื่นคำขออนุญาตตามแบบ พ.ป.ส.1 นั้น ได้มีการจัดทำคำอธิบายตามเอกสารอันดับที่ 40/573 โดยให้ระบุชื่อธาตุ เลขมวลให้ถูกต้อง และจะอนุญาตจะให้เพียง 1 ปี เมื่อใกล้หมดอายุหากมีความ ประสงค์จะมีไว้หรือใช้ต้องยื่นคำขออนุญาตแบบ พ.ป.ส.1 เช่นเดียวกับการยื่นขออนุญาตครั้งแรก สำหรับสถานที่เก็บรักษาวัสดุให้แจ้งตำแหน่งที่อยู่ของสถานที่เก็บรักษาวัสดุโดยละเอียด ให้แนบ เอกสารแผนผังเพื่อประกอบการพิจารณา และให้แสดงหลักการหรือวิธีการจัดการเกี่ยวกับกาก กัมมันตรังสีว่าจะดำเนินการอย่างไร สำหรับชื่อผู้รับผิดชอบดำเนินการทางเทคนิคที่ระบุ แบบคำขอ พ.ป.ส.1 ในข้อ 6 ให้ระบุถึงความรู้ความสามารถ การอบรมหลักสูตร การกำกับดูแล การป้องกัน อันตรายจากรังสี เพื่อให้สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการสากล่าวด้วยการป้องกัน อันตรายจากรังสี โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 และกฎกระทรวงที่ใช้บังคับ ต่อมาในปี พ.ศ. 2544 ได้มีการปรับปรุงครั้งที่ 4/2544 เกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการยื่นคำขออนุญาต และคำอธิบายการกรอกแบบคำขอ พ.ป.ส.1 และได้มี

การเพิ่มเติมคำอธิบายในการกรอกแบบ พ.ป.ส.1 ในข้อ 6 (4) ชื่อผู้รับผิดชอบทางเทคนิคให้ระบุงานที่เกี่ยวกับรังสีที่เคยปฏิบัติมาแล้ว หน้าที่การงาน ตำแหน่งที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งกรอกรายละเอียดงานที่เคยปฏิบัติมาแล้วในตารางข้างล่างให้ชัดเจน ตามเอกสารฉบับที่ 40/560 การยื่นคำขออนุญาตจะต้องยื่นทุกปี เนื่องจากใบอนุญาตจะมีอายุเพียง 1 ปี เมื่อมีการขออนุญาตผู้ถูกฟ้องคดีจะมีหน้าที่ทำการตรวจและส่งเจ้าหน้าที่ไปทำการตรวจ โดยเป็นหน้าที่ของฝ่ายควบคุมการใช้พลังงานนิวเคลียร์ กองสุขภาพ ในการตรวจใช้กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 เป็นแนวทางในการตรวจ ต่อมาในปี พ.ศ. 2541 ได้มีการกำหนดระเบียบเป็นแนวปฏิบัติ แต่ขณะนั้นยังคงเป็นฉบับร่าง ตามเอกสารฉบับที่ 40/592 ถึง 40/687 ซึ่งถือเป็นข้อปฏิบัติงานอยู่ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 การตรวจโดยฝ่ายป้องกันอันตรายจากรังสี กองสุขภาพ เป็นการตรวจเพื่อความปลอดภัย โดยมีขั้นตอนปฏิบัติในขั้นตอนแรกเป็นขั้นเตรียมการ ในข้อ 1.1 ต้องค้นหาและตรวจสอบใบอนุญาตโดยพิจารณาวันออกและวันหมดอายุและต้องศึกษาข้อมูล แผนผัง ห้องเก็บและสถานที่ใช้วัสดุกัมมันตรังสีในข้อ 1.2 และตามข้อ 1.4 จะต้องศึกษาข้อมูลภาชนะบรรจุวัสดุกัมมันตรังสีและอุปกรณ์ประกอบโดยในข้อ 1.4.3 และ 1.4.4 กำหนดให้ศึกษาหมายเลขกำกับภาชนะบรรจุวัสดุกัมมันตรังสี (หากสามารถกระทำได้) และศึกษาข้อมูลแบบภาชนะบรรจุวัสดุกัมมันตรังสีในขั้นตอนการตรวจสอบหมายเลขกำกับภาชนะบรรจุวัสดุกัมมันตรังสี และอุปกรณ์ประกอบในข้อ 2.5 ได้กำหนดให้ตรวจสอบตามข้อ 1.4 โดยมีแบบรายงานการตรวจสอบและประเมินความปลอดภัยจากรังสีเพื่อส่งให้ผู้อำนวยการกองสุขภาพ เครื่องฉายรังสีและซอฟต์แวร์จะมีหมายเลข (ซีเรียลนัมเบอร์) กำกับ เมื่อนำเครื่องใหม่เข้ามาใช้และเครื่องเก่ายังอยู่ ก็จะมีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีควบคุมทางทะเบียน แต่ทะเบียนหายไปจึงไม่ทราบว่าเครื่องฉายรังสีอยู่ที่ใด ไม่มีกฎ ระเบียบเกี่ยวกับการเก็บรักษาหรือจัดการกากกัมมันตรังสีที่ไม่ได้รับการอนุญาตเป็นการเฉพาะ แต่ในทางปฏิบัติ หากพบว่ามีกากกัมมันตรังสีที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ปฏิบัติงาน ประชาชนและสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีจะเข้าไปตรวจสอบและจัดการเก็บกาก/สารกัมมันตรังสีเหล่านั้นไว้เป็นของกลางหรือเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน โดยดำเนินการตามกรรมวิธีการจัดการกากกัมมันตรังสีที่เหมาะสมในกรณีที่พบว่ามีกากกัมมันตรังสี โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจะแจ้งเตือนให้มายื่นคำขออนุญาต หากฝ่าฝืนจะดำเนินคดีอาญา ทั้งนี้ ตามมาตรา 12 และมาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 ในกรณีที่พบว่ามีกากกัมมันตรังสีซึ่งมิใช่สถานที่ตามที่ขออนุญาต ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเลขานุการคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ จะนำเสนอเพื่อให้คณะกรรมการฯ มีคำสั่งเพิกถอนหรือคำสั่งอื่นใดในระยะเวลาที่กำหนดเพื่อให้ผู้รับอนุญาตปฏิบัติ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 ในคดีนี้หากผู้ถูกฟ้องคดีพบว่า วัสดุกัมมันตรังสีที่นำไปไว้ในลานจอดรถเก่าของบริษัท ทมลสุโกศล จำกัด

ซึ่งมิได้รับอนุญาตให้ครอบครองและมีใช้สถานที่ที่ได้รับอนุญาตให้จัดเก็บ เมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้เข้าปฏิบัติการตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 และพบวัตถุกัมมันตรังสีดังกล่าวมิได้รับอนุญาต จะดำเนินการให้ยื่นคำขออนุญาตพร้อมมีคำสั่งให้ปฏิบัติหากฝ่าฝืนจึงดำเนินการตามมาตรา 32 และมาตรา 33 แห่งประมวลกฎหมายอาญาต่อไป

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2511 ได้มีการขออนุญาตนำแร่กัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ซึ่งเป็นวัสดุที่ให้รังสีแกมมาที่เกิดจากการผลิตหรือใช้วัสดุนิวเคลียร์หรือวัสดุนิวเคลียร์พิเศษอันเป็นมูลเหตุในคดีนี้เข้ามาในราชอาณาจักร โดยนำเข้ารูปของเครื่องฉายรังสีทั้งเครื่อง ยี่ห้อซีเมนส์ รุ่นแกมมาตรอน 3 (Gammatron 3) โดยมีหมายเลขเครื่องกำกับตามภาพถ่ายเครื่อง เอกสารอันดับที่ 107/3 และนำไปไว้ที่ภาควิชารังสีวิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล และได้ยื่นคำขอต่ออายุเรื่อยมา ตามคำขออนุญาตในปี พ.ศ. 2519 เอกสารอันดับที่ 21/50 ต่อมาในปี พ.ศ. 2524 ได้มีการเปลี่ยนต้นกำเนิดรังสีใหม่ แร่กัมมันตรังสีโคบอลต์-60 มีลักษณะเป็นของแข็งเม็ดเล็กๆ บรรจุในอับสแตนต์เลสทรงกระบอก ซึ่งมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 2.5 เซนติเมตร สูง 4 เซนติเมตร โดยอับสแตนต์เลสดังกล่าวจะบรรจุอยู่ในอุปกรณ์ป้องกันรังสีชั้นใน ซึ่งทำด้วยตะกั่วรูปทรงกระบอกมีสแตนต์เลสหุ้มขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 22 เซนติเมตร ยาว 42 เซนติเมตร มีน้ำหนัก 90 กิโลกรัม และอุปกรณ์ป้องกันรังสีชั้นในนี้จะใส่ไว้ในอุปกรณ์ป้องกันรังสีชั้นนอกที่ทำด้วยตะกั่วและโลหะมีน้ำหนัก 900 กิโลกรัม ที่เป็นหัวของเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 65/642 ถึง 65/654 เครื่องฉายรังสีดังกล่าวมีหมายเลขเครื่องหรือหมายเลขกำกับภาษาชนะบรรจุวัตถุกัมมันตรังสีหรือซีเรียลนัมเบอร์ (SERAIL No.) หมายเลข 101100278 และมีหมายเลขกำกับวัตถุกัมมันตรังสีหรือซีเรียล นัมเบอร์ของซอสส์ (SERIAL No. ของ SOURCE) หมายเลข 0162 ET. ที่บริเวณส่วนหัวของเครื่องฉายรังสีดังกล่าวมีสัญลักษณ์คล้ายใบพัด แต่ไม่มีข้อความว่า “อันตราย” และ “บริเวณรังสี” หรือ “วัตถุกัมมันตรังสี” ตามเอกสารอันดับที่ 107/2 ถึง 107/4 ต่อมามหาวิทยาลัยมหิดล (คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี) ได้จำหน่ายเครื่องฉายรังสีดังกล่าวทั้งชุดทั้งหัวเครื่องฉายและเตียง ตามเอกสารอันดับที่ 107/4 ให้แก่บริษัท กมลสุโกศล อีเล็กทริก จำกัด ในราคา 5,000 บาท บริษัทดังกล่าวได้ครอบครองและขนย้ายเครื่องฉายรังสีดังกล่าวออกจากโรงพยาบาลรามาธิบดีในวันที่ 11 กรกฎาคม 2538 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 21/37 ถึง 21/45 โดยมีคำขออนุญาตมิไว้ในครอบครองแต่อย่างใด เมื่อโรงพยาบาลรามาธิบดีได้จำหน่ายเครื่องฉายรังสี โคบอลต์-60 แล้ว โรงพยาบาลรามาธิบดีได้ทำการแจ้งยกเลิกให้บริการผู้ป่วย และแจ้งว่าจำหน่ายให้แก่ผู้ติดตั้งเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ใหม่ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีจำนวน 2 ครั้ง ในแบบ พ.ป.ส.1 ของปี พ.ศ. 2539 และปี พ.ศ. 2540 ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีมิได้สอบถามหรือแนะนำให้ปฏิบัติอย่างไรต่อไป ทางโรงพยาบาลรามาธิบดีจึงเข้าใจว่าปฏิบัติถูกต้องตามคำชี้แจงของ

โรงพยาบาลรามาริบัติ เอกสารอันดับที่ 80/2 ซึ่งการแจ้งจำหน่ายและยกเลิกเครื่องฉายรังสีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้กำหนดแบบ โรงพยาบาลรามาริบัติจึงได้ทำการแจ้งไว้ในแบบคำขออนุญาต (พ.ป.ส.1) ของปี พ.ศ. 2539 และ พ.ศ. 2540 ตามเอกสารอันดับที่ 80/3 (ซึ่งเป็นเอกสารฉบับเดียวกับ เอกสารอันดับที่ 21/54 และ 80/11) และ 80/4 (ซึ่งเป็นเอกสารชุดเดียวกับเอกสารอันดับที่ 80/12) ให้แตกต่างกับคำขออนุญาตในปี พ.ศ. 2538 ที่ได้ทำขึ้นในปี พ.ศ. 2537 ตามเอกสารอันดับที่ 80/10 โดยระบุไว้ในแบบ พ.ป.ส.1 ทั้ง 2 ฉบับ ในตารางท้ายรายการที่ 6 (4) ซึ่งเป็นตารางที่ระบุต้นกำเนิด รังสีที่โรงพยาบาลรามาริบัติครอบครอง โดยตารางดังกล่าวจะระบุ ชนิด ปริมาณ สถานที่ตั้ง ใช้รังสี เพื่ออะไร ใช้นานเท่าใด โดยโรงพยาบาลรามาริบัติได้ระบุว่า “(หยุดบริการคนไข้)” ไว้ในรายการ แรกของตารางซึ่งระบุชนิดต้นกำเนิดรังสีโคบอลต์-60 มีปริมาณ 560 ci สถานที่ตั้งห้องฉายรังสี ระยะเวลาการใช้ 9.87 ปี ใช้เพื่อฉายรังสีแก่ผู้ป่วย และได้ระบุไว้ในตอนท้ายตารางอีกว่า “หมายเหตุ จำหน่ายให้แก่บริษัทผู้ติดตั้งเครื่องโคบอลต์ใหม่” แต่ไม่ได้ระบุว่าจำหน่ายให้บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด เพราะเป็นที่เข้าใจว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องทราบ เนื่องจากในขณะนั้นมีเพียงบริษัทเดียว ที่ผูกขาดการจำหน่ายสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 สำหรับใช้กับเครื่องฉายรังสีในงานรังสีรักษา เมื่อโรงพยาบาลรามาริบัติได้จำหน่ายเครื่องดังกล่าวแล้วได้ซื้อเครื่องใหม่จากบริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด และได้ยื่นหนังสือคำขออนุญาตมิไว้ในครอบครองเครื่องฉายรังสี โคบอลต์-60 เครื่องใหม่ และมีหมายเลขเครื่องกำกับต่อเลขอาธิการของผู้ถูกฟ้องคดีพร้อมแบบ พ.ป.ส.1 ตามเอกสารอันดับที่ 40/547 และได้รับอนุญาต แต่แบบ พ.ป.ส.1 ได้สูญหาย ซึ่งเครื่องฉายรังสี โคบอลต์-60 เครื่องใหม่นั้นยี่ห้อเทอร์ราโทรนิค (Theratronics) รุ่นเทอร์ราตรอน 780 ซี (Theratron 780 c) หมายเลขเครื่อง (SERIAL No.) 242 หมายเลขต้นกำเนิดรังสี (SERIAL No. ของ SOURCE) S-4834 ซึ่งมีลักษณะภายนอกไม่เหมือนกับเครื่องยี่ห้อซีเมนส์ ตามภาพถ่ายและคำชี้แจงของ โรงพยาบาลรามาริบัติ เอกสารอันดับที่ 107/2 ถึง 107/5 ในเดือนกรกฎาคมของทุกปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 จนถึงปี พ.ศ. 2542 โรงพยาบาลรามาริบัติได้ยื่นคำขออนุญาตแบบ พ.ป.ส.1 ต่อผู้ถูกฟ้อง คดีทุกปีเพื่อขออนุญาตมิไว้ในครอบครองหรือใช้วัสดุนิวเคลียร์พิเศษ ฯลฯ ในปี พ.ศ. 2537 ถึงปี พ.ศ. 2543 ตามเอกสารอันดับที่ 80/3 , 80/5 และ 80/10 ถึง 80/15 โดยการยื่นคำขออนุญาตแบบ พ.ป.ส.1 ในปี พ.ศ. 2541 ถึงปี พ.ศ. 2543 ตามเอกสารอันดับที่ 80/13 ถึง 80/15 ถึงปี พ.ศ. 2543 ตามเอกสารอันดับที่ 80/13 ถึง 80/15 ในรายการที่ 6 (4) มีการแก้ไขรายการใหม่ โดยระบุชนิดของ ต้นกำเนิดรังสีใหม่จากเดิมที่ระบุว่า โคบอลต์-60 ปริมาณ 560 ci เป็น โคบอลต์-60 (780 C) (THERATRON 780 C) โดยไม่มีรายการว่าหยุดบริการคนไข้ และหมายเหตุจำหน่ายให้แก่บริษัทผู้ ติดตั้งเครื่องใหม่ ในการแจ้งยกเลิกและจำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ที่เป็นมูลเหตุในคดีนี้ได้ ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี คือ นายชัชวาล ไกรลักษณะวราภา ซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายควบคุมมี

หน้าที่ควบคุมดูแลเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตและเป็นอนุกรรมการในการพิจารณาออกใบอนุญาตด้วย แต่นายชัชวาล ไกรลักษณ์วรภา กลับไม่นำข้อความนี้ให้ที่ประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณา โดยอ้างว่าไม่เกี่ยวข้องและเสนอต่อที่ประชุมเพื่ออนุญาตและในที่สุดคณะอนุกรรมการได้อนุญาตให้โรงพยาบาลรามาริบัติมีไว้ในครอบครองเครื่องฉายรังสีเครื่องเดิมที่จำหน่ายไปแล้วตามการนำเสนอ ปรากฏตามรายงานการประชุมของคณะอนุกรรมการพิจารณาออกใบอนุญาตเกี่ยวกับวัสดุนิวเคลียร์และวัสดุพลอยได้ ครั้งที่ 7/2538 เอกสารอันดับที่ 70/1 ถึง 70/6 และเอกสารอันดับที่ 40/313 ถึง 40/324 และ 21/53 , 21/54 ตามลำดับ

ในระหว่างปี พ.ศ. 2519 - 2543 ฝ่ายควบคุมการใช้พลังงานนิวเคลียร์ กองสุขภาพ ไม่เคยส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจหลังจากได้รับคำขออนุญาตจากโรงพยาบาลรามาริบัติ แต่เจ้าหน้าที่ตรวจสอบความปลอดภัยและการป้องกันอันตรายจากรังสี กองสุขภาพ ได้ไปทำการตรวจ จำนวน 10 ครั้ง โดยทำการตรวจเมื่อวันที่ 16 เมษายน 2519 วันที่ 29 เมษายน 2520 วันที่ 9 พฤษภาคม 2522 วันที่ 1 ธันวาคม 2523 วันที่ 16 และวันที่ 17 พฤษภาคม 2527 วันที่ 6 ธันวาคม 2539 วันที่ 20 และวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541 และวันที่ 20 พฤศจิกายน 2543 ในจำนวนการตรวจ 10 ครั้งดังกล่าว ปรากฏว่าเป็นการตรวจเกี่ยวกับความปลอดภัยเท่านั้น และได้ตรวจที่ห้องโคบอลต์จำนวน 5 ครั้ง คือ เมื่อวันที่ 16 เมษายน 2519 วันที่ 9 พฤษภาคม 2522 วันที่ 1 ธันวาคม 2523 วันที่ 20 และวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541 รายละเอียดปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 40/18 ถึง 40/30 โดยการตรวจ เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2539 วันที่ 20 และวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541 ผู้ถูกฟ้องคดีไม่พบว่ามีกรจำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 อันเป็นมูลเหตุในคดีนี้ เนื่องจากการตรวจนั้นไม่ได้ตรวจสอบถึงรายละเอียดหมายเลขประจำเครื่อง (ซีเรียลนัมเบอร์) โดยจะตรวจเฉพาะการใช้ ว่ามีความปลอดภัยหรือไม่ สำหรับการตรวจเพื่ออนุญาตให้ต่อใบอนุญาตหรือไม่นั้น ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำการตรวจแต่อย่างใด เนื่องจากในการตรวจเครื่องใหม่เมื่อมีเรื่องเข้ามาจะทำการตรวจ แต่ถ้าเป็นเครื่องเก่าจะเป็นดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่เพื่อสุ่มตรวจโดยไม่กำหนดเวลาการตรวจที่แน่นอน ต่อมาเมื่อประมาณเดือนตุลาคม 2542 ถึงประมาณปลายเดือนมกราคม 2543 บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด ได้นำเครื่องฉายรังสีที่ซื้อจากโรงพยาบาลรามาริบัติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 ซึ่งเป็นมูลเหตุในคดีนี้ไปไว้ที่ลานจอดรถของบริษัท กมลสุโกศล จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทในเครือที่อยู่แขวงประเวศฝั่งใต้ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร และในระหว่างวัน เวลาดังกล่าว ได้มีคนร้ายลักอุปกรณ์เครื่องฉายรังสีดังกล่าวไป โดยบริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด และบริษัท กมลสุโกศล จำกัด ได้ร้องทุกข์กล่าวหาผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 และบุคคลอื่นว่าลักทรัพย์หรือรับของโจร ตามเอกสารอันดับที่ 21/47 แต่พนักงานสอบสวนยังมิได้มีคำสั่งใดๆ ภายหลังเกิดเหตุผู้ถูกฟ้องคดีได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลอุดมสุข เพื่อดำเนินคดีกับบริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด โดย นางกมล

ศุโกศล ผู้ต้องหาที่ 1 นายเชวง สุวรรณรัตน์ ผู้ต้องหาที่ 2 ในความผิดฐานร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุพลอยได้โดยไม่ได้รับอนุญาต ย้ายสถานที่เก็บรักษาวัตถุพลอยได้โดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อวัตถุพลอยได้สูญหายหรือเกิดการรั่วไหลไม่ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่กระทำโดยประมาทและการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสและมีผู้ถึงแก่ความตาย ซึ่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลอุคมสุขได้รับแจ้งตามเลขคดีอาญาที่ 85/2543 และได้มีการรวบรวมพยานหลักฐานแล้วมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหา และได้เสนอสำนวนไปให้พนักงานอัยการดำเนินการ โดยในชั้นพนักงานอัยการ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ 1 มีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองในฐานความผิดกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้มีผู้ได้รับอันตรายแก่กายสาหัสและถึงแก่ความตาย ส่วนฐานความผิดอื่นๆ นั้น อยู่ในระหว่างการดำเนินการของพนักงานอัยการแขวง 4 (ศาลแขวงพระโขนง) เอกสารอันดับที่ 101/55 ถึง 101/56

เมื่อประมาณปลายเดือนมกราคม 2543 ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และที่ 10 ซึ่งมีอาชีพพ่อค้ารับซื้อของเก่าแต่ไม่มีใบอนุญาตได้นำแท่งตะกั่วทรงกระบอกบรรจุสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ถอดออกจากหัวเครื่องฉายรังสีที่มีคนร้ายลักไป โดยการถอดต้องใช้เครื่องไฟฟ้าตัดออกเนื่องจากด้านนอกเป็นเหล็ก ด้านในเป็นตะกั่วที่มีความหนามาก ใช้แรงคนดึงออกมาไม่ได้ หัวเครื่องฉายมีน้ำหนักรวม 2,000 กิโลกรัม การเคลื่อนย้ายต้องใช้รถยก โดยผู้ฟ้องคดีที่ 9 อ้างว่ามีผู้นำมาขายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และที่ 10 ซึ่งต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 ร่วมกับ นายวิญญู สงวนพงศ์ ได้พยายามแยกแท่งตะกั่วซึ่งบรรจุสารกัมมันตรังสี แต่ไม่สำเร็จจึงได้นำไปขายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งมีอาชีพรับซื้อของเก่าตามใบอนุญาตให้ขายทอดตลาดและค้าของเก่า เอกสารอันดับที่ 81/6 อยู่ที่ 127/3 หมู่ที่ 4 ตำบลตำโรง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ หลังจากนั้นนายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ สามียของผู้ฟ้องคดีที่ 2 และเป็นบิดาของผู้ฟ้องคดีที่ 3 นายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 และนายเหลียง สุวรรณดี ได้ตัดแยกแท่งตะกั่วดังกล่าวที่บ้านของผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเวลา 2 วัน คือ วันที่ 1 และวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2543 หลังจากนั้นนำไปไว้ที่ร้านของผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเหตุให้รังสีโคบอลต์-60 แพร่กระจายในบ้านของผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเวลา 2 วัน และที่ร้านขายของเก่าของผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเวลา 16 วัน จนกระทั่งผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการกักรังสีได้สำเร็จ จากการแพร่กระจายรังสี ทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ถึงที่ 12 ได้รับบาดเจ็บ โดยนายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ และนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ ถึงแก่ความตาย ปริมาณรังสีที่ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายได้รับไม่สามารถประมาณการได้ เนื่องจากต้องทราบระยะทาง เวลาและวัตถุที่ขวางกั้น จึงไม่สามารถระบุผลที่เกิดขึ้นในระยะยาว แต่หากประเมินจากประวัติอาการที่เจ็บป่วยก่อนและขณะอยู่ที่โรงพยาบาล ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายจะได้รับปริมาณรังสีทั้งร่างกายโดยประมาณดังนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ 2 นายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ และนายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ ได้รับมากกว่า 6 เกรย์ ผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 ได้รับ 2

เกรย์ ผู้ฟ้องคดีที่ 3 และที่ 8 ไม่ได้รับการประเมิน ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และที่ 7 ไม่ทราบค่าที่แน่นอน โดยปริมาณรังสีที่ได้รับดังกล่าว เป็นปริมาณที่ได้รับทั้งร่างกาย (whole body irradiation) โดยประมาณ ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 145/2 โดยผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ถึงที่ 7 ถึงที่ 12 และนายนิพนธ์ พันธุจันทร์ ได้ทำการรักษาตัวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ และโรงพยาบาลราชวิถี ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ได้รักษาตัวต่อที่โรงพยาบาลกรุงเทพ ส่วนนายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ ได้รักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถี และโรงพยาบาลกรุงเทพ โดยการรักษาผู้ฟ้องคดีแต่ละรายมีรายละเอียดปรากฏตามบัตรบันทึกผู้ป่วยของโรงพยาบาลสมุทรปราการ เอกสารอันดับที่ 8 เวชระเบียนของโรงพยาบาลราชวิถี และคำชี้แจงเอกสารอันดับที่ 9 ที่ 45 ที่ 132 ที่ 134 ที่ 135 และที่ 145 บันทึกประวัติการรักษาผู้ป่วยของโรงพยาบาลกรุงเทพ เอกสารอันดับที่ 12 และที่ 94 การรักษาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ถึงที่ 12 นายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ นายนิพนธ์ พันธุจันทร์ เสียค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายในการปลงศพ ดังนี้

ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการในฐานะผู้ป่วยนอก เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2543 วันที่ 27 และวันที่ 28 มีนาคม 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 8/3 ถึง 8/28 เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถีในฐานะผู้ป่วยนอก เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 9/2 โดยแพทย์มีความเห็นให้พักรักษาตัวประมาณ 5 เดือน ตามเอกสารอันดับที่ 104/38 ถึง 104/42 แต่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ลางานเพียง 12 วัน โดยได้รับค่าจ้าง ตามเอกสารอันดับที่ 146/1 ในการรักษาตัวผู้ฟ้องคดีที่ 1 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาดังนี้

1. ค่าตรวจโครโมโซม จำนวนเงิน 1,800 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/60
2. ค่าตรวจเลือดตามคำสั่งแพทย์ที่บริษัท สเปเชียลแลฟเซ้นเตอร์ จำกัด จำนวนเงิน 400 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/61
3. ค่าตรวจทางห้องปฏิบัติการและค่ายา ค่าบริการ โรงพยาบาลราชวิถี จำนวนเงิน 325 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/62 และ 116/63

ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลกรุงเทพในฐานะผู้ป่วยนอกเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2543 และเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถีในฐานะผู้ป่วยในตั้งแต่วันที่ 20 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 28 มีนาคม 2543 ในการรักษาตัวผู้ฟ้องคดีที่ 2 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาดังนี้

1. ค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลกรุงเทพ จำนวนเงิน 37,148 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/64 ถึง 116/67
2. ค่าเดินทางไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถีของผู้ฟ้องคดีที่ 2 และญาติที่ติดตาม จำนวนเงิน 7,500 บาท

นายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ เข้ารับการรักษาคัดที่โรงพยาบาลกรุงเทพในฐานะผู้ป่วยในเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 12/24 เข้ารับการรักษาคัดที่โรงพยาบาลราชวิถีในฐานะผู้ป่วยใน เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 9/485 และถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 1/49 ในการรักษาคัดนายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาดังนี้

1. ค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลกรุงเทพ จำนวนเงิน 79,644 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 57
2. ค่าใช้จ่ายและค่าเดินทางของผู้ฟ้องคดีที่ 3 ไปเยี่ยมนายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ ที่โรงพยาบาลราชวิถีและโรงพยาบาลกรุงเทพ จำนวนเงิน 17,500 บาท
3. ค่าใช้จ่ายในการปลงศพ จำนวน 175,260 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/57 ถึง 116/58 และ 142/26

ผู้ฟ้องคดีที่ 4 เข้ารับการรักษาคัดที่โรงพยาบาลกรุงเทพในฐานะผู้ป่วยนอกเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 57/1 เข้ารับการรักษาคัดที่โรงพยาบาลสมุทรปราการในฐานะผู้ป่วยใน เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 8/35 และ 8/40 และเข้ารับการรักษาคัดที่โรงพยาบาลราชวิถีในฐานะผู้ป่วยในโดยมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน อ่อนเพลีย กินอาหารได้น้อย 4 วันก่อนไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ ตรวจเลือดพบว่า มีเม็ดเลือดขาวต่ำ จึงย้ายมารักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2543 ถึงวันที่ 28 มีนาคม 2543 หลังจากนั้นได้นัดมาตรวจเป็นระยะ ช่วงแรกทุก 1 เดือน ต่อมาเป็นทุก 3 - 4 เดือน ผลเลือดอยู่ในเกณฑ์ปกติ รับการตรวจครั้งสุดท้าย เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2545 สุขภาพทั่วไปแข็งแรงดี ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 9/92-93 และ 145/3 ในการรักษาคัดผู้ฟ้องคดีที่ 4 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาดังนี้

1. ค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลกรุงเทพก่อนวันฟ้องเป็นเงิน 3,114 บาท หลังวันฟ้องเป็นเงิน 3,059.10 บาท รวมเป็นเงิน 6,173.10 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 57/1
2. ค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ จำนวนเงิน 5,250 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/81 ถึง 116/82
3. ค่าเดินทางไปรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลสมุทรปราการและโรงพยาบาลกรุงเทพ จำนวนเงิน 1,000 บาท
4. ค่าเดินทางไปรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลราชวิถี จำนวนเงิน 5,000 บาท

นายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ เข้ารับการรักษาคัดที่โรงพยาบาลกรุงเทพในฐานะผู้ป่วยนอกเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 12/6 เสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 1,073 บาท ตามเอกสารอันดับที่ 57 และเข้ารับการรักษาคัดที่โรงพยาบาลสมุทรปราการในฐานะผู้ป่วยใน เมื่อ

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 8/219 ส่งตัวมารักษาต่อที่โรงพยาบาลราชวิถี ในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2543 และถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2543 ปรากฏตามเอกสาร อันดับที่ 9/529 ผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 ได้เสียค่าใช้จ่ายในการปลงศพ จำนวนเงิน 100,000 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/59

ผู้ฟ้องคดีที่ 7 เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลกรุงเทพในฐานะผู้ป่วยนอกเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 12/4 เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการในฐานะผู้ป่วยใน เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 8/48 และเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถีในฐานะผู้ป่วยใน โดยมีอาการคลื่นไส้อาเจียน อ่อนเพลียตั้งแต่วันที่ 3, 4 กุมภาพันธ์ 2543 มาตลอด ปวดศีรษะบริเวณขมับทั้ง 2 ข้าง และบริเวณ ท้ายทอย ไม่มีไข้ อุจจาระปัสสาวะปกติ ไปรักษาที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ ตรวจเลือดพบว่า มีเม็ดเลือดขาวและเกล็ดเลือดต่ำ จึงย้ายมารักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2543 ถึง วันที่ 25 มีนาคม 2543 หลังจากนั้นได้นัดมาตรวจเป็นระยะ ช่วงแรกทุก 1 เดือน ต่อมาเป็นทุก 3-4 เดือน ผลเลือดอยู่ในเกณฑ์ปกติ รับการตรวจครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2545 สุขภาพ ทั่วไปแข็งแรงดี ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 9/121 และ 145/3 ในการรักษาตัวผู้ฟ้องคดีที่ 7 เสีย ค่าใช้จ่ายในการรักษาดังนี้

1. ค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลกรุงเทพ จำนวนเงิน 4,161 บาท ปรากฏตามเอกสาร อันดับที่ 57
2. ค่าเดินทางไปรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพ จำนวนเงิน 800 บาท
3. ค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ จำนวนเงิน 1,060 บาท ปรากฏตาม เอกสารอันดับที่ 116/87 ถึง 116/88
4. ค่าเดินทางไปรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี จำนวนเงิน 5,000 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 8 เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการในฐานะผู้ป่วยในเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 8/69 และเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถีใน ในฐานะผู้ป่วยใน เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2543 และมาขอตรวจเลือดเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2543 ผลปกติ และไม่ได้มาอีก ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 9/142 และ 145/3 ในการรักษาตัวผู้ฟ้องคดีที่ 8 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาดังนี้

1. ค่าตรวจโครโมโซม จำนวนเงิน 1,800 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/91
2. ค่าตรวจเลือดตามคำสั่งแพทย์ที่บริษัท สเปเชียลแลปเซ็นเตอร์ จำกัด จำนวนเงิน 400 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/92
3. ค่าเดินทางไปตรวจโครโมโซมและตรวจเลือด จำนวนเงิน 300 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 9 เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการในฐานะผู้ป่วยในเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 8/82 และเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถี ในฐานะผู้ป่วยใน โดยมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน และอ่อนเพลียไม่มาก แต่มีมือ 2 ข้างบวม ต่อมาเป็นแผลพุพองเหมือนไฟลวก ไม่มีเลือดออกที่ใดผิดปกติ ไปรักษาที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ ที่แผนก ศัลยกรรมพบว่า เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2543 มีไข้ ได้รับการรักษาแผลเหมือนไฟไหม้ (burn) ตรวจ เม็ดเลือดขาวอยู่ในเกณฑ์ปกติ ต่อมาเม็ดเลือดขาวลดลงจึงย้ายมาห้องแยก (ICU) และต่อมาเม็ดเลือดขาวและเกล็ดเลือดลดลงอีก จึงได้ย้ายมาโรงพยาบาลราชวิถี เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2543 ในวันที่ 24 มีนาคม 2543 ได้รับยากระตุ้นเม็ดเลือดขาว ยาปฏิชีวนะ และการรักษาแผลโดยศัลยแพทย์ ปรากฏว่า เม็ดเลือดขาวขึ้นมาเป็นปกติได้ ภายหลังกลับบ้านแล้วได้นัดมาดูแลรักษาแผลอีกหลายครั้ง ได้รับการผ่าตัดนิ้วมือและมือ 2 ข้างหลายครั้ง โดยถูกตัดนิ้วมือถึงระดับโคนนิ้วทั้งสิบนิ้ว และอาจจะได้รับผลกระทบในอนาคตโดยเกิดแผลและเนื้อเน่าตายขึ้นอีก บริเวณปลายมืออาจต้องตัดถึงระดับ ปลายแขนทั้ง 2 ข้าง และมีโอกาสเกิดมะเร็งผิวหนังบริเวณปลายมือได้มากกว่าคนปกติ ซึ่งต้องรักษา ด้วยการตัดอวัยวะส่วนที่เป็นมะเร็งทิ้ง โดยมีระยะเวลาติดตามผลประมาณ 10 ปี ค่าใช้จ่ายในการ รักษาประมาณ 140,000 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 9/206 และ 145/4 ในการรักษาตัวผู้ฟ้อง คดีที่ 9 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาดังนี้

1. ค่ายาและค่าทำแผลที่คลินิกพร้อมมิตรการแพทย์ จำนวนเงิน 4,580 บาท ปรากฏตาม เอกสารอันดับที่ 116/93 ถึง 116/97
2. ค่าเดินทางไปตรวจที่คลินิกพร้อมมิตรการแพทย์ จำนวนเงิน 7,500 บาท
3. ค่าเดินทางไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี จำนวนเงิน 9,600 บาท
4. ค่าอาหารและค่าเดินทางสำหรับภรรยาเพื่อดูแลผู้ฟ้องคดีที่ 9 เป็นเงิน 25,000 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 10 เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการในฐานะผู้ป่วยใน เมื่อ วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 8/139 โดยมีเกณฑ์ปกติแต่เกล็ดเลือดต่ำกว่า ปกติ ต่อมาเม็ดเลือดขาวลดลง เกล็ดเลือดลดลงน้อยกว่า 20,000/cu.mm. ย้ายมารักษาที่โรงพยาบาล ราชวิถี เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2543 ถึงวันที่ 11 มีนาคม 2543 วันที่ 24 เมษายน ถึงวันที่ 2 พฤษภาคม 2544 และวันที่ 14 ถึงวันที่ 16 พฤษภาคม 2544 รวมเวลาทั้งสิ้น 32 วัน ได้รับยากระตุ้นเม็ดเลือดขาว ยาปฏิชีวนะและรักษาแผลอีกหลายครั้ง ดูแลโดยศัลยแพทย์ของโรงพยาบาลราชวิถี ถูกตัด นิ้วหัวแม่มือซ้ายไป 1 ข้อ ผ่าตัดย้ายเนื้อเยื่อมาปิดบาดแผลมือขวาจนหายสนิท สามารถใช้มือได้ เกือบปกติร้อยละ 90 และอาจจะได้รับผลกระทบในอนาคตโดยเกิดแผลและเนื้อเน่าตายขึ้นอีก บริเวณปลายนิ้วมืออาจจำเป็นต้องตัดนิ้วหัวแม่มือซ้ายเพิ่มอีก 1 ข้อ และนิ้วกลางขวาอีก 2 ข้อ และมี โอกาสเกิดมะเร็งผิวหนังบริเวณมือทั้งสองข้างมากกว่าคนปกติ ซึ่งต้องรักษาด้วยการตัดอวัยวะส่วน

ที่เป็นมะเร็งทัง โดยมีระยะเวลาติดตามผลประมาณ 10 ปี ค่าใช้จ่ายในการรักษาประมาณ 100,000 บาท และเข้ารับการรักษาคิวที่โรงพยาบาลราชวิถีในฐานะผู้ป่วยใน เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 9/304 และ 145/4 ในการรักษาตัวผู้ป่วยองค์ที่ 10 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษา ดังนี้

1. ค่ายาและค่าทำแผลที่คลินิกพร้อมมิตรการแพทย์ จำนวนเงิน 8,670 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/98 ถึง 116/100
2. ค่าเดินทางไปตรวจที่คลินิกพร้อมมิตรการแพทย์ จำนวนเงิน 6,000 บาท
3. ค่าเดินทางไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี จำนวนเงิน 9,600 บาท
4. ค่าอาหารและค่าเดินทางภริยาของผู้ป่วยองค์ที่ 10 มาที่โรงพยาบาลสมุทรปราการและโรงพยาบาลราชวิถี จำนวนเงิน 20,000 บาท

ผู้ป่วยองค์ที่ 11 เข้ารับการรักษาคิวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการในฐานะผู้ป่วยนอก เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 8/174 โดยไม่มีอาการคลื่นไส้ อาเจียน อาการทั่วไปปกติ ปลายนิ้วชี้และนิ้วกลางขาบวมพอง และที่ได้เข้าข้างขวามีผิวหนังไหม้ ผลการตรวจเลือดพบว่าเม็ดเลือดขาวลดลงเรื่อยๆ จึงย้ายมารักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี เมื่อวันที่ 3 มีนาคม ถึงวันที่ 12 มีนาคม 2543 ได้รับยากระตุ้นเม็ดเลือดขาว ยาปฏิชีวนะ และการรักษาแผลโดยศัลยแพทย์ เม็ดเลือดขาวขึ้นมาเป็นปกติได้ ภายหลังกลับบ้านแล้วได้นัดมาดูแลรักษาแผลอีกหลายครั้งโดยศัลยแพทย์ของโรงพยาบาลราชวิถี ในการรักษาต้องตัดนิ้วชี้มือขวาไป 2 ข้อ ผ่าตัดย้ายผิวหนังและกล้ามเนื้อมาปิดข้อพับเข้าขวา บาดแผลข้อพับเข้าขวาหายสนิท แต่ไม่สามารถเดินไปตามปกติ ใช้งานได้เพียงร้อยละ 10 และอาจจะได้รับผลกระทบในอนาคตโดยเกิดแผลและเนื้อเน่าตายขึ้นอีก บริเวณปลายนิ้วชี้ขวาอาจต้องตัดนิ้วชี้ขวาเพิ่มอีก 1 ข้อ และมีโอกาสเกิดมะเร็งผิวหนังบริเวณมือขวามากกว่าคนปกติ ซึ่งรักษาด้วยการตัดอวัยวะส่วนที่เป็นมะเร็งทัง โดยมีระยะเวลาคิดตามผลประมาณ 10 ปี ค่าใช้จ่ายในการรักษาประมาณ 80,000 บาท ในการรักษาตัวผู้ป่วยองค์ที่ 11 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาดังนี้

1. ค่าทำแผล ล้างแผลที่โรงพยาบาลลำลูกกา เป็นเวลา 70 วัน จำนวนเงิน 10,945 บาท ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 116/101 ถึง 116/232
2. ค่าเดินทางไปรักษาที่โรงพยาบาลลำลูกกา จำนวนเงิน 28,800 บาท
3. ค่าเดินทางไปรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี จำนวนเงิน 28,800 บาท
4. ค่าใช้จ่ายญาติที่ต้องมาดูแลและเยี่ยมขณะที่รักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถี จำนวนเงิน 55,000 บาท

ผู้ป่วยองค์ที่ 12 เข้ารับการรักษาคิวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการในฐานะผู้ป่วยนอก เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 8/216 และเข้ารับการรักษาคิวที่

โรงพยาบาลราชวิถีในฐานะผู้ป่วยนอก เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2543 ปรากฏตามเอกสารอันดับที่ 9/442 และในฐานะผู้ป่วยใน เมื่อวันที่ 9 ถึงวันที่ 12 เมษายน 2543 ตามเอกสารอันดับที่ 45/2 โดยมาโรงพยาบาลราชวิถีครั้งแรก เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2543 เพื่อขอตรวจเลือด แจ้งว่า มีอาชีพเป็นช่างทำผม ร้านอยู่ใกล้ร้านค้าของเก่า ตั้งครบก 2 เดือนครึ่ง ตรวจเลือดโดยเจ้าหน้าที่สาธารณสุข 2 ครั้ง เมื่อวันที่ 7 มีนาคม และวันที่ 12 มีนาคม 2543 ผลเลือดปกติ ต้องการมาปรึกษาว่าต้องทำแท้งหรือไม่ได้ ตรวจเลือด ผลโลหิตจาง เม็ดเลือดขาวและเกล็ดเลือดปกติ นอนโรงพยาบาลราชวิถีเมื่อวันที่ 9 ถึงวันที่ 12 เมษายน 2543 เพื่อยุติการตั้งครรภ์ (ตั้งครรภ์ประมาณ 4 เดือน) ไม่มีโรคแทรกซ้อนในการรักษาตัวผู้ป่วยคดีที่ 12 ไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายฟ้องคดีนี้ (ร้องทุกข์) โดยที่ยังมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่

ประเด็นที่สอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายนำคดีมาฟ้องภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดีหรือไม่

ประเด็นที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือไม่
ประเด็นที่สี่ การละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายหรือไม่

ประเด็นที่ห้า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายมีสิทธิได้รับค่าเสียหายหรือไม่ เพียงใด

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายฟ้องคดีนี้ (ร้องทุกข์) โดยที่ยังมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือความเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายฟ้อง (ร้องทุกข์) ว่า ถูกเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีกระทำความผิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งเป็นการฟ้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่ตามนัยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ประกอบกับมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 แม้มาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 จะบัญญัติให้ผู้เสียหายซึ่งเห็นว่าหน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบตามมาตรา 5 มีสิทธิยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐให้พิจารณาชดเชยค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตนก็ได้ และในการนี้หน่วยงานของรัฐต้องออกไปรับคำขอให้ไว้เป็นหลักฐานและพิจารณาคำขอโดยไม่ชักช้า

แต่ต้องพิจารณาคำขอดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน หากเรื่องใดไม่อาจพิจารณาได้ทันในกำหนดนั้น จะต้องรายงานปัญหาและขออนุมัติขยายระยะเวลาออกไปได้ แต่รัฐมนตรีดังกล่าวจะพิจารณาอนุมัติให้ขยายระยะเวลาได้ไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน เมื่อหน่วยงานของรัฐมีคำสั่งเช่นใดแล้ว หากผู้เสียหายยังไม่พอใจในผลการวินิจฉัยของหน่วยงานของรัฐ ผู้เสียหายมีสิทธิร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ตามกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งผลการวินิจฉัย โดยเมื่อได้มีการจัดตั้งศาลปกครองขึ้นแล้ว สิทธิร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ดังกล่าวในคดีที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 กำหนดให้ถือว่าเป็นสิทธิฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรม แต่บทบัญญัติดังกล่าวหาใช่บทบัญญัติที่กำหนดขั้นตอนหรือวิธีสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะ ซึ่งผู้เสียหายจะต้องดำเนินการก่อนจึงจะฟ้องคดีต่อศาลได้ ตามนัยมาตรา 42 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ไม่ ผู้เสียหายจึงอาจฟ้องคดีต่อศาลได้โดยไม่ต้องยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐให้พิจารณาخذใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น แม้ว่าผู้เสียหายจะได้ใช้สิทธิยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐให้พิจารณาخذใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นก่อนแล้ว ผู้เสียหายก็มีสิทธิฟ้องหน่วยงานของรัฐต่อศาลหรือร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เพื่อให้เรื่องร้องทุกข์ของตนโอนมาเป็นคดีของศาลนี้ได้โดยไม่ต้องรอผลการวินิจฉัยหรือรอให้ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องพิจารณาคำขอให้แล้วเสร็จล่วงพ้นไปแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายได้ยื่นคำขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้น เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2543 และได้ยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2544 โดยเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวได้โอนมาเป็นคดีของศาลนี้ เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2544 และเป็นคดีตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ศาลนี้จึงมีอำนาจพิจารณาและมีคำพิพากษาต่อไปได้ หากว่าในวันที่เรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวโอนมาเป็นคดีของศาลนี้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนของผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายยังไม่ขาดอายุความ

ประเด็นที่สอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายนำคดีมาฟ้องภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดีหรือไม่

ในประเด็นนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 ได้มีรังสีแกมมาจากสาร โคบอลต์-60 แพร่กระจายในบริเวณบ้านและร้านรับซื้อของเก่าของผู้ฟ้องคดีที่ 2 เลขที่ 139 และ 127/3 ตำบลสำโรง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นเหตุให้

ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ถึงที่ 12 ได้รับอันตรายแก่กาย นายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ บิดาของผู้ฟ้องคดีที่ 3 และนายนิพนธ์ พันธุจันทร์ บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 เสียชีวิต โดยบุคคลดังกล่าวได้เข้ารับการรักษาตัวดังนี้

ผู้ฟ้องคดีที่ 1 มีอาการคลื่นไส้ อาเจียน ปวดศีรษะ จึงไปพบแพทย์ เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2543 แพทย์จึงได้ทำการเจาะเลือดแล้วกลับบ้าน ต่อมาในวันที่ 7 มีนาคม 2543 ก็มาพบแพทย์และได้เจาะเลือดแล้วกลับบ้าน จนกระทั่งวันที่ 27 มีนาคม 2543 ได้มาพบแพทย์เจาะเลือดกลับบ้าน ในวันรุ่งขึ้นคือ วันที่ 28 มีนาคม 2543 เวลา 10.15 นาฬิกา จึงได้เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ ในวันดังกล่าวเวลา 15.00 นาฬิกา รองผู้อำนวยการฝ่ายการแพทย์และเจ้าหน้าที่ฝ่ายเวชกรรมสังคม เข้าเยี่ยมผู้ป่วย รายงานผลการตรวจเลือด (LAB) ให้รับทราบและผู้ป่วยต้องรักษาตัวในโรงพยาบาลต่อไป จนกระทั่งวันที่ 31 มีนาคม 2543 ตามเอกสารอันดับที่ 8/3 ถึง 8/28

สำหรับผู้ฟ้องคดีรายอื่น ได้พักรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถีในระหว่างวันเวลาตามเอกสารอันดับที่ 45 ดังนี้

ผู้ฟ้องคดีที่ 2 พักรักษาวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2543 ถึงวันที่ 28 มีนาคม 2543

ผู้ฟ้องคดีที่ 4 พักรักษาวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2543 ถึงวันที่ 28 มีนาคม 2543

ผู้ฟ้องคดีที่ 7 พักรักษาวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2543 ถึงวันที่ 25 มีนาคม 2543

ผู้ฟ้องคดีที่ 9 พักรักษาวันที่ 2 มีนาคม 2543 ถึงวันที่ 24 มีนาคม 2543

ผู้ฟ้องคดีที่ 10 พักรักษาวันที่ 2 มีนาคม 2543 ถึงวันที่ 11 มีนาคม 2543

ผู้ฟ้องคดีที่ 11 พักรักษาวันที่ 3 มีนาคม 2543 ถึงวันที่ 12 มีนาคม 2543

ผู้ฟ้องคดีที่ 12 พักรักษาวันที่ 9 เมษายน 2543 ถึงวันที่ 17 เมษายน 2543

นายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ เข้ารับการรักษาเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2543 เสียชีวิตเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2543

นายนิพนธ์ พันธุจันทร์ เข้ารับการรักษา เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2543 เสียชีวิตเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2543

ดังนั้น แม้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ที่ 9 ถึงที่ 12 ซึ่งได้ทำการรักษาตัวและได้ทราบว่าได้รับอันตราย เนื่องจากได้รับสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 และผู้ถูกฟ้องคดีได้เข้าทำการกู้รังสีในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 แต่ในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ที่ 9 ถึงที่ 12 เข้ารับการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลย่อมไม่อาจทราบถึงเหตุแห่งการที่ได้รับรังสีโคบอลต์-60 ตลอดจนบุคคลหรือหน่วยงานที่เป็นต้นเหตุให้เกิดเหตุแห่งการฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจะทราบได้อย่างเร็วที่สุดเมื่อได้ออกจากโรงพยาบาลอย่างน้อย 1 วัน ในกรณีนี้ผู้ที่ออกจากโรงพยาบาลเร็วที่สุดคือ

ผู้ฟ้องคดีที่ 10 ออกจากโรงพยาบาลวันที่ 11 มีนาคม 2543 ซึ่งวันที่รู้หรือควรรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีอย่างเร็วที่สุดคือ วันที่ 12 มีนาคม 2543 สำหรับนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ และนายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2543 และวันที่ 24 มีนาคม 2543 ตามลำดับ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 3 ที่ 5 และที่ 6 รู้หรือควรรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีในวันที่ 10 และวันที่ 25 มีนาคม 2543 ตามลำดับ

สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ 8 เริ่มมีอาการเจ็บป่วยและเข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ ครั้งแรกในวันที่ 30 มีนาคม 2543 จึงถือได้ว่ารู้หรือควรรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีในวันที่ 30 มีนาคม 2543 ตามเอกสารอันดับที่ 8/57

ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองรายได้ยื่นคำร้องทุกข์ เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2544 และเรื่องร้องทุกข์ได้โอนมาเป็นคดีปกครองของศาลปกครองในวันที่ 9 มีนาคม 2544 จึงถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองรายได้ยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลภายในกำหนด 1 ปี นับแต่วันรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

ประเด็นที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือไม่ ในประเด็นนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ในการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยพลังงานปรมาณูเพื่อสันติและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยการออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ วางมาตรการและปฏิบัติการเพื่อควบคุมและดูแลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์พลังงานปรมาณู การเก็บรักษาวัสดุกัมมันตรังสีและการจัดการกากกัมมันตรังสีให้เกิดความปลอดภัยแก่ผู้ใช้และประชาชน ตลอดจนดำเนินการให้เป็นไปตามมติคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติและปฏิบัติงานธุรการอื่นๆ ตามมาตรา 3 (1) (2) และ (10) แห่งพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการ สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2537 และมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 เมื่อพิจารณาอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีตามบทบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2504) ออกตามความในพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ตามกฎหมายในการควบคุมให้ผู้มีไว้ในครอบครองหรือใช้สารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 ที่ให้รังสีแกมมาซึ่งเกิดจากการผลิตหรือใช้วัสดุนิวเคลียร์หรือวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ เนื่องจากเป็นวัสดุพลอยได้ ตามความในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 หรือผู้ที่ประสงค์จะส่งออกนอกราชอาณาจักรซึ่งวัสดุดังกล่าวได้ ต้องทำการขออนุญาตและเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ต้องควบคุมให้ผู้รับอนุญาตดังกล่าวทำรายการแสดงปริมาณของวัสดุที่มีไว้ในครอบครองว่าได้เพิ่มขึ้นหรือลดลงเท่าใด รวมทั้งเหตุแห่งการเพิ่มและการลดนั้นด้วย โดยให้อื่นรายการเมื่อครบ 60 วัน ควบคุมให้ผู้ได้รับอนุญาตต้องเก็บรักษาวัสดุไว้ ณ สถานที่ที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ ทำเครื่องหมายแสดงบริเวณรังสีติดไว้ที่บริเวณรังสีหรือหีบห่อ เพื่อให้บุคคลในและนอก

บริเวณรังสีเห็นได้ชัดเจน โดยเครื่องฉายดังกล่าวจะต้องมีสัญลักษณ์ถ่ายใบพัดและริมขอบบนของเครื่องหมายมีอักษรไทยสีดำว่า “อันตราย” ริมขอบล่างของเครื่องหมายมีอักษร “บริเวณรังสี” หรือ “วัสดุกัมมันตรังสี” เห็นได้ชัดเจนและควบคุมให้การทิ้งหรือขจัดวัสดุกัมมันตรังสีตามวิธีการที่คณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติให้ความเห็นชอบเป็นหนังสือ หากไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนข้อกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรายงานคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ เพื่อเพิกถอนใบอนุญาต และให้ผู้รับใบอนุญาต จำหน่ายวัสดุดังกล่าวซึ่งผู้รับใบอนุญาตครอบครอง หรือใช้ ภายใน 90 วัน ถ้ามิได้จำหน่ายภายในกำหนดให้วัสดุดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดิน ตามมาตรา 23 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ โดยผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่เก็บรักษาวัสดุกัมมันตรังสีและจัดการกากกัมมันตรังสี โดยผู้ประสงค์ที่จะมีไว้ใช้ หรือมีไว้ในครอบครอง หรือนำเข้าหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร ซึ่งวัสดุกัมมันตรังสีหรือวัสดุพลอยได้ดังกล่าวจะต้องยื่นคำขออนุญาตต่อคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ โดยยื่นต่อสำนักงาน ผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อทำหน้าที่ธุรการและดำเนินการต่างๆ ดังนั้นการพิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร หรือไม่ควบคุมให้เครื่องฉายรังสีซึ่งมีสาร โคบอลต์-60 ที่ให้รังสีแกมมาอันเป็นวัสดุพลอยได้ที่อยู่ในความครอบครองของโรงพยาบาลรามาริบัติ มีการติดตั้งหรือเก็บรักษาไว้ในสถานที่ตรงตามที่ระบุไว้ในคำขออนุญาตหรือไม่นั้น ต้องพิจารณาข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ว่าเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ซึ่งมีสาร โคบอลต์-60 ที่เป็นมูลเหตุในคดีนี้ มีการเคลื่อนย้ายและเก็บไว้ในสถานที่ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ ในประเด็นนี้ โรงพยาบาลรามาริบัติได้ชี้แจงว่าได้แจ้งยกเลิกการให้บริการผู้ป่วยจากเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 และจำหน่ายให้แก่ผู้ติดตั้งเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ใหม่ต่อผู้ถูกฟ้องคดี จำนวน 2 ครั้ง ในแบบ พ.ป.ส.1 ของปี พ.ศ. 2539 และปี พ.ศ. 2540 ตามเอกสารอันดับที่ 80/3 และ 80/4 ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีมิได้สอบถามหรือแนะนำให้ปฏิบัติอย่างไร โรงพยาบาลจึงเข้าใจว่าได้ปฏิบัติถูกต้องแล้ว แม้โรงพยาบาลจะไม่ได้แจ้งว่าจำหน่ายให้แก่ใคร ผู้ถูกฟ้องคดีย่อมต้องทราบ เพราะในขณะนั้นมีเพียงบริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด ผู้เดียวที่ผูกขาดการจำหน่ายเครื่องชนิดนี้ ซึ่งในประเด็นนี้ แม้นายปฐม แหยมเกตุ จะให้ถ้อยคำว่าเป็นที่โรงพยาบาลรามาริบัติได้จำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าวให้แก่บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด แล้ว โรงพยาบาลรามาริบัติไม่ได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบและบริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด มิได้ยื่นคำขออนุญาตมีไว้ในครอบครองต่อผู้ถูกฟ้องคดีแต่ประการใด สำหรับคำขออนุญาตตามเอกสารอันดับที่ 80/3 และ 80/4 นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับจากโรงพยาบาลรามาริบัติ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับเอกสารอันดับที่ 80/3 และ 80/4 ซึ่งเป็นแบบ พ.ป.ส.1 โดยมีข้อความระบุว่า “หยุดบริการคนไข้” “หมายเหตุจำหน่ายให้แก่บริษัทผู้ติดตั้งเครื่องโคบอลต์ใหม่” และแบบเกี่ยวกับการแจ้งการยกเลิกการใช้สารกัมมันตรังสีไม่มีแบบเฉพาะ แต่การแจ้งทำเป็นหนังสือแจ้งมา

จึงถือได้ว่าการแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีได้ทราบว่าได้มีการหยุดการให้บริการเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 แก่คนไข้และจำหน่ายเครื่องดังกล่าวให้แก่บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด แล้ว แต่ปรากฏจากถ้อยคำของนายปฐม แหยมเกตุ ว่าเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับเอกสารดังกล่าวแล้ว เคยสอบถามนาย ชัชวาล ไกรลักษณ์วรภา ซึ่งดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายควบคุมการใช้พลังงานนิวเคลียร์ กองสุขภาพ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 จนถึงปัจจุบันและมีหน้าที่ควบคุมดูแลการขออนุญาต การมีไว้ใช้ ครอบครองซึ่งสารกัมมันตรังสี นายชัชวาล ไกรลักษณ์วรภา แจ้งกับพยานว่า ข้อความดังกล่าวไม่ได้เกี่ยวข้องกับจึงมิได้มีการนำมาพิจารณาในการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้มีไว้ในครอบครองซึ่งสารกัมมันตรังสี นอกจากนี้ นายชัชวาล ไกรลักษณ์วรภา ได้เคยให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีเหตุการณ์แพร่กระจายสารกัมมันตรังสีที่จังหวัดสมุทรปราการ ตามเอกสารอันดับที่ 40/477 ว่า ได้มีการตรวจรายละเอียดตามแบบคำขออนุญาต ถ้ากรอกไม่ถูกต้องไม่ครบถ้วนก็จะทักท้วง แต่กรณีการขออนุญาตของโรงพยาบาลรามาริบัติเคยทักท้วงแล้วได้รับแจ้งว่า เจ้าหน้าที่ธุรการทำไม่ถูกต้อง ส่วนหมายเหตุการขายจะไม่พิจารณา แต่ปรากฏว่านายชัชวาล ไกรลักษณ์วรภา กลับให้ถ้อยคำต่อศาลว่า เมื่อได้รับเอกสารตามอันดับที่ 80/3 และ 80/4 โดยมีข้อความที่ระบุว่า หมายเหตุจำหน่ายให้แก่ผู้ติดตั้งเครื่องโคบอลต์-60 ใหม่ นั้น เมื่อฝ่ายควบคุมของผู้ถูกฟ้องคดีเห็นข้อความดังกล่าวได้โทรศัพท์กลับไปยังโรงพยาบาลรามาริบัติเพื่อสอบถามว่า โรงพยาบาลรามาริบัติได้จำหน่ายสิ่งใด แต่โรงพยาบาลรามาริบัติไม่ได้ให้คำตอบ ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีโดยฝ่ายควบคุมการใช้พลังงานนิวเคลียร์ กองสุขภาพ ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลการขออนุญาตการมีไว้ใช้ ครอบครองสารกัมมันตรังสี ซึ่งมีหน้าที่โดยเฉพาะ ได้รับแจ้งและรู้หรือควรรู้ถึงการจำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ของโรงพยาบาลรามาริบัติดังกล่าวแล้ว แม้ในประเด็นนี้ผู้ถูกฟ้องคดีพยายามที่จะนำสืบว่า ตารางตอนท้ายในเอกสารอันดับที่ 80/3 และ 80/4 นั้น เป็นประสบการณ์ของผู้ที่ทำหน้าที่ควบคุมการใช้วัสดุกัมมันตรังสี มิใช่เป็นการแจ้งการจำหน่ายแต่อย่างใด โดยอ้างว่ามีแนวปฏิบัติในการยื่นคำขอตามเอกสารอันดับที่ 40/558 เมื่อพิจารณาจากแนวปฏิบัติดังกล่าวปรากฏว่าแนวปฏิบัติดังกล่าวได้มีการปรับปรุงและใช้ในปี พ.ศ. 2544 ภายหลังจากได้เกิดเหตุคดีนี้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีแนวปฏิบัติในการยื่นคำขออนุญาตตามเอกสารอันดับที่ 40/571 และคำอธิบายการกรอกแบบ พ.ป.ส.1 ตามเอกสารอันดับที่ 40/573 ซึ่งมีใช้แนวปฏิบัติและคำอธิบายที่มีการแก้ไขในปี พ.ศ. 2544 โดยคำอธิบายการกรอกแบบ พ.ป.ส.1 ตามเอกสารอันดับที่ 40/573 ในข้อ 6 นั้น เป็นข้อผู้รับผิดชอบดำเนินการทางเทคนิคโดยมิได้กำหนดว่าตารางท้ายข้อ 6 นั้น เป็นประสบการณ์ของผู้รับผิดชอบดำเนินการทางเทคนิคแต่อย่างใด ประกอบกับในประเด็นนี้ นางรัตนา พิระบูล ซึ่งเป็นผู้ยื่นคำขออนุญาตแบบ พ.ป.ส.1 เอกสารอันดับที่ 80/3 และ 80/4 ในนามของโรงพยาบาลรามาริบัติ ได้ให้ถ้อยคำว่าตารางในข้อ 6 (4) ตอนท้ายเอกสารดังกล่าว คือ ต้นกำเนิดรังสีที่โรงพยาบาล

รามาธิบดีครอบครอง โดยระบุชนิด ปริมาณ สถานที่ วัตถุประสงค์และระยะเวลาการใช้ ดังนั้น ข้อความในตารางท้ายเอกสารอันดับที่ 80/3 และ 80/4 จึงมิใช่เป็นประสบการณ์ของผู้ควบคุมทางเทคนิค แต่เป็นสารกัมมันตรังสีที่ผู้ขออนุญาตครอบครอง อีกทั้งในหมายเหตุที่มีข้อความว่า จำหน่ายให้แก่บริษัทผู้ติดตั้งเครื่องโคบอลต์-60 โหม่นั้น เป็นข้อความที่มีได้อยู่ในตารางในข้อ 6 แต่ประการใด และข้อความดังกล่าวได้ระบุไว้ชัดเจนว่าได้จำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังนั้น การที่โรงพยาบาลรามาธิบดีได้แจ้งการจำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ซึ่งมีสาร โคบอลต์-60 ดังกล่าว จึงเป็นข้อความที่เป็นสาระสำคัญที่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องควบคุมติดตามว่าเครื่องโคบอลต์-60 ดังกล่าวนั้น ผู้ครอบครองยื่นคำขออนุญาตและได้ติดตั้งไว้ในสถานที่ที่เหมาะสมหรือสถานที่ที่ได้รับอนุญาตหรือไม่อย่างไร โดยผู้ถูกฟ้องคดีสามารถติดตามได้เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีต้องทราบ เพราะบริษัท กมลสุโกศล อิเล็คทริก จำกัด เป็นเพียงบริษัทเดียวที่ผูกขาดการจำหน่ายสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 สำหรับใช้ในงานรังสีรักษาในขณะนั้น แต่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีและนาย ชัชวาล ไกรลักษณ์วรภา มิได้ดำเนินการใดๆ ภายหลังจากได้รับแจ้งจากโรงพยาบาลรามาธิบดีว่าได้จำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 นี้ ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2538 ถึงวันเกิดเหตุเป็นเวลาประมาณ 4 ปี 6 เดือน นอกจากนี้ในการขอต่อใบอนุญาตทุกๆ ปี ฝ่ายควบคุมการใช้พลังงานนิวเคลียร์ของผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ไปทำการตรวจสอบสถานที่ที่มีการขออนุญาตแต่ประการใด โดยนาย ชัชวาล ไกรลักษณ์วรภา อ้างว่า เนื่องจากฝ่ายควบคุมมีภารกิจมากจึงมิได้ไปตรวจสอบว่ามีเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ตามที่ได้รับอนุญาตหรือไม่ สำหรับการตรวจสอบสถานปฏิบัติการของฝ่ายป้องกันอันตรายจากรังสีนั้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 จนถึงปี พ.ศ. 2543 ผู้ถูกฟ้องคดีได้เคยตรวจที่โรงพยาบาลรามาธิบดีเพียง 10 ครั้งเท่านั้น และในจำนวน 10 ครั้งนั้น ได้ทำการตรวจที่ห้องที่มีเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 เพียง 5 ครั้ง คือ ในวันที่ 16 เมษายน 2519 วันที่ 9 พฤษภาคม 2522 วันที่ 1 ธันวาคม 2523 วันที่ 20 และ 27 กุมภาพันธ์ 2541 จนกระทั่งเกิดเหตุในคดีนี้ ดังนั้น ตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2523 จนถึงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2541 ซึ่งเป็นระยะเวลานานถึง 18 ปี ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ทำการตรวจเครื่องฉายรังสีซึ่งมีแร่โคบอลต์-60 ในโรงพยาบาลรามาธิบดีแต่ประการใด และสำหรับการตรวจในวันที่ 20 และวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541 ไม่ปรากฏว่าได้ทำการตรวจสอบถึงหมายเลขกำกับเครื่องหรือหมายเลขกำกับภาชนะบรรจุวัสดุกัมมันตรังสี (ซีเรียล นัมเบอร์) โดยไม่แจ้งเหตุผลว่า เหตุใดจึงไม่สามารถตรวจสอบหมายเลขกำกับ (ซีเรียล นัมเบอร์) ดังกล่าวได้ ทั้งที่ในการตรวจเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ของโรงพยาบาลรามาธิบดีของ ผู้ถูกฟ้องคดี เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2543 ภายหลังจากเกิดเหตุคดีนี้ ตามเอกสารอันดับที่ 40/32 นั้น ได้มีการตรวจเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 โดยระบุหมายเลขกำกับเครื่อง (ซีเรียล นัมเบอร์) และหมายเลขกำกับสารกัมมันตรังสีไว้ด้วย เนื่องจากได้มีระเบียบปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีว่าการตรวจสอบจะต้องตรวจสอบหมายเลขกำกับเครื่องหรือภาชนะ

บรรจุรังสี และหมายเลขกำกับวัสดุกัมมันตรังสีด้วยหากทำได้ อีกทั้งเครื่องฉายรังสีดังกล่าวตามภาพถ่ายเอกสารอันดับที่ 107/3 ถึง 107/4 มิได้มีเครื่องหมายแสดงบริเวณรังสีให้ครบถ้วนถูกต้องตามกฎหมายฉบับที่ 2 แต่อย่างใด กล่าวคือ คงมีเพียงสัญลักษณ์รูปใบพัดเท่านั้นมิได้มีอักษรไทยสีดำว่า “อันตราย” และ “บริเวณรังสี” หรือ “วัสดุกัมมันตรังสี” ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทราบว่าได้มีการจำหน่ายแต่มิได้ดำเนินการควบคุมเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ซึ่งมีสารโคบอลต์-60 อยู่ในความครอบครองของ ผู้ที่ได้รับอนุญาตและจัดเก็บในสถานที่ที่ได้รับอนุญาตดังที่กล่าวมาข้างต้น ตลอดจนไม่แจ้งเตือนให้โรงพยาบาลรามารับผิดชอบเครื่องฉายรังสีให้ถูกต้อง จึงเป็นการละเลยการปฏิบัติการเพื่อควบคุมดูแลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์พลังงานปรมาณู การเก็บรักษาวัสดุกัมมันตรังสีและการจัดการกัมมันตรังสีให้เกิดความปลอดภัยแก่ผู้ใช้และประชาชน ตลอดจนละเลยไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ ซึ่งเป็นหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในมาตรา 3 (1) (2) และ (10) แห่งพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2537 ประกอบกับมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 และกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2504) ออกตามความในพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504

ประเด็นที่สี่ การละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัตินั้นเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายหรือไม่

ในประเด็นนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ถึงที่ 12 ได้รับอันตรายแก่กาย นายเกษ ทรงสีพิพัฒน์ บิดาของผู้ฟ้องคดีที่ 3 และนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 ได้รับอันตรายถึงแก่ความตายเนื่องจากได้มีการแพร่กระจายรังสีแกมมาของเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ที่มีเครื่องหมายแสดงบริเวณรังสีครบถ้วน โดยโรงพยาบาลรามารับผิดชอบจำหน่ายเครื่องฉายรังสีดังกล่าวให้แก่บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด และ บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด ได้เก็บไว้ที่โรงเก็บรถเก่าของบริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทในเครือ โดยมีได้ขออนุญาตครอบครองและมีได้รับอนุญาตให้เก็บไว้ในสถานที่ดังกล่าว จนเป็นเหตุให้ผู้มาทำการลอบตัดอุปกรณ์ป้องกันรังสีชั้นในเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าว ซึ่งมีลักษณะเป็นรูปทรงกระบอกเส้นผ่านศูนย์กลาง 22 เซนติเมตร ยาว 42 เซนติเมตร ด้านนอกเป็นสแตนเลสห่อหุ้มด้วยตะกั่วหนัก 90 กิโลกรัม ไปจากสถานที่ดังกล่าว และนำไปทำการแกะตะกั่วและสแตนเลสออกจนกระทั่งรังสีได้แพร่กระจายออกมา เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายได้รับความเสียหาย โดยผู้ถูกฟ้องคดีละเลยไม่ดำเนินการติดตามให้ ผู้ครอบครองเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ที่มีสารกัมมันตรังสีซึ่งเป็นวัสดุอันตราย ทำการขออนุญาตเพื่อจัดเก็บไว้ในสถานที่ปลอดภัยและติดเครื่องหมายแสดงบริเวณรังสีให้ถูกต้องตามที่กล่าวมาข้างต้นซึ่งมีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจำเป็นที่

จะต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีละเลยไม่ติดตามเป็นเวลาถึง 4 ปี 6 เดือนเศษ จนกระทั่งได้มีการนำเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ไปเก็บในสถานที่ที่ไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นต้นเหตุให้มีคนร้ายลักทรัพย์ไป จึงเกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ให้ผู้ครอบครองขออนุญาต จัดเก็บเครื่องโคบอลต์-60 ดังกล่าวไว้ในสถานที่ที่ได้รับอนุญาต ซึ่งจะต้องเป็นสถานที่ปลอดภัยและมีได้มีการควบคุมให้มีการปิดเครื่องหมายแสดงบริเวณรังสีให้ถูกต้อง เพราะเพียงแต่สัญลักษณ์รูปใบพัด ไม่สามารถทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นวัตถุอันตราย หากมีคำว่า “อันตราย” และคำว่า “วัสดุกำมันตรังสี” วิทยุชนทั่วไประยะจะไม่ทำการลักและแกะภาชนะป้องกันรังสีขึ้นในออกจนทำให้รังสีแพร่กระจาย ดังนั้น การมีรังสีแกมมาแพร่กระจายจึงเป็นผลโดยตรงจากการละเลยต่อหน้าที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองรายได้รับความเสียหายจากการละเลยดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีจึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองราย

ประเด็นที่ห้า ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองรายมีสิทธิได้รับค่าเสียหายหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้ว เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การที่เครื่องฉายรังสีดังกล่าวมิได้มีการปิดเครื่องหมายแสดงบริเวณรังสีให้ถูกต้อง และมีคนร้ายลักไปจากสถานที่เก็บรักษาที่ไม่ได้รับอนุญาต แม้ว่าจะมีการร้องทุกข์กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 ว่าลักทรัพย์หรือรับของโจรแต่ไม่ปรากฏว่าได้มีการดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 แต่ประการใด และผู้ถูกฟ้องคดีมิได้มีการให้การต่อสู้คดีไว้ ตลอดจนผู้ฟ้องคดีที่ 9 ได้ชี้แจงว่า ตนเป็นผู้ซื้อมาจากบุคคลอื่นอีกทอดหนึ่ง จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 นายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ และนายนิพนธ์ พันธุจันทร์ ร่วมกันแกะอุปกรณ์เครื่องฉายรังสี จนทำให้รังสีแกมมาจากสาร โคบอลต์-60 แพร่กระจายทำให้นายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ และนายนิพนธ์ พันธุจันทร์ เสียชีวิตและผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 7 ถึงที่ 12 มีอาการอ่อนเพลีย คลื่นไส้ อาเจียน ปวดศีรษะ หมอร่วง เบื่ออาหาร ไชกระดูกฝ่อ จำนวนเม็ดเลือดขาวต่ำ มีความผิดปกติของโครโมโซมในระยะแรก สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ 9 มีแผลที่มือทั้ง 2 ข้าง จากผลกระทบของรังสีโคบอลต์-60 ได้รับการตัดนิ้วมือ 10 นิ้วถึงระดับโคนนิ้ว ไม่สามารถใช้มือได้ตามปกติ อาจต้องตัดถึงระดับปลายแขนทั้ง 2 ข้าง และมีโอกาสเกิดมะเร็งผิวหนังบริเวณปลายมือได้มากกว่าคนปกติ ต้องรักษาด้วยการตัดอวัยวะส่วนที่อาจเป็นมะเร็งทั้งโดยมีระยะเวลาติดตามผลประมาณ 10 ปี ค่าใช้จ่ายในการรักษาประมาณ 140,000 บาท ปรากฏตามใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลราชวิถี และคำชี้แจงของนายแพทย์รัชชัย บุญพัฒนพงศ์ ศัลยแพทย์ผู้ดูแลบาดแผลและถ่ายภาพตามเอกสารอันดับที่ 104/35, 145/7 และ 145/8 ผู้ฟ้องคดีที่ 10 มีบาดแผลที่มือขวา นิ้วหัวแม่มือขวา ได้รับการย้ายเนื้อจากท้องแขนขวามาปิดบาดแผลที่ฝ่ามือขวา บาดแผลหายสนิทสามารถใช้มือได้เกือบปกติ ประมาณร้อยละ 90 ส่วนนิ้วหัวแม่มือซ้ายได้รับการตัดออก 1 ข้อ ในอนาคตอาจมีผลกระทบโดยเกิดแผลและเนื้องาตาย บริเวณปลายมืออาจจำเป็นต้องตัดนิ้วหัวแม่มือซ้ายเพิ่มอีก 1 ข้อ และนิ้วกลางขวาอีก 2 ข้อ

และมีโอกาสเกิดมะเร็งผิวหนังบริเวณปลายมือทั้งสองข้างมากกว่าคนปกติ ต้องรักษาด้วยการตัดอวัยวะส่วนที่อาจเป็นมะเร็งทิ้ง โดยมีระยะเวลาติดตามผลประมาณ 10 ปี ค่าใช้จ่ายในการรักษาประมาณ 100,000 บาท ปรากฏตามใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลราชวิถี และคำชี้แจงของนายแพทย์รัชชัย บุญพัฒนพงศ์ ศัลยแพทย์ผู้ดูแลบาดแผลและภาพถ่าย เอกสารอันดับที่ 104/35 145/7 และ 145/8 สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ 11 มีอาการบวมไหม้บริเวณปลายนิ้วชี้และนิ้วกลางของมือขวามีแผลไหม้บริเวณใกล้เข้าขาจะต้องตัดนิ้วชี้ขวาไป 2 ข้อ ผ่าตัดย้ายกล้ามเนื้อและผิวหนังมาปิดบาดแผลที่ขาขวา แต่ไม่สามารถเดินได้ตามปกติ โดยมีระยะติดตามผลสิบปี ค่าใช้จ่ายในการรักษา 80,000 บาท ปรากฏตามใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลราชวิถี และคำชี้แจงของนายแพทย์รัชชัย บุญพัฒนพงศ์ ศัลยแพทย์ผู้ดูแลบาดแผลและภาพถ่าย เอกสารอันดับที่ 104/35, 113/2, ถึง 113/4, 145/7 และ 145/8 สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ 12 ต้องตัดสินใจทำแท้งแม้ว่าการทำแท้งจะเป็นการตัดสินใจของผู้ฟ้องคดีที่ 12 เองก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีที่ 12 ต้องยุติการตั้งครรภ์ เนื่องจากทารกในครรภ์ได้รับรังสีอาจเป็นอันตรายต่อทารก ตามใบรับรองแพทย์เอกสารอันดับที่ 104/54 ประกอบกับผู้ฟ้องคดีที่ 12 ไม่มีความรู้ทางด้านรังสี แยกกันอยู่กับสามีหากให้ดำเนินการทารกที่พิการอาจเป็นภาระต่อตนเองและสังคม ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ 12 ได้ตัดสินใจยุติการตั้งครรภ์นั้น เมื่อพิจารณาถึงบุคคลในภาวะเช่น ผู้ฟ้องคดีที่ 12 ในขณะนั้นย่อมถือได้ว่าใช้ความระมัดระวังในการตัดสินใจเช่นวิญญูชนพึงปฏิบัติแล้ว สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งสองราย ที่ว่ามีอาการเซลล์ในร่างกายและโครโมโซมเสียหายระบบพันธุกรรมผิดปกติ ไม่สามารถมีบุตรได้ มีเม็ดเลือดขาวต่ำ ภูมิคุ้มกันร่างกายอ่อนแอ และมีโอกาสสูงที่จะป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวในอนาคต ต้องรักษาตัวต่อเนื่องในอนาคตอย่างน้อย 15 ปี นั้น ในประเด็นนี้แม้ในการตรวจเบื้องต้นจะพบว่า ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวมีโครโมโซมผิดปกติและเม็ดเลือดขาวต่ำ แต่นางจรรณีย์ ทองผาสุก ซึ่งสำเร็จการศึกษาปริญญาเอกด้านชีววิทยารังสีให้ถ้อยคำว่าการตรวจเลือดครั้งสุดท้ายของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ถึงที่ 12 ตามเอกสารอันดับที่ 9 พบว่า มีผลเลือดใกล้เคียงกับมาตรฐาน สำหรับโครโมโซมที่เสียหายจะหายไปและจะมีการสร้างเซลล์ใหม่มาทดแทน การได้รับรังสีแกมมาเพียงครั้งเดียวไม่ทำให้เกิดมะเร็ง ประกอบกับนายแพทย์ยงยุทธ คงธนารัตน์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายอ้างว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ สังกัดราชวิทยาลัยรังสีแพทย์แห่งประเทศไทย ทำงานที่งานรังสีรักษา ได้ทำบันทึกแจ้งว่า ไม่สามารถทราบปริมาณรังสีที่ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายได้รับ ดังนั้น ผลกระทบที่เกิดกับผู้ได้รับรังสีแกมมาจากสารโคบอลต์-60 ต่อร่างกายภายในโครโมโซม เลือด ดีเอ็นเอ (DNA) ทั้งในปัจจุบันและอนาคต ถือเป็นการประมาณการที่อาจจะเกิดหรือไม่เกิดก็ได้ แต่จากผลสรุปจากการศึกษาในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมและรอดชีวิตจากผลของระเบิดปรมาณูในสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ประเทศญี่ปุ่นพอสรุปได้ว่า ผู้รอดชีวิตโดยได้รับปริมาณรังสีจากอุบัติเหตุทางนิวเคลียร์มีชีวิตเหมือนคนปกติในวัยเดียวกัน ซึ่งสอดคล้อง

กับคำชี้แจงของแพทย์หญิงวารุณี จินารัตน์ ตามเอกสารอันดับที่ 145/2 ถึง 145/6 ซึ่งเป็นแพทย์ผู้ทำการรักษาในโรงพยาบาลราชวิถี ปริมาณรังสีที่ได้รับเป็นการประมาณการ แม้ว่าจะประมาณการว่าผู้ฟ้องคดีที่ 2 ได้รับปริมาณรังสีทั้งร่างกายเท่ากับนายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ และนายนิพนธ์ พันธุ์จันท์ ซึ่งได้เสียชีวิต โดยได้รับในปริมาณมากกว่า 6 เกรย์ ซึ่งมากกว่าผู้ฟ้องคดีทุกราย แต่ในการตรวจเลือดครั้งสุดท้าย เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2545 ผลเลือดอยู่ในเกณฑ์ปกติ สุขภาพทั่วไปแข็งแรง เช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดีที่ 4 และที่ 7 ซึ่งตรวจเลือดตามที่แพทย์นัด อีกทั้งยังปรากฏจากเวชระเบียนของโรงพยาบาลราชวิถี เอกสารอันดับที่ 132/22 ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ได้พบแพทย์เพื่อทำการฝากครรภ์ โดยผู้ฟ้องคดีที่ 1 ได้ตั้งครรภ์เป็นเวลา 8 เดือน ณ วันที่ 30 กรกฎาคม 2544 ประกอบกับอาการเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ถึงที่ 4 ที่ 7 ที่ 8 และที่ 12 ตามเอกสารดังกล่าวไม่ปรากฏว่า มีอาการเจ็บป่วยที่จะต้องรักษาในอนาคตแต่อย่างใด แต่เห็นควรต้องติดตามผลเป็นเวลา 10 ปี ส่วนข้อสรุปของคณะกรรมการพิจารณาการเฝ้าระวังนั้น มิใช่เป็นบุคคลผู้ทำการตรวจรักษา จึงมีน้ำหนักน้อยกว่าคำชี้แจงของนายแพทย์ชยยุทธ คงธนารัตน์ และแพทย์หญิงวารุณี จินารัตน์ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองราย ไม่มีพยานอื่นมาสนับสนุนข้ออ้างของตนในประเด็นนี้ จึงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองราย ต้องทำการรักษาต่อไปในอนาคตอีก 15 ปี ตามที่กล่าวอ้าง สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 ก็เช่นกัน ดังจะเห็นได้จากคำชี้แจงของนายแพทย์รัชชัช บุญพัฒน์พงศ์ ซึ่งเป็นศัลยแพทย์ผู้ดูแลบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 ชี้แจงตามเอกสารอันดับที่ 145/7 และ 145/8 ว่า อาจได้รับผลกระทบในอนาคต โดยมีระยะเวลาติดตามผลประมาณ 10 ปี ค่าใช้จ่ายในการรักษาประมาณ 140,000 บาท 100,000 บาท และ 80,000 บาท ตามลำดับ ซึ่งเป็นการคาดการณ์ในอนาคตซึ่งไม่แน่นอนแม้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ที่ 9 ถึงที่ 12 นายเกษฯ ทรงศรีพิพัฒน์ และนายนิพนธ์ พันธุ์จันท์ ได้รับการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลราชวิถีเป็นเงิน 5,447,426 บาท แต่ไม่เสียค่าบริการเนื่องจากกรมการแพทย์ได้ชดเชยให้แก่โรงพยาบาลราชวิถี ปรากฏตามคำชี้แจงและบัญชีค่ารักษาพยาบาลของโรงพยาบาลราชวิถี ตามเอกสารอันดับที่ 45 แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายก็ยังคงได้รับความเสียหายในส่วนอื่น ดังนั้นผู้ฟ้องคดีทั้งสองรายจึงมีสิทธิได้รับค่าเสียหายและค่าสินไหมทดแทน ดังนี้

ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเป็นเงิน 2,525 บาท แต่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ฟ้องเรียกค่าเสียหายส่วนนี้เพียง 2,500 บาท จึงกำหนดให้ 2,500 บาท ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เข้ารับการรักษาตัวโรงพยาบาลสมุทรปราการเป็นเวลา 4 วัน และแพทย์ให้พักรักษาตัวรวมเวลาประมาณ 5 เดือน แต่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 คงหยุดงานโดยได้รับค่าจ้างเพียง 12 วัน ผู้ฟ้องคดีที่ 1 มิได้นำสืบข้อเท็จจริงให้เห็นเป็นอย่างอื่น จึงไม่กำหนดค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการทำงานปัจจุบันให้

ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเป็นเงิน 44,648 บาท เข้ารับการรักษาตัวโรงพยาบาลราชวิถีตั้งแต่วันที่ 20 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 28 มีนาคม 2543 จึงกำหนดค่าใช้จ่ายในการ

รักษาพยาบาลให้เป็นเงิน 44,648 บาท ส่วนค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการทำงานในปัจจุบันนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 2 ได้เสียภาษีจากการประกอบกิจการร้านรับซื้อของเก่า โดยกำหนดรายได้ประมาณปีละ 150,000 ถึง 200,000 บาท ประกอบกับพิจารณาปริมาณเงินในบัญชีเงินฝากของนายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ ตามเอกสารอันดับที่ 148/19 ถึง 148/23 แล้วเห็นว่า ร้านรับซื้อของเก่าทำรายได้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 และนายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ รวมกันเดือนละประมาณ 20,000 บาท หรือเดือนละ 10,000 บาท ต่อคนเมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 2 ต้องหยุดงานเป็นเวลา 38 วัน จึงกำหนดให้ 12,667 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 3 มิใช่บุตร โดยชอบด้วยกฎหมายของนายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ แต่เป็นบุตรนอกกฎหมายที่นายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ รับรองแล้ว จึงเป็นทายาทและมีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลที่นายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ ได้จ่ายไปเป็นเงิน 97,144 บาท ค่าขาดประโยชน์เพราะนายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ ไม่สามารถประกอบกิจการในระหว่างพักรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพ ตั้งแต่วันที่ 5 ถึงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2543 และที่โรงพยาบาลราชวิถี ตั้งแต่วันที่ 20 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 24 มีนาคม 2543 เป็นเวลา 49 วัน จากระายได้เดือนละ 10,000 บาท ตามเหตุผลที่กล่าวไว้ในส่วนของผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเงิน 16,333 บาท ค่าใช้จ่ายในการปลงศพนายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ ตามรายการที่ศาลเป็นเงิน 175,260 บาท แต่ศาลเห็นว่าค่าอาหารในงานศพ 5 ถัง จำนวน 52,000 บาท สูงเกินควรจึงกำหนดให้คืนละ 5,000 บาท เป็นเงิน 25,000 บาท ดังนั้น จึงเห็นสมควรกำหนดค่าใช้จ่ายในการปลงศพรวมทั้งค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่นในการปลงศพให้เป็นเงิน 148,260 บาท สำหรับค่าขาดไร้อุปการะนั้น เมื่อปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 3 มิใช่บุตร โดยชอบด้วยกฎหมายของนายเกษรา ทรงศรีพิพัฒน์ จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าขาดไร้อุปการะสำหรับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินในกรณีทำให้เสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 446 ได้บัญญัติให้เฉพาะผู้ที่ถูกทำให้เสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยเท่านั้น และสิทธิเรียกร้องนี้ไม่สามารถโอนกันได้และไม่ตกสืบไปถึงทายาทผู้ฟ้องคดีที่ 3 จึงไม่มีสิทธิที่จะเรียกค่าสินไหมในส่วนนี้เช่นกัน

ผู้ฟ้องคดีที่ 4 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเป็นเงิน 17,423 บาท แม้ผู้ฟ้องคดีที่ 4 มีค่าขอเพียง 14,364 บาท แต่ปรากฏว่าค่ารักษาพยาบาลจำนวน 3,059 บาท เป็นค่ารักษาพยาบาลภายหลังจากวันฟ้อง จึงกำหนดให้ 17,423 บาท สำหรับค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการทำงานในปัจจุบันนั้นเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 4 มีอายุ 78 ปี มีฐานะเป็นมารดาของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าของกิจการร้านค้าของเก่า อีกทั้งผู้ฟ้องคดีที่ 4 มิได้กล่าวอ้างถึงหลักฐานการทำงาน รายได้แต่อย่างใด โดยเฉพาะศาลได้ให้ผู้ฟ้องคดีที่ 2 และที่ 4 ส่งหลักฐานการเป็นลูกจ้างหรือการจ่ายค่าจ้างแต่

ก็ไม่ดำเนินการ โดยอ้างว่าสูญหาย จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 4 ได้ประกอบอาชีพและขาดประโยชน์ตามที่กล่าวอ้าง

ผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 ในฐานะบิดาและมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลที่นายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ ใช้จ่ายไปเป็นเงิน 1,073 บาท แต่มิได้มีคำขอเข้าในคดีจึงไม่กำหนดให้ นายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ ได้ป่วยรักษาตัวมาตลอด ตั้งแต่วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2543 จนกระทั่งเสียชีวิต เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2543 เมื่อนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ มีฐานะเป็นลูกจ้างในร้านรับซื้อของเก่าของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ไม่ปรากฏว่ามีการเสียหายและมีการหักเงินเข้ากองทุนประกันสังคม เพราะผู้ฟ้องคดีที่ 2 อ้างว่าลูกจ้างไม่ต้องการและจะทำให้รายได้ลดลง เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 ไม่มีหลักฐานอื่น จึงฟังไม่ได้ว่านายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ มีรายได้เดือนละ 7,500 บาท ศาลจึงกำหนดให้โดยนำอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในจังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2543 คือ วันละ 165 บาท หรือเดือนละ 4,950 บาท มาเป็นฐานในการคำนวณค่าเสียหาย เมื่อนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ รักษาตัวเป็นเวลา 32 วัน จึงกำหนดค่าขาดประโยชน์เพราะไม่สามารถประกอบกิจการให้เป็นเงิน 5,280 บาท สำหรับค่าใช้จ่ายในการปลงศพ 100,000 บาท นั้น เห็นว่าค่าใช้จ่ายในการเช่ารถเคลื่อนย้ายศพไปขอความเป็นธรรมที่ทำเนียบรัฐบาล จำนวน 2,500 บาท และค่าเช่ารถไปกลับกาฬสินธุ์-กรุงเทพมหานคร ของญาติจำนวน 12,000 บาท มิใช่ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นจึงกำหนดค่าใช้จ่ายในการปลงศพให้ 85,500 บาท สำหรับค่าขาดไร้อุปการะนั้น ขณะที่นายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ เสียชีวิตมีอายุเพียง 17 ปี ยังสามารถประกอบกิจการและเลี้ยงดูบิดามารดาซึ่งมีอายุ 46 ปี ต่อไปได้ไม่น้อยกว่า 20 ปี เห็นควรกำหนดค่าขาดไร้อุปการะ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 รวมกันเป็นเงินปีละ 36,000 บาท เป็นเงินรวม 720,000 บาท สำหรับค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 ไม่มีสิทธิได้รับด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในส่วนของผู้ฟ้องคดีที่ 3

ผู้ฟ้องคดีที่ 7 มีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเป็นเงิน 11,021 บาท แต่ยื่นคำขอเพียง 9,281 บาท จึงกำหนดให้ 9,281 บาท สำหรับค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการทำงานในปัจจุบันนั้น ศาลเห็นควรกำหนดฐานในการคำนวณค่าเสียหายด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ โดยนำอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีการประกาศใช้ในปี พ.ศ. 2543 ในจังหวัดสมุทรปราการ เป็นเงินวันละ 165 บาท หรือเดือนละ 4,950 บาท มาเป็นมาตรฐานในการคำนวณค่าเสียหาย เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 7 เข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลราชวิถี ตั้งแต่วันที่ 19 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 25 มีนาคม 2543 ตามเอกสารอันดับที่ 45/2 โดยไม่ปรากฏว่าต้องพักรักษาตัวหรือแพทย์ให้พักร้อนอีกเป็นเวลานานเท่าใด ดังนั้น ศาลจึงกำหนดให้ 36 วัน เป็นเงิน 5,940 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 8 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเป็นเงิน 2,500 บาท จึงกำหนดให้ 2,500 บาท สำหรับค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการประกอบกิจการในปัจจุบันนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ 8 นอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ 3 วัน ตามใบรับรองแพทย์เอกสารอันดับที่ 104/46 และไปพบแพทย์โรงพยาบาลราชวิถี เพื่อทำการตรวจเลือดอีก 1 วันเท่านั้น และไม่เคยไปพบแพทย์อีกเลย แม้แพทย์จะมีความเห็นให้พักรักษาตัวรวม 3 เดือน ตามใบรับรองแพทย์ เอกสารอันดับที่ 104/47 และ 104/48 แต่ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีที่ 8 พักรักษาตัวหรือไม่ ประกอบกับมีอาการเพียงเล็กน้อยเมื่อไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีรายได้เดือนละ 7,500 บาท ศาลเห็นสมควรกำหนดฐานในการคำนวณค่าเสียหายเช่นเดียวกับนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ คือ วันละ 165 บาท เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 8 หยุดพักรักษาตัวและพบแพทย์รวม 4 วัน จึงกำหนดค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการทำงานในปัจจุบันให้เป็นเงิน 660 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 9 เสียค่ายาและค่าทำแผลที่คลินิกพร้อมมิตรการแพทย์เป็นเงิน 4,580 บาท ค่าเดินทางไปทำแผลที่โรงพยาบาลพร้อมมิตร จำนวน 150 ครั้งๆ ละ 50 บาท เป็นเงิน 7,500 บาท และค่าเดินทางไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี 9,600 บาท ค่าใช้จ่ายของภรรยาที่เดินทางมาดูแลผู้ฟ้องคดีที่ 9 นั้น เป็นเงิน 25,000 บาท เมื่อพิจารณาจากสภาพบาดแผล ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีไม่คัดค้าน จึงกำหนดค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเป็นเงิน 46,680 บาท สำหรับค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการทำงานในปัจจุบันและอนาคตนั้น ศาลเห็นควรพิจารณารวมกัน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ 9 มีอาการได้รับบาดแผลที่มือทั้งสองข้างภายหลังวันเกิดเหตุจนกระทั่งแพทย์โรงพยาบาลราชวิถีได้เริ่มผ่าตัดและรักษาบาดแผลที่มือตั้งแต่วันที่ 15 มีนาคม 2543 จนถึงวันที่ 12 เมษายน 2544 โดยถูกตัดนิ้วมือถึงระดับโคนนิ้วไปทั้งหมด 10 นิ้ว ไม่สามารถใช้มือได้ตามปกติ จึงสูญเสียความสามารถประกอบกิจการโดยสิ้นเชิงทั้งในปัจจุบันและอนาคต ผู้ฟ้องคดีที่ 9 อ้างว่ามีรายได้เดือนละ 12,000 บาท แต่ไม่นำสืบให้ปรากฏ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 9 ประกอบอาชีพเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดีที่ 10 จึงเห็นควรนำรายได้ของผู้ฟ้องคดีที่ 10 คือ เดือนละ 6,000 บาท มาเป็นฐานในการคำนวณค่าเสียหายจึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบกิจการสิ้นเชิงในปัจจุบันและอนาคตเป็นเงิน 1,440,000 บาท สำหรับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เห็นว่าผู้ฟ้องคดีที่ 9 ต้องสูญเสียอวัยวะและเจ็บปวดทรมานทุกข์ทรมานเป็นเวลานานปี จึงเห็นควรกำหนดให้ 120,000 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 10 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเป็นเงินจำนวน 44,270 บาท แต่มีคำขอในส่วนนี้เพียง 42,270 บาท จึงกำหนดให้ตามเหตุผลเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดีที่ 9 เป็นเงิน 42,270 บาท สำหรับค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการทำงานสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วนทั้งในเวลาปัจจุบันและอนาคตนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 10 มีบาดแผลที่มือและรักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถีเป็น

ช่วงๆ รวมเป็นเวลา 32 วัน และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีต้องพักรักษาตัวนานเท่าใด และผู้ฟ้องคดีที่ 10 อ้างว่ามีรายได้เดือนละ 6,000 บาท จากการเป็นพ่อค้ารับซื้อของเก่า ตามคำชี้แจงเอกสารอันดับที่ 116/11 ซึ่งศาลเห็นว่าเป็นจำนวนเงินที่เหมาะสม เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่นำสืบให้เห็นว่ามีรายได้เดือนละ 11,000 บาท ตามที่กล่าวมาในฟ้องจึงกำหนดค่าเสียหายเพื่อการเสียความสามารถประกอบกิจการในปัจจุบันเป็นเงิน 6,400 บาท สำหรับค่าเสียหายเพื่อการเสียความสามารถประกอบกิจการในอนาคตนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 10 สามารถใช้มือขวาทำงานได้ ประมาณร้อยละ 90 ส่วนมือซ้ายถูกตัดนิ้วหัวแม่มือ 1 ข้อ จึงถือว่าเสียความสามารถประกอบกิจการเพียงบางส่วน จึงกำหนดให้ 216,000 บาท สำหรับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ 10 ต้องสูญเสียอวัยวะและได้รับความเจ็บปวดในระหว่างรักษาพยาบาลเห็นควรกำหนดให้ 100,000 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 11 เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลลำลูกกา เป็นเวลารวม 70 วัน เป็นเงิน 10,945 บาท ค่าเดินทางไปรักษาที่โรงพยาบาลลำลูกกา รวม 70 วัน เป็นเงิน 28,800 บาท ส่วนค่าเดินทางไปรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี ศาลเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 11 มีสภาพบาดเจ็บต้องได้รับการผ่าตัดใกล้เคียงกับผู้ฟ้องคดีที่ 9 และเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถีในช่วงเวลาเดียวกัน จึงเห็นควรกำหนดให้ 9,600 บาท เท่ากับผู้ฟ้องคดีที่ 9 สำหรับค่าใช้จ่ายญาติที่ต้องมาดูแลและเยี่ยมขณะรักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถี เป็นเงิน 55,000 บาท ศาลเห็นว่าสูงเกินสมควร เห็นควรกำหนดให้ 25,000 บาท จึงกำหนดค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเป็นเงิน 74,345 บาท สำหรับค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการทำงานสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วนทั้งในเวลาปัจจุบันและในอนาคตนั้น ศาลเห็นควรพิจารณารวมกันเนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ 11 มีอาการบาดเจ็บที่ขาภายหลังจากวันเกิดเหตุ จนกระทั่งแพทย์โรงพยาบาลราชวิถีได้ออกใบรับรองว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 11 ถูกตัดนิ้วชี้ขวาไป 2 ข้อ บาดแผลข้อพับเข่าขวาหายสนิท แต่ไม่สามารถเดินได้ตามปกติ ตามเอกสารอันดับที่ 104/37 ผู้ฟ้องคดีที่ 11 อ้างว่ามีรายได้เดือนละ 6,000 บาท แต่ไม่นำสืบให้ปรากฏ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 11 มีอาชีพรับจ้างและไม่นำสืบหรือแสดงหลักฐานใดๆ จึงเห็นควรกำหนดฐานในการคำนวณค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถในการทำงานในปัจจุบันและอนาคตให้เป็นเงิน 1,188,000 บาท สำหรับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เห็นว่าผู้ฟ้องคดีที่ 11 ต้องทุพพลภาพและเจ็บปวดทรมานทุกข์ทรมานเป็นเวลานานปี จึงเห็นควรกำหนดให้ 120,000 บาท

สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ 12 นั้นไม่มีคำขอค่ารักษาพยาบาล และพักรักษาตัวในโรงพยาบาลเพื่อทำแท้งเพียง 3 วัน ประกอบกับเปิดกิจการร้านเสริมสวยไม่ปรากฏว่ามีรายได้เท่าใด จึงไม่กำหนดค่าขาดประโยชน์จากการทำมาหาได้หลังเกิดเหตุ สำหรับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินนั้น เห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 12 มิใช่ลูกจ้างหรือผู้อยู่อาศัยในบ้านหรือ

ร้านรับซื้อของเก่าของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 12 มิได้มีความเกี่ยวข้องกับการแกะชิ้นส่วนเครื่องฉายรังสีแต่อย่างใด โดยเป็นประชาชนที่มีภูมิลำเนาโดยเปิดร้านเสริมสวยอยู่ในบริเวณร้านรับซื้อของเก่าที่ต้องเดินผ่านไปมา และจากการแพร่กระจายรังสีครั้งนี้เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีที่ 12 ได้รับรังสีในขณะตั้งครรภ์ได้ 2 เดือนครึ่ง โดยผู้ฟ้องคดีที่ 12 ได้พบแพทย์ที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2543 และได้ยุติการตั้งครรภ์หรือตัดสินใจทำแท้ง เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2543 เนื่องจากทารกในครรภ์ได้รับรังสี ซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อทารก จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 12 ใช้ระยะเวลาในการตัดสินใจอยู่ประมาณ 45 วัน เพื่อที่จะดำเนินการดังกล่าว จึงเป็นการพิจารณาอย่างรอบคอบและทรามานจิตใจอย่างแสนสาหัสในฐานะผู้เป็นมารดา เมื่อพิจารณาจากการที่ผู้ฟ้องคดีที่ 12 เป็นบุคคลที่มีได้เกี่ยวข้องหรือมีผลประโยชน์ในเหตุการณ์ ศาลจึงกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้เป็นเงิน 400,000 บาท

สำหรับค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 และที่ 8 นั้น ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 และที่ 8 ได้รับอันตรายจากรังสีแกมมาของเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าว โดยมีอาการปวดศีรษะมาก กลืนลำบาก อ่อนเพลีย ผื่นแดงออกมากับมือ ในระยะแรกมีเม็ดโลหิตขาวและเกล็ดเลือดต่ำ โครโมโซมผิดปกติ โดยเฉพาะผู้ฟ้องคดีที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 มีภาวะไขกระดูกฝ่อ และภาวะติดเชื้อต้องให้เกล็ดเลือดและฉีดยากระตุ้นไขกระดูก ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 เข้ารับการรักษาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2543 ผู้ฟ้องคดีทั้งห้ารายดังกล่าวต้องปฏิบัติตามแพทย์สั่ง เช่น ต้องอดอาหารประเภทยาง เฝือกของดอง ตลอดจนผักและผลไม้สด เป็นต้น บางรายห้ามแปรงฟัน ต้องทานยาตามแพทย์สั่งและเจาะเลือดเป็นระยะๆ ตั้งแต่เข้ารับการรักษาตัวจนกระทั่งพบแพทย์ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2543 สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ 1 และที่ 8 ปรากฏตามเวชระเบียนโรงพยาบาลราชวิถี เอกสารอันดับที่ 9/10 และ 9/150 ตามลำดับ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ต้องรับการรักษาและตรวจเลือดอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอดเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 1 ปี ตามเอกสารอันดับที่ 9/63 ถึง 9/69 , 9/92 ถึง 9/98 และ 9/113 ถึง 9/141 ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลราชวิถีเพื่อทำการตรวจจนถึงเดือนกรกฎาคม 2545 แม้จะไม่มีอาการผิดปกติแต่ก็ต้องเฝ้าติดตามเป็นเวลาอย่างน้อย 10 ปี ปรากฏตามบันทึกคำชี้แจงของโรงพยาบาลราชวิถี เอกสารอันดับที่ 145/5 จึงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 และที่ 8 ได้รับความเสียหายแก่ร่างกายและอนามัย แม้จะปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีที่ 1 สามารถตั้งครรภ์ได้ 8 เดือนก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 และที่ 8 ได้รับความเสียหายแก่ร่างกายและอนามัย จึงมีสิทธิได้รับค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินตามมาตรา 446 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ศาลเห็นควรกำหนดค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เป็นเงิน 50,000 บาท ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเงิน

70,000 บาท ผู้ฟ้องคดีที่ 4 เป็นเงิน 70,000 บาท ผู้ฟ้องคดีที่ 7 เป็นเงิน 70,000 บาท และผู้ฟ้องคดีที่ 8 เป็นเงิน 40,000 บาท

สำหรับค่าเสียหายจากการไม่สามารถประกอบกิจการในอนาคตของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 และที่ 8 นั้น ไม่ปรากฏว่าบุคคลดังกล่าวได้รับบาดเจ็บถึงขนาดไม่สามารถประกอบกิจการในอนาคตอย่างไร จึงไม่กำหนดให้

สำหรับค่ารักษาพยาบาลในอนาคตนั้น เนื่องผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ถึงที่ 12 จะมีโครโมโซมเสียหายหรือมีโอกาสเป็นมะเร็งหรือเจ็บป่วยอย่างอื่นหรือไม่นั้น ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่า จะเกิดหรือไม่อย่างไร คงเป็นเพียงการศึกษาจากการทดลองในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมและบุคคลที่รอดชีวิตจากระเบิดปรมาณูในสงครามโลกครั้งที่ 2 เท่านั้น โดยนายแพทย์ยงยุทธ กงชนารัตน์ ก็ไม่สามารถทราบได้ และแพทย์หญิงวารุณี จินารัตน์ ซึ่งแจ้งว่าเห็นควรติดตามผลเลือดและโครโมโซมไปไม่น้อยกว่า 10 ปี จึงไม่อาจทราบได้ในขณะนี้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ถึงที่ 12 จะมีอาการเจ็บป่วยในอนาคตหรือไม่ แม้ผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงที่ 11 อาจต้องได้รับการผ่าตัดอีกก็เป็นเพียงการคาดการณ์เท่านั้น เป็นการพ้นวิสัยที่จะได้ว่าความเสียหายในส่วนนี้มีเพียงใด ประกอบกับกระทรวงสาธารณสุขได้ดำเนินการตรวจรักษาให้แก่ประชาชนที่ได้รับผลกระทบรวมทั้งผู้ฟ้องคดีดังกล่าวโดยไม่คิดค่ารักษาและมีการตั้งคณะกรรมการติดตามผล ศาลเห็นว่าการดำเนินการของกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าว นอกจากจะเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนในระดับหนึ่งแล้ว ยังเป็นประโยชน์ต่อการบริหารราชการแผ่นดินที่จะเผื่อระวังติดตามผลควบคู่ไปกับการรักษาให้แก่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเห็นควรไม่กำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตให้ในขณะนี้ แต่สงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนนี้อีกภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันที่มิคำพิพากษา ทั้งนี้ตามมาตรา 444 วรรคสองแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ได้มีการนำแท่งตะกั่วซึ่งเป็นอุปกรณ์เครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ดังกล่าวมาแยกที่ร้านของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2543 เป็นเหตุให้รังสีแพร่กระจายในวันนั้น ดังนั้น วันดังกล่าวจึงเป็นวันที่มีการละเมิด แม้ว่าผู้ฟ้องคดีบางรายจะเกิดอาการเจ็บป่วยขึ้นภายหลังก็ตาม เมื่อมาตรา 206 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนดให้ลูกหนี้ผิดนัดนับมาแต่เวลาที่ทาละเมิด จึงเห็นควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระดอกเบี้ยสำหรับค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองราย นับแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2543

พิพากษาให้ ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เป็นเงิน 52,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเงิน 127,315 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 3 เป็นเงิน 261,737 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 4 เป็นเงิน 87,423 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 5 และที่ 6 รวมกันเป็นเงิน 810,780 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 7 เป็นเงิน 85,221 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 8 เป็นเงิน 43,160 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 เป็นเงิน 1,606,680 บาท แก่ผู้

ฟองคืดที่ 10 เป็นเงิน 365,140 บาท แก่ผู้ฟองคืดที่ 11 เป็นเงิน 1,382,345 บาท แก่ผู้ฟองคืดที่ 12 เป็นเงิน 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี นับแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2543 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ภายในกำหนด 30 วัน และให้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟองคืดที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 เพื่อกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตอีกภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันที่คำพิพากษา คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครอง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางสายสุดา เศรษฐบุตร
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอำพน เจริญชีวินทร์

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่ 1516/2544

คดีหมายเลขแดงที่ 1820/2545

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ 24 เดือน กันยายน พุทธศักราช 2547

ระหว่าง

- นางสาวสมใจ แก้วประดับ ที่ 1
- นางสาวจิตราภรณ์ เจียรอุดมทรัพย์ ที่ 2
- เด็กหญิงศศิภาณูจน์ ทรงศรีพิพัฒน์ โดยนางสาวจิตราภรณ์ เจียรอุดมทรัพย์
- มารดา ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ 3
- นางถวิล แซ่เจีย ที่ 4
- นายเสถียร พันธุจันท์ ที่ 5
- นางนงค์ พันธุจันท์ ที่ 6
- นางสาวสุรียน้อย อยู่เจริญ ที่ 7
- นางสาวจันทร์ทิพย์ เพชรรัตน์ ที่ 8
- นายจิตรเสน จันทรสาขา ที่ 9
- นายสนธยา สระประทุม ที่ 10
- นายบุญถึง ศิลา ที่ 11
- นางสาวพัฒนา ธรรมนิยม ที่ 12

ผู้ฟ้องคดี

สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ

(สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ เดิม)

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ

คดีนี้เป็นคดีที่โอนมาจากเรื่องร้องทุกข์ตามมาตรา 103 วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เรื่องร้องทุกข์รับที่ 140/2544

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง ได้ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ไม่ดำเนินการตรวจสอบควบคุมการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดเก็บเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ซึ่งบรรจุสารกัมมันตรังสีโคบอลต์-60 อย่างถูกต้องปลอดภัย ทำให้มีผู้นำชิ้นส่วนของเครื่องฉายรังสีดังกล่าวไปยังที่พักและแยกชิ้นส่วนดังกล่าว ทำให้สารกัมมันตรังสีรั่วไหลออกมา และทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองได้รับความเสียหาย

ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 12 คน ดังนี้

1. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 1,407,500 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 6,657,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1
2. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 7,027,964 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 12,277,964 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2
3. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทน 4,375,572 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 3
4. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 2,530,364 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 7,780,364 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 4
5. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทน 4,211,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 5
6. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทน 3,552,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 6
7. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 3,245,281 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 8,495,281 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 7
8. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 1,565,000 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 6,815,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 8
9. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 6,078,100 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 11,328,100 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9
10. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 2,973,740 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 8,223,740 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 10
11. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 6,569,245 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 11,819,245 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 11
12. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 3,190,000 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 8,440,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 12

พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ หรือให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 ที่ต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะมีสุขภาพอนามัยเป็นปกติพร้อมค่าสินไหมทดแทน

ศาลปกครองกลางพิพากษาให้ ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เป็นเงิน 52,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเงิน 127,315 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 3 เป็นเงิน 234,737 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 4 เป็นเงิน 87,423 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 5 และผู้ฟ้องคดีที่ 6 รวมกันเป็นเงิน 810,780 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 7 เป็นเงิน 85,221 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 8 เป็นเงิน 43,160 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 เป็นเงิน 1,606,680 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 10 เป็นเงิน 365,140 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 11 เป็นเงิน 1,382,345 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 12 เป็นเงิน 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี นับแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2543 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ภายในกำหนด 30 วัน และให้ สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนคำรักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 เพื่อกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตอีกภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันที่มิคำพิพากษา คำขออื่น นอกจากนั้นให้ยก

ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองยื่นคำอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด ต่อมาผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองได้ ขอลอนคำอุทธรณ์ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งอนุญาตให้ถอนคำอุทธรณ์

ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ยื่นคำอุทธรณ์

ศาลไต่สวนพยานเมื่อวันที่ 10 กันยายน 2547

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2547 โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวนและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดีเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2547 ด้วยแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ภายหลังจากที่ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษาคดีนี้แล้ว ศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขคำที่ 816/2544 คดีหมายเลขแดงที่ 1269/2547 ให้บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด ซึ่งเป็นจำเลยที่ 1 ในคดีดังกล่าวชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 จำนวน 70,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 จำนวน 42,916 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 4 จำนวน 46,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 7 จำนวน 45,800 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 8 จำนวน 80,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 จำนวน 46,420 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 10 จำนวน 70,000 บาท และแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 11 จำนวน 93,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 12 ศาลแพ่งมีคำสั่งไม่รับฟ้อง

ในส่วนของการตรวจรักษาภายหลังจากที่ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาคดีนี้ปรากฏว่า

ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เข้ารับการตรวจรักษา ณ โรงพยาบาลเมืองสมุทรปู้เจ้า จังหวัดสมุทรปราการ (ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ 1 ซึ่งแจ้งว่า ไม่ประสงค์จะเรียกค่าพาหนะในการเดินทางไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลเมืองสมุทรปู้เจ้า จังหวัดสมุทรปราการ) และที่โรงพยาบาลราชวิถีโดยไม่เสียค่าตรวจรักษาพยาบาล

ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เข้ารับการตรวจรักษาด้วยอาการเจ็บป่วยและเพื่อเฝ้าระวังอาการ ณ โรงพยาบาลกรุงเทพ รวมเป็นเงินค่ารักษาพยาบาล 14,283.22 บาท (ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งแจ้งว่า ไม่ประสงค์จะเรียกค่ารักษาพยาบาลและค่าพาหนะสำหรับการไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพบางส่วน) และเข้ารับการตรวจรักษาเพื่อเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วย ณ โรงพยาบาลราชวิถี โดยไม่เสียค่าตรวจรักษาพยาบาล

ผู้ฟ้องคดีที่ 4 เข้ารับการตรวจรักษาด้วยอาการเจ็บป่วยและเพื่อเฝ้าระวังอาการ ณ โรงพยาบาลกรุงเทพ รวมเป็นเงินค่ารักษาพยาบาล 5,125.15 บาท (ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ 4 ซึ่งแจ้งว่า ไม่คิดใจเรียกค่ารักษาพยาบาลและค่าพาหนะสำหรับการไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลกรุงเทพบางส่วน) และเข้ารับการตรวจรักษาเพื่อเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วย ณ โรงพยาบาลราชวิถี โดยไม่เสียค่าตรวจรักษาพยาบาล

ผู้ฟ้องคดีที่ 7 เข้ารับการตรวจรักษาด้วยอาการเจ็บป่วยและเพื่อเฝ้าระวังอาการ ณ โรงพยาบาลสำโรง รวมเป็นเงินค่ารักษาพยาบาล 120 บาท และเข้ารับการตรวจรักษาเพื่อเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วย ณ โรงพยาบาลราชวิถี โดยไม่เสียค่าตรวจรักษาพยาบาล

ผู้ฟ้องคดีที่ 9 เข้ารับการตรวจรักษาด้วยอาการเจ็บป่วยและเพื่อเฝ้าระวังอาการ ณ โรงพยาบาลราชวิถี รวมเป็นเงินค่ารักษาพยาบาล 230 บาท และเข้ารับการทำแผลหลังจากการผ่าตัด ณ คลินิกพร้อมมิตร รวม 20 ครั้ง เป็นเงินค่าทำแผล 5,580 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 10 เข้ารับการตรวจรักษาด้วยอาการเจ็บป่วยและเพื่อเฝ้าระวังอาการ ณ โรงพยาบาลราชวิถี รวมเป็นเงินค่ารักษาพยาบาล 620 บาท

ผู้ฟ้องคดีที่ 11 เข้ารับการตรวจรักษาด้วยอาการเจ็บป่วยและเพื่อเฝ้าระวังอาการ ณ โรงพยาบาลราชวิถี โดยไม่เสียค่าตรวจรักษาพยาบาล เข้ารับการรักษาอาการเจ็บป่วย ณ โรงพยาบาลสระบุรี โดยไม่เสียค่าตรวจรักษาพยาบาล

ผู้ฟ้องคดีที่ 12 เข้ารับการตรวจรักษาเพื่อเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วย ณ โรงพยาบาลราชวิถี โดยไม่เสียค่าตรวจรักษาพยาบาล

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 หรือไม่ เพียงใด

พิจารณาแล้วเห็นว่า ภายหลังจากที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาในคดีนี้แล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 ได้เข้ารับการตรวจรักษาในสถานพยาบาลต่างๆ ดังนี้

ในส่วนของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 8 ที่ 11 และที่ 12 นั้น ปรากฏว่าได้เข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลเมืองสมุทรปู้เจ้า จังหวัดสมุทรปราการ โรงพยาบาลสระบุรี และโรงพยาบาลราชวิถี โดยไม่เสียค่ารักษาพยาบาลแต่ประการใด คงมีเพียงผู้ฟ้องคดีที่ 2 และที่ 4 เสียค่ารักษาพยาบาลในการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพ เป็นเงิน 14,283.22 บาท และ 5,125.15 บาท ตามลำดับ ในส่วนนี้แม้ผู้ฟ้องคดีที่ 2 และที่ 4 จะชี้แจงว่าไม่ตั้งใจที่จะเรียกค่ารักษาพยาบาลและค่าพาหนะบางส่วน แต่ก็เป็นการชี้แจงภายหลังจากที่โรงพยาบาลกรุงเทพได้ชี้แจงตามคำสั่งศาลว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ได้เข้ารับการรักษาด้วยอาการ โรคกระเพาะอาหารอักเสบ เคื่องตา หูอื้อ ไข้หวัดเป็นผื่นแพ้ เป็นผื่นกล้ามเนื้ออักเสบ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 4 เข้ารับการรักษาลดลงลมอักเสบ ความดันโลหิต ช็อคเข้าเส้น ไข้หวัด เบาหวาน ซึ่งเมื่อพิจารณาอาการดังกล่าว ประกอบกับถ้อยคำของแพทย์หญิงวรุณี จินารัตน์ ที่ให้ถ้อยคำต่อศาลว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 2 มีโรคประจำตัว คือ แพ้ง่าย และผู้ฟ้องคดีที่ 4 มีโรคประจำตัว คือ เบาหวานและความดันสูง เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 และที่ 4 เข้าตรวจรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลกรุงเทพนั้น มิใช่การรักษาโรคที่เป็นผลมาจากการได้รับผลกระทบจากสารกัมมันตรังสี การที่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 และที่ 4 ได้ขอค่ารักษาพยาบาลและค่าพาหนะในการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพในส่วนที่มิใช่เป็นการเจาะเลือดจึงเป็นการใช้สิทธิโดยไม่ชอบและทำให้พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวอ้างมีข้อพิรุธ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 และที่ 4 ได้ทำการเจาะเลือดเพื่อตรวจเม็ดเลือดแดงดังกล่าว ตรวจเพื่อรักษาโรคใด เนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ 2 และที่ 4 มีโรคประจำตัว คือ แพ้ง่าย และเบาหวาน ซึ่งอาจต้องเจาะเลือดตรวจเพื่อรักษาโรคประจำตัวดังกล่าว อีกทั้งผู้ฟ้องคดีที่ 2 และที่ 4 ก็สามารถดำเนินการตรวจเม็ดเลือดแดง และตรวจโครโมโซมที่โรงพยาบาลราชวิถีได้อยู่แล้ว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ 2 และที่ 4 จึงไม่มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลในการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพแต่อย่างใด ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 7 ที่อ้างว่า เสียค่ารักษาพยาบาลในการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลสำโรงเป็นเงิน 120 บาท ก็เช่นกัน เมื่อพิจารณาจากคำชี้แจงของโรงพยาบาลสำโรงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 7 ทำการเจาะเลือดเพื่อตรวจเม็ดเลือดแดง แต่ไม่แสดงพยานหลักฐานให้ปรากฏว่าตรวจเม็ดเลือดแดงเพื่อรักษาโรคใด ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีที่ 7 ก็ได้ดำเนินการเจาะเลือดเพื่อตรวจโครโมโซมที่โรงพยาบาลราชวิถีอยู่แล้ว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ 7 จึงไม่มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลในการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลสำโรงแต่อย่างใด สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ 9 เสียค่ารักษาพยาบาลในการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถีและคลินิกพร้อมมิตรเป็นเงิน 230 บาท และ 5,580 บาท ตามลำดับ ผู้ฟ้องคดีที่ 10 เสียค่ารักษาพยาบาลในการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถีเป็นเงิน 620 บาทนั้น ในส่วนค่าตรวจรักษาในโรงพยาบาลราชวิถีของผู้ฟ้องคดีที่ 9 และ ที่ 10 เป็นเงิน 230 บาท และ 620 บาท ตามลำดับนั้น

ข้อเท็จจริงได้ความจากแพทย์หญิงวรุณี จินารัตน์ ซึ่งดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลราชวิถีว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และที่ 10 ได้รับการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลราชวิถีโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แต่เหตุที่มีการเรียกเก็บเงินตามใบเสร็จรับเงินดังกล่าวเนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ 9 และที่ 10 ไม่ดำเนินการติดต่อขอยกเว้นค่าใช้จ่ายดังกล่าวจากโรงพยาบาลราชวิถีก่อน ซึ่งหากดำเนินการตามขั้นตอนจะไม่เสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 9 และที่ 10 ไม่ดำเนินการติดต่อขอยกเว้นค่าใช้จ่ายในการตรวจรักษาตามขั้นตอน ทั้งที่ก่อนหน้านี้ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และที่ 10 ก็ได้รับการตรวจรักษาพยาบาลโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ค่าใช้จ่ายดังกล่าวจึงเกิดจากความผิดของผู้ฟ้องคดีที่ 9 และที่ 10 เอง ที่ไม่ดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อให้ได้รับการยกเว้นค่าใช้จ่ายดังกล่าว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และที่ 10 จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าตรวจรักษาดังกล่าว ส่วนค่าทำแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 9 ตามใบเสร็จรับเงินของคลินิกพร้อมมิตรนั้น แม้จะฟังว่าผู้ฟ้องคดีที่ 9 ได้จ่ายค่าทำแผลดังกล่าวไป แต่ปรากฏว่าศาลแพ่งได้พิพากษาให้การรักษาพยาบาลที่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 ได้จ่ายให้แก่คลินิกพร้อมมิตรโดยผู้ฟ้องคดีที่ 9 มิได้ชี้แจงให้ศาลเห็นว่าค่าทำแผลที่คลินิกพร้อมมิตรดังกล่าวเป็นคนละส่วนหรือส่วนเดียวกับที่ศาลแพ่งพิพากษาให้ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ 9 ไม่นำสืบให้ปรากฏชัดว่าซ้ำซ้อนหรือเป็นคนละส่วนกับที่ศาลแพ่งพิพากษาอย่างไร ประกอบกับใบเสร็จรับเงินที่ผู้ฟ้องคดีอ้างส่งต่อศาลนั้นเป็นเพียงสำเนาใบเสร็จ ซึ่งต่างกับใบเสร็จรับเงินของโรงพยาบาลกรุงเทพและโรงพยาบาลราชวิถีซึ่งเป็นต้นฉบับ อีกทั้งนายแพทย์รัชชัย บุญพัฒนพงศ์ ให้ถ้อยคำว่าการทำแผลดังกล่าวสามารถดำเนินการได้ที่โรงพยาบาลราชวิถี ซึ่งได้ทำการผ่าตัดดูแลรักษามาตลอด แต่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 มิได้อ้างว่าเหตุใดจึงไปทำแผลที่คลินิกพร้อมมิตร และหากจะฟังว่าคลินิกพร้อมมิตรอยู่ใกล้กับที่พักอาศัยของผู้ฟ้องคดีที่ 9 ผู้ฟ้องคดีที่ 9 จึงไปทำแผลที่คลินิกพร้อมมิตร ดังนั้น การทำแผลที่คลินิกพร้อมมิตรดังกล่าว ก็เพื่อความสะดวกของผู้ฟ้องคดีที่ 9 เอง ศาลจึงเห็นควรไม่กำหนดค่าทำแผลในส่วนนี้ให้อีก

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าต้องมีการเฝ้าระวังในอนาคตก็น้อย 6 ปี โดยอ้างความเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ ตัวอย่างคดีในต่างประเทศ หรือแม้กระทั่งการประมาณการค่ารักษาพยาบาลโรคมะเร็งของโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์เพื่อขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบในการรักษาพยาบาลที่เกิดขึ้น โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีตั้งกองทุนเพื่อชดเชยค่าติดตามเฝ้าระวังทางสุขภาพและค่ารักษาพยาบาลในอนาคตนั้น เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีจะเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำการใดๆ ได้ก็ต่อเมื่อผู้ฟ้องคดีมีสิทธิที่จะทำได้ ซึ่งสิทธินั้นหมายความว่าประโยชน์อันบุคคลพึงมีอยู่โดยมีกฎหมายบัญญัติรับรองไว้ แต่การตั้งกองทุนดังกล่าวหากมีกฎหมายบัญญัติรับรองให้เป็นสิทธิแก่ผู้ฟ้องคดีไม่ ศาลจึงไม่อาจบังคับให้ได้

ในส่วนค่าใช้จ่ายในการตรวจติดตามอาการนั้น แพทย์หญิงวารุณี จินารัตน์ ชี้แจงว่า โรงพยาบาลราชวิถีได้ทำการตรวจรักษาโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย และผู้ฟุ้งคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 ก็สามารถเข้าทำการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลอื่นของรัฐได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเช่นกัน แม้ขยายหลอดเลือดที่ผู้ฟุ้งคดีที่ 9 ถึงที่ 11 จะต้องทานซึ่งไม่อยู่ในบัญชียาหลัก แต่ก็สามารถเบิกยาประเภทเดียวกันจากโรงพยาบาลราชวิถีโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และผู้ฟุ้งคดีที่ 9 ถึงที่ 11 ก็เคยได้รับยาดังกล่าวจากโรงพยาบาลราชวิถีมาก่อนหลายครั้งแล้ว ประกอบกับแพทย์หญิงวารุณี จินารัตน์ ได้ยืนยันว่า โครโมโซมของผู้ฟุ้งคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 10 มีอาการดีขึ้น อีกทั้งรูปร่างของโครโมโซมที่ผิดปกติของผู้ฟุ้งคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 10 นั้น ไม่สามารถบ่งชี้ว่าจะเกิดโรคได้ ส่วนผู้ฟุ้งคดีที่ 11 และที่ 12 โครโมโซมปกติ และนายแพทย์ รัชชัช บุญพัฒนพงศ์ ได้ยืนยันต่อศาลว่า บาดแผลของผู้ฟุ้งคดีที่ 9 ถึงที่ 11 หายแล้ว โดย ผู้ฟุ้งคดีที่ 9 ถึงที่ 11 จะไปที่โรงพยาบาลราชวิถีก็เพื่อตรวจติดตามผลเท่านั้น และการตรวจติดตามผลนั้น แพทย์หญิงวารุณี จินารัตน์ ชี้แจงว่า ก็เพื่อเป็นบทเรียนการศึกษาในอนาคตเท่านั้น ซึ่งหากมีผลกระทบอย่างใดจะได้รักษาได้เร็วขึ้น ดังนั้น จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟุ้งคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 จะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการตรวจติดตามอาการแต่อย่างใด

สำหรับคำรักษากรณีป่วยเป็นโรคมะเร็งคำนวณตามความเสี่ยงนั้น เมื่อปรากฏว่าผลการตรวจโครโมโซมของผู้ฟุ้งคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 10 มีอาการดีขึ้น และโครโมโซมส่วนที่ผิดปกติไม่สามารถบ่งชี้ว่าจะเกิดโรคได้ ส่วนผู้ฟุ้งคดีที่ 11 และที่ 12 ผลการตรวจโครโมโซมเป็นปกติ แม้ผู้ฟุ้งคดีที่ 9 ถึงที่ 11 จะอ้างว่าสภาพบาดแผลเปลี่ยนแปลงไป แต่เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้จากนายแพทย์รัชชัช บุญพัฒนพงศ์ ซึ่งเป็นผู้ทำการรักษาว่า บาดแผลของผู้ฟุ้งคดีที่ 9 ถึงที่ 11 หายดีแล้ว โอกาสเป็นมะเร็งมีน้อยมาก ดังนั้น ข้อเท็จจริงยังไม่พอรับฟังได้ว่า ผู้ฟุ้งคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 มีความเสี่ยงที่จะป่วยเป็นมะเร็งแต่อย่างใด อีกทั้งคำรักษากรณีป่วยเป็นโรคมะเร็งคำนวณตามความเสี่ยงนี้ มิได้เป็นประเด็นพิพาทมาแต่ต้น ผู้ฟุ้งคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 เพียงอ้างเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีภายหลังจากที่ศาลได้มีคำพิพากษาแล้ว ดังนั้น จึงไม่มีเหตุที่จะต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้

สำหรับการที่ผู้ฟุ้งคดีขอให้ศาลพิพากษาให้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนคำรักษาพยาบาลในอนาคตออกไปเป็นคราวๆ ละไม่เกิน 2 ปี เมื่อศาลได้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาไว้ 2 ปีแล้ว ศาลจึงไม่อาจที่จะสงวนสิทธิแก้ไขคำพิพากษาอีกต่อไปได้

คดีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า คำพิพากษาในส่วนคำรักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟุ้งคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และ

ที่ 7 ถึงที่ 12 เพื่อกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตตามที่ศาลได้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนนี้ หมายความว่ารวมถึงค่าพาหนะหรือค่าเดินทางไปทำการตรวจรักษาด้วยหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในคดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 11 ได้มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทนรวม 5 ส่วน ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 12 ได้มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทนรวม 3 ส่วน และเมื่อพิจารณารายการค่าสินไหมทดแทนตามบัญชีค่าสินไหมทดแทนของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 แล้วปรากฏว่า ในส่วนของค่ารักษาพยาบาลในอนาคตนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 ได้แยกค่าใช้จ่ายออกเป็นหลายประเภท ซึ่งรวมถึงค่าสินไหมทดแทนประเภทค่ารักษาพยาบาลและค่าเดินทางไปเข้ารับการติดตามรักษาอาการเจ็บป่วยต่อเนื่อง และตามคำพิพากษาของศาลในประเด็นค่าเสียหายนั้น ศาลได้วินิจฉัยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 เป็นส่วนๆ ตามที่ระบุในบัญชีค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวทั้งจำนวนเป็นส่วนๆ รวมทั้งในส่วนของค่ารักษาพยาบาลในอนาคตของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 ด้วย ซึ่งศาลได้วินิจฉัยแยกต่างหากจากส่วนอื่น แต่เนื่องจากเห็นว่าเป็นพันวิสัยจะหยั่งรู้ได้เน่ว่าความเสียหายนั้นมีแท้จริงเพียงใด จึงสงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนนี้ไว้ทั้งจำนวนโดยมิได้สงวนสิทธิเฉพาะค่าเสียหายประเภทใดหรือค่าเสียหายเพียงบางส่วน ดังนั้น ค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 ที่ศาลได้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนนี้จึงรวมถึงค่าพาหนะหรือค่าเดินทางไปเข้ารับการตรวจรักษาอาการเจ็บป่วยต่อเนื่องของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 ด้วย

สำหรับค่าพาหนะในการไปตรวจรักษานั้น ปรากฏว่าศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ 816/2544 คดีหมายเลขแดงที่ 1269/2547 ให้บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด จำกัดที่ 1 ในคดีดังกล่าวชำระค่าสินไหมทดแทนโดยกำหนดค่าเดินทางไปให้แพทย์ตรวจรักษาภายหลังวันฟ้องปีละ 2,000 บาท รวม 10 ปี เป็นเงิน 20,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 10 ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 11 กำหนดให้ปีละ 5,000 บาท รวม 10 ปี เป็นเงิน 50,000 บาท อีกทั้งได้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษากายในกำหนดสองปี ตามมาตรา 444 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยศาลแพ่งได้นำค่าเดินทางหรือค่าพาหนะที่กำหนดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 11 ไปรวมกับค่าสินไหมทดแทนในส่วนอื่นแล้วหักออกจากค่ารักษาพยาบาลและหรือค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินที่ศาลนี้ได้มีคำพิพากษา และผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 11 ได้รับไปแล้วจากผู้ถูกฟ้องคดี ประกอบกับผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 11 ได้รับเงินค่าเสียหายจากบริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด จำกัดที่ 1 ในคดีแพ่งดังกล่าวไปบางส่วนแล้ว ดังนั้น แม้จะฟังว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 11 ได้เสียค่าพาหนะ

ไปตรวจรักษาพยาบาลตามที่กล่าวอ้าง คำพาดษะดังกล่าวก็ยังไม่เกินจากจำนวนที่ศาลแพ่งได้พิพากษาไว้ในคดีดังกล่าว อีกทั้งเห็นว่าค่าเดินทางหรือค่าพาดษะดังกล่าวที่ศาลแพ่งกำหนดให้แก่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเหมาะสมดีแล้ว จึงไม่กำหนดให้อีก แม้ว่าในคดีของศาลแพ่งดังกล่าวจะยังไม่ถึงที่สุด โดยคู่ความทั้งสองฝ่ายต่างยื่นอุทธรณ์ก็ตาม แต่ก็ยังไม่ปรากฏว่าคำพิพากษาดังกล่าวมีคำพิพากษาของศาลสูงกว่าเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับ หรืองดเสียประการใด คำพิพากษาของศาลแพ่งจึงมีผลผูกพันคู่ความทั้งสองฝ่าย ทั้งนี้ ตามมาตรา 145 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จึงไม่มีเหตุที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาในส่วนนี้ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 12 นั้น ปรากฏว่าเข้ารับการตรวจรักษาครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2543 และไปทำการตรวจโครโมโซมที่โรงพยาบาลราชวิถีเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2547 ระยะเวลาเกือบ 4 ปีที่ผ่านมา ผู้ฟ้องคดีที่ 12 มิได้เข้าทำการตรวจรักษาแต่ประการใด และเมื่อศาลตรวจสำนวนปรากฏว่า ศาลได้มีคำสั่งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ 12 แสดงหลักฐานต่อศาลโดยได้มีบุคคลรับคำสั่งศาลดังกล่าวเมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2547 การที่ผู้ฟ้องคดีที่ 12 ไม่เคยเข้ารับการตรวจรักษามาเป็นเวลาถึงเกือบ 4 ปี แต่เมื่อได้รับหมายศาลให้แสดงหลักฐานการตรวจรักษา ผู้ฟ้องคดีที่ 12 จึงไปให้แพทย์ทำการตรวจ เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีที่ 12 ไปให้แพทย์ตรวจโครโมโซมมิได้เกิดจากความจำเป็นที่ต้องไปตรวจรักษาเพื่อเฝ้าระวังอาการของโรคหรือความเจ็บป่วย แต่เป็นเพราะเพื่อนำมาเป็นหลักฐานแสดงต่อศาลเพื่อให้ศาลกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคต จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 12 จำเป็นต้องไปทำการตรวจรักษาตามที่อ้าง ศาลจึงไม่กำหนดให้

ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 จึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับค่ารักษาพยาบาลในอนาคตแต่อย่างใด

พิพากษายกคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12 ในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 12

นายพรชัย มนต์ศิริเพ็ญ

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นายสถาพร สถิตยัปปะรัตน์

ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์

ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสุมาลี ลิ้มปอวาท

คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ.504/2547
คดีหมายเลขแดงที่ อ.415/2550

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลปกครองสูงสุด
วันที่ 20 เดือน ธันวาคม พุทธศักราช 2550

ระหว่าง	{	นางสาวสมใจ แก้วประดับ ที่ 1	ผู้ฟ้องคดี
		นางสาวจิตราภรณ์ เจียรอุดมทรัพย์ ที่ 2	
		เด็กหญิงศศิภาณจน์ ทรงศรีพิพัฒน์ โดยนางสาวจิตราภรณ์ เจียรอุดมทรัพย์	
		มารดา ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ 3	
		นางฉวีล แซ่เจี๋ย ที่ 4	
		นายเสถียร พันธุจันทร์ ที่ 5	
		นางนงค์ พันธุจันทร์ ที่ 6	
		นางสาวสุรียน้อย อยู่เจริญ ที่ 7	
		นางสาวจันทร์ทิพย์ เพชรรัตน์ ที่ 8	
		นายจิตรเสน จันทรสาขา ที่ 9	
		นายสนธยา สระประทุม ที่ 10	
		นายบุญถึง ศิลา ที่ 11	
นางสาวพัฒนา ธรรมนิยม ที่ 12			

สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ
(สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ เดิม)

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่
ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ยื่นอุทธรณ์ คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ 1516/2544 หมายเลขแดงที่ 1820/2545 ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง) ซึ่งเป็นคดีที่โอนมาจากเรื่องที่ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ตามมาตรา 103 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคนฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีละเว้นไม่ดำเนินการตรวจสอบควบคุม การดำเนินการเกี่ยวกับการจัดเก็บเครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60 ซึ่งบรรจุสารกัมมันตภาพรังสี โคบอลต์-60 ให้ถูกต้องปลอดภัยตามหน้าที่ที่กำหนดในกฎกระทรวงเป็นเหตุให้มีผู้นำชิ้นส่วน ดังกล่าวมาขายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และผู้ฟ้องคดีที่ 10 ซึ่งได้นำชิ้นส่วนดังกล่าวกลับไปยังที่พัก และ ได้ร่วมกับผู้ฟ้องคดีที่ 11 พยายามแยกชิ้นส่วนดังกล่าวทำให้ได้รับสารกัมมันตภาพรังสีที่รั่วไหล ออกมาจากชิ้นส่วนดังกล่าวและเกิดอาการเจ็บป่วย ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ 9 ได้นำชิ้นส่วนดังกล่าวไปขาย ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 สามีนของผู้ฟ้องคดีที่ 2 และลูกจ้างได้คัดแยกแท่งตะกั่วที่ห่อหุ้มสาร กัมมันตภาพรังสีโคบอลต์-60 ออกจากกันทำให้สารกัมมันตภาพรังสีแพร่ออกมาในปริมาณสูง ทำ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 ผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 เจ็บป่วยจากการได้รับสาร กัมมันตภาพรังสี บิดาของผู้ฟ้องคดีที่ 3 และบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ 5 และผู้ฟ้องคดีที่ 6 ถึงแก่ความตาย เนื่องจากได้รับรังสีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคนได้ยื่นคำร้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหม ทดแทน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉย ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคนได้รับความเดือดร้อนเสียหาย จึงนำคดี มาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

1. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 1,407,500 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 6,657,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1
2. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 7,027,964 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 12,277,964 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2
3. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทน 4,375,572 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 3
4. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 2,530,364 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 7,780,364 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 4
5. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทน 4,211,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 5
6. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทน 3,552,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 6
7. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหาย 3,245,281 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 8,495,281 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 7

8. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 1,565,000 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 6,815,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 8

9. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 6,078,100 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 11,328,100 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9

10. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 2,973,740 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 8,223,740 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 10

11. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 6,569,245 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 11,819,245 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 11

12. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย 3,190,000 บาท ค่ารักษาพยาบาล 15 ปี เป็นเงิน 5,250,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 8,440,000 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 12

พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ หรือให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ที่ต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะมีสุขภาพอนามัยเป็นปกติพร้อมค่าสินไหมทดแทน

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติเป็นเหตุให้เกิดละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคน จึงมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2545 พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เป็นเงิน 52,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเงิน 127,315 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 3 เป็นเงิน 234,737 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 4 เป็นเงิน 87,423 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 5 และผู้ฟ้องคดีที่ 6 รวมกันเป็นเงิน 810,780 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 7 เป็นเงิน 85,221 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 8 เป็นเงิน 43,160 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 เป็นเงิน 1,606,680 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 10 เป็นเงิน 365,140 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 11 เป็นเงิน 1,382,345 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 12 เป็นเงิน 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี นับแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2543 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ภายในกำหนด 30 วัน และให้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 เพื่อกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตอีกภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันที่คำพิพากษา คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคนอุทธรณ์ และยื่นคำร้องขอแก้ไขอุทธรณ์ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้ในประเด็นเรื่องค่าเสียหาย โดยขอกำหนดค่าสินไหมทดแทนและให้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด

โคร โม โชม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 เพื่อกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตและค่าเสียความสามารถในการประกอบกิจการในอนาคตของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 ผู้ฟ้องคดีที่ 7 ผู้ฟ้องคดีที่ 8 และผู้ฟ้องคดีที่ 10 ภายในระยะเวลาเกิน 2 ปีนับแต่วันที่มิคำพิพากษา

ผู้ถูกฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคนว่า ผู้ฟ้องคดียังมีได้ดำเนินการตามขั้นตอนตามมาตรา 42 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ผู้ฟ้องคดีรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีแล้วตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 แต่ได้ยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2544 จึงเกินกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธินำคดีนี้มาร้องทุกข์หรือฟ้องศาลได้ และผู้ถูกฟ้องคดีมิใช่เป็นเจ้าของสารกัมมันตภาพรังสีโคบอลต์-60 ผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 มีส่วนทำให้เกิดการแพร่กระจายของรังสีด้วย ส่วนค่าเสียหายศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เหมาะสมและสมควรแก่เหตุแล้ว

ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคนยื่นคำร้องขอถอนอุทธรณ์ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคนถอนอุทธรณ์

ภายหลังจากที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 อ้างว่าได้เข้ารับการตรวจรักษาพยาบาลและตรวจเพื่อเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วย ขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาล ดังนี้

1. ค่ารักษาพยาบาลในอนาคตบางส่วนที่เกิดขึ้นภายหลังที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาของผู้ฟ้องคดีแต่ละรายรวมกันเป็นเงิน 58,758.37 บาท
2. ค่าใช้จ่ายในการตรวจเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีแต่ละรายรวมกันเป็นเงิน 2,120,550 บาท
3. ค่าขยายยาลดเลือดของผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 รวมกันเป็นเงิน 55,845 บาท
4. ค่ารักษาพยาบาลกรณีเจ็บป่วยเป็นโรคมะเร็งคำนวณตามความเสี่ยงของผู้ฟ้องคดี แต่ละรายรวมกันเป็นเงิน 1,478,367 บาท รวมเป็นเงินค่ารักษาพยาบาลในอนาคตทั้งสิ้น 3,713,520.30 บาท

ศาลปกครองชั้นต้นได้แสวงหาข้อเท็จจริง โดยให้โรงพยาบาลและบุคคลที่เกี่ยวข้องชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการตรวจรักษาผู้ฟ้องคดีดังกล่าว สรุปได้ความดังนี้

นายแพทย์รัชชัย บุญพัฒนพงศ์ แพทย์ผู้ตรวจรักษาผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 ชี้แจงว่าผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 จะต้องได้รับการตรวจติดตามผลทุกๆ 3 เดือน อย่างน้อย 5 ปี นับแต่วันเกิดเหตุ เพื่อเฝ้าระวังบาดแผลใหม่และผลข้างเคียงและต้องได้รับขยายยาลดเลือดติดต่อกันเป็นระยะเวลา 3 ปี เพื่อลดอาการเส้นเลือดตีบจากการได้รับรังสี มะเร็งเกิดจากการเป็นแผล

เรื้อรัง ในกรณีที่ไม่มีบาดแผลขึ้นมาใหม่โอกาสที่จะเป็นมะเร็งน้อยมาก กรณีของผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 บาดแผลหายแล้วโอกาสที่จะเป็นมะเร็งจึงมีน้อยมาก

แพทย์หญิงวารุณี จินารัตน์ แพทย์ผู้ตรวจรักษาผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ชี้แจงว่า ผลการตรวจโครโมโซมของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 10 ผิดปกติ แต่ไม่สามารถบ่งชี้ว่าจะเกิดโรคใดได้ และเห็นว่าผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจะต้องตรวจติดตามสุขภาพและตรวจทางห้องปฏิบัติการ (เลือด) ทุก 6 เดือน และต้องตรวจโครโมโซมปีละ 1 ครั้ง ไปตลอดชีวิต โดยเสียค่าใช้จ่ายในการตรวจโครโมโซมครั้งละประมาณ 2,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายในการตรวจทางห้องปฏิบัติการ (เลือด) ครั้งละประมาณ 1,200 บาท ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวมิใช่ผู้ป่วยเนื่องจากหายแล้ว แต่อยู่ในกรณีที่จะต้องตรวจเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วยเท่านั้น ในการตรวจเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วยเป็นเวลา 10 ปี หรือตลอดชีวิตเพื่อเป็นบทเรียนการศึกษาในอนาคตและหากมีผลกระทบอย่างใดจะได้ทำการรักษาได้รวดเร็วขึ้น ส่วนโครโมโซมของผู้ฟ้องคดีที่ 11 และผู้ฟ้องคดีที่ 12 ปกติ ไม่จำเป็นต้องมาตรวจติดตามอีก ในการตรวจรักษาและเฝ้าระวังอาการของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว โรงพยาบาลไม่ได้คิดค่าใช้จ่ายส่วนกรณีที่โรงพยาบาลราชวิถีเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากผู้ฟ้องคดีที่ 9 และผู้ฟ้องคดีที่ 10 เนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ 9 และผู้ฟ้องคดีที่ 10 ไม่ได้ติดต่อขอขอยกเว้นจากโรงพยาบาลก่อน

โรงพยาบาลราชวิถีชี้แจงว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 ผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ได้เข้าทำการรักษาภายหลังจากวันที่ 16 พฤษภาคม 2544 จนถึงวันที่ทำหนังสือชี้แจงฉบับลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2547 ค่ารักษาพยาบาลทั้งหมดโรงพยาบาลราชวิถีเป็นผู้รับผิดชอบ

โรงพยาบาลกรุงเทพชี้แจงการรักษาผู้ฟ้องคดีที่ 2 และผู้ฟ้องคดีที่ 4 ว่าไม่อาจจะบ่งชี้ได้ว่าโรคและอาการที่เกิดขึ้นของผู้ป่วยมีความเกี่ยวเนื่องกับการเคยได้รับสารกัมมันตภาพรังสีหรือไม่

โรงพยาบาลสระบุรีชี้แจงว่า การตรวจรักษาของผู้ฟ้องคดีที่ 11 เกิดการติดเชื้อของผิวหนังชั้นลึก ซึ่งไม่ได้มีสาเหตุโดยตรงจากการได้รับสารกัมมันตภาพรังสี แต่ความพิการของเขาอาจเป็นปัจจัยเสี่ยงให้เกิดอาการบาดเจ็บและมีการติดเชื้อตามมาได้

โรงพยาบาลเมืองสมุทรปุ่เจ้า ชี้แจงว่า การตรวจรักษาของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการได้รับสารกัมมันตภาพรังสีแต่อย่างใด

โรงพยาบาลลำโรงชี้แจงว่า วันที่ 7 ตุลาคม 2546 ผู้ฟ้องคดีที่ 7 ได้ขอเจาะเลือดตรวจความสมบูรณ์ของเม็ดเลือดแดง ผลการตรวจอยู่ในเกณฑ์ปกติ

คลินิกพร้อมมิตรชี้แจงว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และผู้ฟ้องคดีที่ 10 ได้มาทำแผลที่มือทั้งสองข้างจริง และเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2547 ศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ 816/2544 คดีหมายเลขแดงที่ 1269/2547 ให้บริษัท กมลสุโกศล อีเล็กทริก จำกัด จำกัดที่ 1 ชำระค่าสินไหม

ทดแทนในส่วนที่เกี่ยวกับค่าเดินทางภายหลังวันฟ้องคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 ผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 10 โดยกำหนดให้ปีละ 2,000 บาท รวม 10 ปี เป็นเงิน 20,000 บาท ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 11 กำหนดให้ปีละ 5,000 บาท รวม 10 ปี เป็นเงิน 50,000 บาท และคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีที่ 9 ได้รับชดเชยค่าเสียหายในส่วนค่ารักษาพยาบาลและค่าเดินทางไปรักษาที่คลินิกพร้อมมิตรแล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 12 ศาลแพ่งมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีค่ารักษาพยาบาลผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 สามารถดำเนินการตรวจเม็ดเลือดแดงและตรวจโครโมโซมที่โรงพยาบาลราชวิถีโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย การที่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 และผู้ฟ้องคดีที่ 4 เข้ารับการตรวจรักษาโรคที่โรงพยาบาลกรุงเทพด้วยโรคที่ไม่ได้เป็นผลมาจากการได้รับผลกระทบจากสารกัมมันตภาพรังสี และเจาะเลือดเพื่อตรวจเม็ดเลือดแดง โดยไม่แสดงพยานหลักฐานว่าตรวจเม็ดเลือดแดงเพื่อรักษาโรค ผู้ฟ้องคดีที่ 7 เจาะเลือดเพื่อตรวจเม็ดเลือดแดงที่โรงพยาบาลสำโรงโดยไม่แสดงหลักฐานว่าตรวจเลือดเพื่อรักษาโรคใด ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และผู้ฟ้องคดีที่ 10 ได้รับการรักษาจากโรงพยาบาลราชวิถีโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แต่ไม่ดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อให้ได้รับการยกเว้นค่าใช้จ่าย ค่าทำแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 9 ที่คลินิกพร้อมมิตรผู้ฟ้องคดีที่ 9 ไม่ชี้แจงว่าเป็นคนละส่วนหรือส่วนเดียวกับที่ศาลแพ่งพิพากษาให้และไม่อ้างเหตุผลในการไปทำแผลที่คลินิกดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งเก้าจึงไม่มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลดังกล่าว และไม่กำหนดค่าทำแผลให้ผู้ฟ้องคดีที่ 9 อีก กรณีค่าติดตามเฝ้าระวังทางสุขภาพในอนาคตอีกอย่างน้อย 6 ปี ซึ่งอ้างความเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ ตัวอย่างคดีในต่างประเทศ หรือการประมาณการค่ารักษาพยาบาลโรคมะเร็งของโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีตั้งกองทุนเพื่อชดเชยค่าติดตามเฝ้าระวังทางสุขภาพและค่ารักษาพยาบาลในอนาคตนั้น การตั้งกองทุนดังกล่าวไม่มีกฎหมายบัญญัติรับรองสิทธิให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจบังคับให้ได้ กรณีค่าใช้จ่ายในการตรวจติดตามอาการ จากคำชี้แจงของแพทย์โรงพยาบาลราชวิถี ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 สามารถตรวจรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถีและโรงพยาบาลอื่นของรัฐ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ยายยาย หลอดเลือดที่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 และผู้ฟ้องคดีที่ 11 ต้องใช้ซึ่งไม่อยู่ในบัญชียาหลักสามารถเบิกจากยาประเภทเดียวกันจากโรงพยาบาลราชวิถีโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ประกอบกับโครโมโซมของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 10 มีอาการดีขึ้นและโครโมโซมที่มีรูปร่างผิดปกติไม่สามารถบ่งชี้ว่าจะเกิดโรคได้ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 11 และผู้ฟ้องคดีที่ 12 โครโมโซมผิดปกติ ผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 บาดแผลหายแล้วและจะไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจติดตามผลเท่านั้น ซึ่งการตรวจติดตามผลเพื่อเป็นบทเรียนการศึกษาในอนาคต หากมีผลกระทบจะได้รับการรักษาได้เร็วขึ้น จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12

จะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการตรวจติดตามอาการ กรณีค่ารักษาจากการป่วยเป็นโรคมะเร็งคำนวณตามความเสียงตามค่าชี้แจงของแพทย์ผู้ทำการรักษา ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 มีโอกาสเป็นมะเร็งน้อยมาก จึงยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 มีความเสี่ยงที่จะป่วยเป็นโรคมะเร็งและค่ารักษากรณีนี้มิได้เป็นประเด็นพิพาทมาแต่ต้น จึงไม่มีเหตุต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้ สำหรับกรณีขอให้ศาลพิพากษาให้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตออกไปเป็นคราวๆ ละไม่เกิน 2 ปี จนกว่าจะครบกำหนด 10 ปี มาตรา 444 วรรคสองแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้อำนาจศาลสงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาไว้สองปีแล้ว จึงไม่อาจสงวนสิทธิแก้ไขคำพิพากษาได้อีก นอกจากนี้ ค่ารักษาพยาบาลในอนาคตรวมถึงค่าพาหนะ หรือค่าเดินทางไปทำการตรวจรักษาด้วย ซึ่งค่าพาหนะดังกล่าวศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ 816/2544 คดีหมายเลขแดงที่ 1269/2547 ให้บริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด จำกัดที่ 1 ชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเดินทางไปให้แพทย์ตรวจหลังวันฟ้องแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 10 ปีละ 2,000 บาท รวม 10 ปี และกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีที่ 11 ปีละ 5,000 บาท รวม 10 ปี เช่นกัน และศาลแพ่งได้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยและค่าเสียหายที่เสียความสามารถในการประกอบการทำงานภายในกำหนดสองปีตามมาตรา 444 วรรคสองแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยได้นำค่าเดินทางหรือค่าพาหนะที่กำหนดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 ไปรวมกับค่าสินไหมทดแทนในส่วนอื่นแล้วหักออกจากค่ารักษาพยาบาลและหรือค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษา ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 ได้รับไปแล้วจากผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งได้รับเงินค่าเสียหายจากบริษัท กมลสุโกศล อีเล็คทริก จำกัด จำกัดที่ 1 ในคดีแพ่งดังกล่าวไปแล้วบางส่วน ดังนั้น แม้จะฟังว่าผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 ได้เสียค่าพาหนะไปตรวจรักษาพยาบาลตามที่กล่าวอ้าง ค่าพาหนะดังกล่าวก็ยังไม่เกินจำนวนที่ศาลแพ่งได้พิพากษาไว้ และค่าเดินทางหรือค่าพาหนะดังกล่าวที่ศาลแพ่งได้กำหนดให้เหมาะสมดีแล้ว จึงไม่กำหนดให้อีก ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 12 ไม่เคยเข้ารับการตรวจรักษามาเป็นเวลาถึงเกือบ 4 ปี แต่เมื่อได้รับหมายศาลให้แสดงหลักฐานการตรวจรักษา จึงไปให้แพทย์ทำการตรวจ การที่ผู้ฟ้องคดีที่ 12 ไปให้แพทย์ตรวจโครโมโซมมิได้เกิดจากความจำเป็นที่ต้องไปตรวจรักษาเพื่อเฝ้าระวังอาการของโรคหรือความเจ็บป่วย แต่เพื่อนำมาเป็นหลักฐานแสดงต่อศาลเพื่อให้ศาลกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคต จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 12 จำเป็นต้องไปทำ

การตรวจรักษาตามที่อ้าง จึงไม่กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 จึงไม่มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลในอนาคต

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12

ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ไม่คิดใจอุทธรณ์สำหรับค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ในส่วนที่เกิดขึ้นนับแต่วันหลังจากศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษา แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ยังได้รับผลกระทบทางสุขภาพในลักษณะเรื้อรังจากการได้รับรังสีแต่ยังไม่ปรากฏอาการ จึงมีความเสี่ยงที่จะเกิดมะเร็งในอนาคตมากกว่าคนปกติทั่วไป ซึ่งเป็นผลกระทบทางสุขภาพในอนาคตอันเนื่องมาจากมลพิษและเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น โคบอลต์-60 ในคดีนี้วิธีการเยียวยาความเสียหายโดยการตรวจติดตามเฝ้าระวังทางสุขภาพเพื่อพบอาการของโรคในระยะเริ่มต้นและรักษาพยาบาลในกรณีเกิดอาการเจ็บป่วยในอนาคตได้ทันที จึงเป็นการชดเชยความเสียหายทางสุขภาพที่เหมาะสมและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ถูกระทำละเมิด ซึ่งค่าใช้จ่ายในการตรวจติดตามเฝ้าระวังทางสุขภาพและค่ารักษาพยาบาลในกรณีเกิดอาการเจ็บป่วยเป็นค่ารักษาพยาบาลในอนาคต และผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเลือกที่จะรับการรักษา ณ สถานพยาบาลใดที่ตนเห็นว่าจะบรรเทาความทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีมากที่สุด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่ารักษาพยาบาลในส่วนค่าตรวจรักษาเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วยให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่ร้องขอสำหรับค่ารักษากรณีป่วยเป็นมะเร็งคำนวณตามความเสี่ยง ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องขอให้ศาลกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต โดยคิดระยะเวลาในการรักษา 15 ปี คิดค่ารักษาพยาบาลคนละ 5,250,000 บาท หรือให้รับผิชอบในค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีที่ต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะมีสุขภาพอนามัยเป็นปกติพร้อมค่าสินไหมทดแทน ซึ่งค่ารักษาพยาบาลดังกล่าวคำนวณจากค่าใช้จ่ายในการรักษาโรคมะเร็ง ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีเสนอให้ศาลกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคต โดยคำนวณตามความเสี่ยงของการเกิดโรคมะเร็งแก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการเสนอวิธีการในการกำหนดค่าเสียหายที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องชดใช้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่ศาลปกครองชั้นต้นได้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตไว้สองปี มิใช่เป็นการเสนอประเด็นขึ้นใหม่ตามที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษา คำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีตั้งกองทุนเพื่อเป็นค่ารักษาพยาบาลในอนาคตสำหรับให้ผู้ฟ้องคดีเบิกจ่ายเมื่อมีค่าใช้จ่ายจริงในอนาคต

จึงเป็นคำขอเพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ฟ้องคดีให้ได้รับการชดเชยความเสียหายอย่างเป็นธรรมตามข้อเท็จจริงและผลกระทบทางสุขภาพที่ได้รับสารกัมมันตรังสีแต่ยังไม่ปรากฏอาการ โดยจะต้องใช้เวลานานเป็น 10 ปี จึงจะปรากฏความเสียหายทางสุขภาพให้เห็นอย่างชัดเจน อันเป็นผลกระทบทางสุขภาพที่เกิดจากมลพิษสิ่งแวดล้อมในสังคมอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่แตกต่างจากความเสียหายในคดีละเมิดทั่วไปและเป็นแนวทางหนึ่งในการเยียวยาความเสียหายที่ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกาตามรายงานการวิจัยสนับสนุนโครงการทบทวนองค์ความรู้ระบบชดเชยความเสียหายที่เกิดจากมลพิษสิ่งแวดล้อม ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายพยาบาลในอนาคตแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 เป็นค่าตรวจติดตามเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วยโดยคิดตามอัตราค่าใช้จ่ายของแพทย์หญิงวารุณีว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ต้องตรวจทางห้องปฏิบัติการ (เลือด) ทุก 6 เดือนหรือเมื่อเจ็บป่วย และตรวจโครโมโซมปีละครั้ง ซึ่งโรงพยาบาลรัฐคิดค่าตรวจโครโมโซมครั้งละ 2,000 บาท และค่าตรวจเลือดครั้งละประมาณ 1,200 บาท นับแต่ศาลมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 กันยายน 2547 เหลือระยะเวลาที่ต้องเฝ้าติดตามอีก 6 ปี ค่าตรวจติดตามเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วยคิดเป็นเงินปีละ 4,400 บาท ต่อคน ระยะเวลา 6 ปี เป็นเงินคนละ 26,400 บาท และเป็นค่ารักษาอาการเจ็บป่วยเมื่อป่วยเป็นมะเร็ง ซึ่งคิดจากฐานการคำนวณอัตราความเสี่ยงที่ผู้ได้รับรังสีจะป่วยและเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ตามความเห็นของแพทย์หญิงวรรณา เขาว่ารรกุล ผู้เชี่ยวชาญด้านระบาดวิทยา และแพทย์หญิงฉันทนา ผดุงเทศ ผู้เชี่ยวชาญด้านอาชีวเวชศาสตร์ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 มีค่าความเสี่ยงเท่ากับ 0.1 คน ผู้ฟ้องคดีที่ 2 มีค่าความเสี่ยงเท่ากับ 0.3 คน เมื่อนำอัตราค่ารักษาพยาบาลในการรักษาโรคมะเร็งของโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ ผู้ป่วยโรคมะเร็งต้องเสียค่ารักษาพยาบาลคนละ 1,343,970 บาท มาคำนวณเทียบความเสี่ยงของผู้ฟ้องคดีแต่ละรายคิดเป็นค่าใช้จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 คนละ 134,397 บาท และคิดเป็นค่าใช้จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่ 2 จำนวน 403,191 บาท รวมเป็นค่าใช้จ่ายเมื่อคำนวณตามความเสี่ยงเป็นเงิน 1,478,367 บาท

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ผู้ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่ารักษาพยาบาลในอนาคตแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ดังนี้

1. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าตรวจเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 เป็นเงินคนละ 26,400 บาท รวมเป็นเงิน 237,600 บาท

2. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลในอนาคตให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 จนกว่าจะมีสุขภาพอนามัยเป็นปกติ โดยวิธีการจัดตั้งกองทุนในจำนวนเงิน 1,478,367 บาท เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 มีสิทธิเบิกจ่ายเมื่อต้องเสียค่าใช้จ่ายและค่ารักษาพยาบาลที่เกี่ยวข้องตามความเป็นจริงในอนาคต

ผู้ถูกฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ว่า ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว ขอให้เอาคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีในส่วนของอุทธรณ์ได้อีก เนื่องจากผู้ฟ้องคดีดังกล่าวยอมรับในอุทธรณ์ว่าไม่พอใจอุทธรณ์สำหรับค่ารักษาพยาบาลในส่วนที่เกิดขึ้นนับแต่วันหลังจากศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2547 (ที่ถูกต้อง 2545) จนถึงวันที่ 10 สิงหาคม 2547 ที่ศาลปกครองชั้นต้นได้พิพากษายกคำร้องในส่วนนี้ เพราะสามารถเรียกเพิ่มเติมได้จากบริษัท กมลสุโกศล อิเล็คทริค จำกัด ผู้ครอบครองรังสีโคบอลต์-60 ในคดีของศาลแพ่งซึ่งศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ 816/2544 คดีหมายเลขแดงที่ 1269/2547 เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2547 สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนคำสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยของผู้ฟ้องคดีไว้ภายในกำหนดสองปีจากบริษัทดังกล่าวไว้แล้ว

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน คำแถลงด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ผู้ถูกฟ้องคดีแต่ละรายต้องชดเชยค่าเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติเป็นเหตุให้เกิดละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคน จึงมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2545 พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เป็นเงิน 52,500 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเงิน 127,315 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 3 เป็นเงิน 261,737 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 4 เป็นเงิน 87,423 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 5 และผู้ฟ้องคดีที่ 6 รวมกันเป็นเงิน 810,780 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 7 เป็นเงิน 85,221 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 8 เป็นเงิน 43,160 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 9 เป็นเงิน 1,606,680 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 10 เป็นเงิน 365,140 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 11 เป็นเงิน 1,382,345 บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ 12 เป็นเงิน 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี

นับแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2543 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ภายในกำหนด 30 วัน และให้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือดโครโมโซม ดีเอ็นเอและบาดแผลของ ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 เพื่อกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตอีกภายในระยะเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันที่มิคำพิพากษา คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ยื่นคำร้องขอให้ศาลปกครองชั้นต้นแก้ไขคำพิพากษาเพิ่มเติมในส่วนของค่ารักษาพยาบาลในอนาคตตามคำพิพากษาดังกล่าว เป็นค่ารักษาพยาบาลในอนาคตบางส่วนที่เกิดขึ้นภายหลังที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาของผู้ฟ้องคดีแต่ละรายรวมเป็นเงิน 58,758.37 บาท และเป็นค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่เกิดขึ้นจากการเฝ้าระวังและรักษาพยาบาลในอนาคต เป็นค่าใช้จ่ายในการตรวจเฝ้าระวังอาการเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีแต่ละรายรวมกันเป็นเงิน 2,120,550 บาท ค่ายาขยายหลอดเลือดของผู้ฟ้องคดีที่ 9 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 รวมกันเป็นเงิน 55,845 บาท และค่ารักษาพยาบาลกรณีเจ็บป่วยเป็น โรคมะเร็งคำนวณตามความเสี่ยงของผู้ฟ้องคดีแต่ละรายรวมกันเป็นเงิน 1,478,367 บาท รวมเป็นค่ารักษาพยาบาลในอนาคตทั้งสิ้น 3,713,520.30 บาท ศาลปกครองชั้นต้นยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้สืบเนื่องจากศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสองคนและให้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามผลการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ และบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 เพื่อกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตอีกภายในระยะเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันที่มิคำพิพากษา ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นได้พิพากษายกคำร้องของผู้ฟ้องคดีทั้งเก้าคนดังกล่าวที่ขอให้ศาลแก้ไขคำพิพากษาเพิ่มเติมในส่วนของค่ารักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นภายในสองปีนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาคดีเดิม ผู้ฟ้องคดีทั้งเก้าคนดังกล่าวอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่าไม่ติดใจค่ารักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นภายหลังศาลมีคำพิพากษา แต่อุทธรณ์ขอค่ารักษาพยาบาลในอนาคตเป็นค่าตรวจติดตามผลการตรวจเลือดและโครโมโซม และค่ารักษาพยาบาลเมื่อป่วยเป็นมะเร็งคำนวณตามความเสี่ยง ดังนั้น ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งเก้าคนดังกล่าวมีว่า ศาลปกครองจะแก้ไขคำพิพากษาในส่วนค่ารักษาพยาบาลในอนาคตเป็นค่าตรวจติดตามผลการตรวจเลือดและโครโมโซม และเป็นค่ารักษาพยาบาลเมื่อป่วยเป็นมะเร็งในคำนวณตามความเสี่ยง เพื่อกำหนดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตให้ผู้ฟ้องคดีได้หรือไม่ เห็นว่า ค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่ศาลปกครองจะแก้ไขให้ได้ ต้องเป็นค่าใช้จ่ายที่ศาลปกครองชั้นต้นได้พิพากษากำหนดให้แล้ว แต่มีข้อมูลเพิ่มเติมและมีความจำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายในส่วนนี้เพิ่มขึ้น ศาลปกครองจึงจะกำหนดแก้ไข

เพิ่มเติมได้ภายในสองปี เมื่อค่าเสียหายตามคำขอในคำอุทธรณ์อ้างว่าเป็นค่ารักษาพยาบาลใน
 อนาคตของผู้ฟ้องคดีทั้งเก้าคนดังกล่าวเป็นค่ารักษาพยาบาลในอนาคตที่กล่าวอ้างขึ้นมาใหม่ไม่มี
 ฐานค่าเสียหายที่ศาลปกครองได้กำหนดไว้เดิม โดยศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดใน
 คดีเดิมไม่กำหนดค่ารักษาพยาบาลในส่วนนี้ให้ ค่ารักษาพยาบาลในอนาคตในส่วนนี้จึงไม่อยู่ใน
 หลักเกณฑ์ที่ศาลปกครองจะกำหนดให้ได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ 1
 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีที่ 4 และผู้ฟ้องคดีที่ 7 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 12 ในส่วนของค่ารักษาพยาบาลใน
 อนาคตจึงชอบแล้ว

พิพากษาเป็น

นายวิชัย ชื่นชมพูนุท

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายคำริ วัฒนสิงหะ

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายจรูญ อินทจาร

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรพจน์ วิสรุตพิชญ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิษณุ วรรณุญ

**แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมาย
เกี่ยวกับความรับผิดชอบทางแพ่งเพื่อเยียวยาความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์หรือรังสี**

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ

1. เพศ	☐ ชาย	☐ หญิง
2. อายุ	☐ อายุต่ำกว่า 30 ปี	☐ อายุ 31 – 40 ปี
	☐ อายุ 41 – 50 ปี	☐ อายุ 51 ปี ขึ้นไป
3. สถานภาพสมรส	☐ โสด	☐ สมรส ☐ หย่าร้าง / หม้าย
4. ศาสนา	☐ พุทธ	☐ คริสต์ ☐ อิสลาม ☐ อื่น ๆ (ระบุ)....
5. ระดับการศึกษา	☐ ประถมศึกษาและต่ำกว่า	☐ มัธยมศึกษา / อาชีวศึกษา
	☐ ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	
6. อาชีพ	☐ อัยการ	☐ ผู้พิพากษา
	☐ เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ(ปส. และ พพ.)	☐ ทนายความ
	☐ ประชาชน	☐ ผู้ประกอบการเกี่ยวกับนิวเคลียร์และรังสี
	☐ อื่น ๆ	

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางแพ่งเพื่อเยียวยาความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์หรือรังสี

(กรุณาขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องแสดงระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน)

ด้วยประเทศไทยมีการนำนิวเคลียร์และรังสีมาใช้ประโยชน์ในหลายด้าน อาทิเช่น ทาง การแพทย์ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม ฯลฯ นอกจากนี้ประเทศไทยมีแผนที่จะสร้างโรงไฟฟ้านิวเคลียร์อีกด้วย แต่เนื่องจากกฎหมายพลังงานปรมาณูเพื่อสันติมีการบังคับใช้มานาน ซึ่งมีการแก้ไขครั้งสุดท้ายเมื่อ พ.ศ. 2508 นั้น ไม่มีบทบัญญัติที่ครอบคลุมถึงการชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ประชาชนหากมีความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์หรือรังสี ดังนั้น ท่านเห็นด้วยหรือไม่ที่จะต้องมีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางแพ่งเพื่อเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์

☐ เห็นด้วย

☐ ไม่เห็นด้วย (ไม่ต้องตอบข้อต่อไป)

เรื่อง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่มี ความเห็น	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. <u>ข้อมูล</u> ตามกฎหมายพลังงาน ปรมาณูเพื่อสันติที่มีผลใช้บังคับอยู่ใน ปัจจุบันนั้น ไม่มีบทบัญญัติกำหนด ความรับผิดชอบแห่งเมื่อมีความ เสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์หรือรังสี จึงควรมีการกำหนดกฎหมายเรื่อง ดังกล่าว <u>คำถาม</u> ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมี การกำหนดกฎหมายเกี่ยวกับความรับ ผิดทางแพ่งในกรณีความเสียหายอัน เกิดจากนิวเคลียร์					
2. <u>ข้อมูล</u> ตามอนุสัญญาระหว่าง ประเทศกำหนดให้ครอบคลุมเฉพาะ ความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์ เท่านั้น ไม่รวมถึงความเสียหายอันเกิด จากรังสี <u>คำถาม</u> ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมี การกำหนดขอบเขตการบังคับใช้ กฎหมายให้รวมถึงความเสียหายอัน เกิดจากรังสีด้วย					

เรื่อง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่มี ความเห็น	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
3. <u>ข้อมูล</u> ตามอนุสัญญาระหว่างประเทศ และกฎหมายของต่างประเทศนั้นกำหนดหลักความรับผิดชอบในกรณีความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์ ให้ผู้ประกอบการต้องเป็นผู้รับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น <u>คำถาม</u> ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีกฎหมายกำหนดให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียวดังเช่นอนุสัญญาระหว่างประเทศ					
4. <u>ข้อมูล</u> หากเกิดอุบัติเหตุทางนิวเคลียร์ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดแก่บุคคล ต้องเป็นไปตามขอบเขตที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เท่านั้น ซึ่งทำให้เกิดข้อจำกัดบางประการ เช่น ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ผู้เสียหายจะเรียกได้เฉพาะความเสียหายที่เกิดแก่ร่างกายและไม่ตกทอดไปยังทายาท ฯลฯ					

เรื่อง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่มี ความเห็น	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
คำถาม ท่านเห็นด้วยหรือไม่เกี่ยวกับการกำหนดให้มีการชดเชยค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินขอบเขตที่กว้างมากขึ้น เช่น แม้ผู้เสียหายไม่ได้ใช้สิทธิเรียกร้องไว้ก่อนก็สามารถเรียกได้และสิทธิดังกล่าวก็สามารถตกทอดไปยังทายาทได้					
5. ข้อมูล ในปัจจุบันประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มิได้กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายเชิงลงโทษ ค่าเสียหายเชิงลงโทษ (Punitive Damages) มีลักษณะเป็นการกำหนดไว้เพื่อกระตุ้นให้ผู้ประกอบการมีความระมัดระวังในการใช้นิวเคลียร์และรังสีมากขึ้น และก่อให้เกิดแนวทางที่ชัดเจน เป็นบรรทัดฐานเดียวกันในการกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษ คำถาม ท่านเห็นด้วยหรือไม่เกี่ยวกับการกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบในลักษณะค่าเสียหายเชิงลงโทษ					

เรื่อง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่มี ความเห็น	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
6. ข้อมูล ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งปัจจุบัน กำหนดหน้าที่การกระการพิสูจน์จากหลัก “ผู้ใดกล่าวอ้าง ผู้นั้นมีหน้าที่นำสืบ” ซึ่งเมื่อนำหลักดังกล่าวมาใช้กับกรณีความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์หรือรังสีแล้วจะทำให้ผู้เสียหายนำสืบถึงความเสียหายที่ได้รับยาก เนื่องจากเป็นเรื่องทางเทคนิค สลับซับซ้อน และอาจส่งผลให้ไม่ได้รับการเยียวยาอย่างเป็นธรรม คำถาม ท่านเห็นด้วยหรือไม่หากมีการกำหนดให้ผู้ประกอบการเป็นผู้มีหน้าที่นำสืบในกรณีที่มีความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์หรือรังสี					
7. ข้อมูล ตามอนุสัญญาระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศนั้น นอกจากจะกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบโดยเด็ดขาดแล้ว ได้มีการกำหนดข้อยกเว้นความรับผิดชอบของผู้ประกอบการไว้ด้วย เช่น กรณีที่ความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์นั้นเกิดจากสงคราม การจลาจล ภัยธรรมชาติอย่างร้ายแรง เป็นต้น					

เรื่อง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่มี ความเห็น	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
8. ข้อมูล ตามอนุสัญญาระหว่างประเทศและกฎหมายของต่างประเทศได้กำหนดหลักเกณฑ์ความรับผิดชอบความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์ไว้ประการหนึ่งว่า ความรับผิดชอบต้องเป็นแบบจำกัดจำนวนและต้องจัดหาหลักประกันเพื่อเป็นการประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น					
คำถาม ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการกำหนดให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบแบบจำกัดวงเงินและจัดหาหลักประกันเพื่อเป็นการประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในการประกอบกิจการ					
9. ข้อมูล ความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์หรือรังสีนั้น บางครั้งไม่แสดงอาการในระยะเวลานานสั้น ต้องใช้ระยะเวลายาวนานกว่าจะแสดงอาการให้ปรากฏ แต่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 กำหนดให้ศาลสามารถพิพากษาแก้ไขค่าพิพาทในส่วนค่าเสียหายได้ภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี					

เรื่อง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่มี ความเห็น	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
10. ข้อมูล ในปัจจุบันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนดอายุความในการใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายในกรณีละเมิดไว้ 1 ปีนับแต่วันที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและรู้เหตุหรือ 10 ปีนับแต่วันเกิดเหตุ คำถาม ท่านเห็นด้วยหรือไม่หากมีการกำหนดเรื่องอายุความสำหรับกรณีความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์เป็นการเฉพาะ					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ร่าง
พระราชบัญญัติ
พลังงานปรมาณูเพื่อสันติ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกคำว่า “วัสดุพลอยได้” ในพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ และให้ใช้คำว่า “วัสดุกัมมันตรังสี” แทน

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในนิยามคำว่า “พลังงานปรมาณู” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๐๘ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“พลังงานปรมาณู หมายความว่า พลังงานไม่ว่าในลักษณะใดซึ่งเกิดจากการปลดปล่อยออกมาในเมื่อมีการแยก รวม หรือแปลงนิวเคลียสของปรมาณู หรือพลังงานในรูปของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าหรืออนุภาคใดๆ ที่มีความเร็วซึ่งสามารถก่อให้เกิดการแตกตัวเป็นไอออนได้ทั้งโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในตัวกลางที่ผ่านไป เช่น รังสีแกมมา รังสีเอกซ์ รังสีบีตา รังสีแอลฟา อนุภาคนิวตรอน อนุภาคโปรตอน อนุภาคอิเล็กตรอน”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้ของมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔

“พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ และหมายความตลอดถึงบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติการแทนตามหลักเกณฑ์และวิธีการการแต่งตั้งที่ประกาศโดยคณะกรรมการ

วัสดุกำมันตรังสี หมายความว่า ธาตุ หรือสารประกอบใดๆ ที่มีองค์ประกอบส่วนหนึ่งมีโครงสร้างภายในอะตอมไม่คงตัว และสลายตัวโดยการปลดปล่อยรังสีออกมา

วัสดุนิวเคลียร์ หมายความว่า วัสดุต้นกำลังหรือวัสดุนิวเคลียร์พิเศษหรือวัสดุอื่นใดตามที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ หมายความว่า เครื่องมือหรือระบบอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับก่อให้เกิดพลังงานปรมาณูอันเกิดจากปฏิกิริยาการแยก หรือการรวมนิวเคลียสของปรมาณูอย่างต่อเนื่องและสามารถควบคุมได้

ความเสียหายสาธารณะ หมายความว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อทรัพย์สินของรัฐ สิ่งแวดล้อมทรัพยากรธรรมชาติ หรือที่เกิดขึ้นต่อชีวิตหรือสุขภาพของบุคคลที่มีได้เป็นผู้กระทำกิจกรรมอันต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้ หรือมิได้เป็นลูกจ้างหรือผู้ปฏิบัติงานในสถานที่ซึ่งประกอบกิจการซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ หรือมิได้เป็นผู้รับบริการซึ่งได้รับความเสียหายโดยตรงจากการให้บริการของผู้ประกอบกิจการซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้

กากกำมันตรังสี หมายความว่า วัสดุในรูปของแข็ง ของเหลว หรือก๊าซที่เป็นวัสดุกำมันตรังสีหรือประกอบหรือปนเปื้อนด้วยวัสดุกัมมันตรังสี ที่มีค่ากัมมันตภาพต่อปริมาณ หรือกัมมันตภาพรวมสูงกว่าเกณฑ์ปลอดภัยที่กำหนดโดยคณะกรรมการ และผู้ครอบครองวัสดุนั้นไม่ประสงค์จะใช้งานอีกต่อไป และให้หมายความรวมถึงวัสดุอื่นใดที่คณะกรรมการกำหนดให้เป็นกากกำมันตรังสี”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“(๔) กำหนดเงื่อนไขให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ ปฏิบัติเพื่อประโยชน์ด้านความมั่นคงปลอดภัยในการผลิต การมีไว้ในครอบครองหรือการใช้วัสดุนิวเคลียร์พิเศษ พลังงานปรมาณู วัสดุกัมมันตรังสี หรือวัสดุต้นกำลังให้พ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติในทางเคมี หรือกระทำด้วยประการใดๆ แก่วัสดุต้นกำลังให้พ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติในทางเคมีและกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตดังกล่าวรายงานต่อคณะกรรมการตามระยะเวลาที่เห็นสมควรถึงปริมาณของวัสดุที่ผู้รับใบอนุญาตมีไว้ในครอบครองว่า ได้เพิ่มขึ้นหรือลดลงเท่าใดในระหว่างระยะเวลานั้น รวมทั้งเหตุแห่งการเพิ่มและการลดนั้นด้วย”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๕) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔

“มาตรา ๔(๕) กำหนดให้วัสดุนิวเคลียร์พิเศษ พลังงานปรมาณู วัสดุกัมมันตรังสี วัสดุต้นกำลังซึ่งพ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติในทางเคมี ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ (๑) (๒) มาตรา ๑๓ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขในการปฏิบัติของผู้ได้รับยกเว้นดังกล่าว ทั้งนี้การได้รับยกเว้นตาม (๕) นี้จะต้องคำนึงถึงปริมาณรังสีระดับความร้ายแรงของอันตรายจากรังสี ลักษณะของกิจการที่มีการใช้ หรือลักษณะการใช้งาน”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติเรียกโดยย่อว่า “พ.ป.ส.” มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการเกี่ยวกับพลังงานปรมาณูตามพระราชบัญญัตินี้ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นรองประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงพลังงาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ เลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ กับผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินแปดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ

ให้เลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๗) ของมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔

“(๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่มีกฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการดังต่อไปนี้เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ

(๑) ผลิต มีไว้ในครอบครองหรือใช้ซึ่งวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ พลังงานปรมาณู วัสดุแก๊สมันตรังสี วัสดุต้นกำลังซึ่งพ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติในทางเคมี

(๒) กระทำด้วยประการใดๆ แก้ววัสดุต้นกำลังให้พ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติในทางเคมี

ใบอนุญาตให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการกำหนด

คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต อายุใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การขอยกเลิกใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

การมีไว้ในครอบครองตามวรรคหนึ่งให้มีความหมายรวมถึงการครอบครองเพื่อการจำหน่าย การนำผ่านราชอาณาจักร ซึ่งวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ วัสดุแก๊สมันตรังสีหรือวัสดุต้นกำลังด้วย”

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๒/๑ และมาตรา ๑๒/๒ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔

“มาตรา ๑๒/๑ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการดังต่อไปนี้เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ

(๑) ดำเนินการก่อสร้าง การเริ่มดำเนินงาน การมีไว้ในครอบครองหรือใช้เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ หรือการเลิกดำเนินงานเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์

(๒) ดำเนินการจัดการกากกัมมันตรังสีตามประเภทที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

การอนุญาตตามมาตรา ๑๒ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ประกาศโดยคณะกรรมการ

มาตรา ๑๒/๒ ห้ามมิให้ผู้ใดใช้ หรือสมคบกันกระทำให้เกิดการใช้วัสดุกัมมันตรังสี หรือวัสดุนิวเคลียร์เพื่อก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคลใดๆ

ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๑๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ถ้าผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๑๒ นี้ แม้จะกระทำนอกราชอาณาจักร ผู้นั้นจะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าปรากฏว่า

(๑) ผู้กระทำความผิดหรือผู้ร่วมกระทำความผิดคนใดคนหนึ่งเป็นคนไทย หรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

(๒) ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และได้กระทำโดยประสงค์ให้ ความผิดเกิดขึ้นในราชอาณาจักรหรือรัฐบาลไทยเป็นผู้เสียหาย หรือ

(๓) ผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายของรัฐที่การกระทำเกิดขึ้นภายในเขตอำนาจของรัฐนั้น หากผู้นั้นได้ปรากฏตัวในราชอาณาจักรและมีได้มีการส่งตัวผู้นั้นออกไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้ผู้ใดนำหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ วัสดุกัมมันตรังสี วัสดุต้นกำลัง หรือเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ

ในการอนุญาต คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเพื่อประโยชน์ความปลอดภัยไว้ในใบอนุญาตให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติ ใบอนุญาตให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการกำหนด

ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๓ นี้ ไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนเงื่อนไขในใบอนุญาต ให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตมิได้รับอนุญาตตามความในมาตรา ๑๓ นี้

คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาต หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต อายุใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การจอยกเลิกใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง”

มาตรา ๑๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๓/๑ มาตรา ๑๓/๒ มาตรา ๑๓/๓ มาตรา ๑๓/๔ มาตรา ๑๔/๑ มาตรา ๑๔/๒ และมาตรา ๑๔/๓ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔

“มาตรา ๑๓/๑ ห้ามมิให้นำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งกากกัมมันตรังสี

มาตรา ๑๓/๒ ให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒/๑ หรือมาตรา ๑๓ ชำระค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้รัฐมนตรีออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตไม่เกินอัตราที่กำหนดในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๓/๓ ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒/๒ มาตรา ๑๓ มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบในการขนส่ง การเคลื่อนย้าย การบรรจุหรือการเก็บรักษาวัสดุกัมมันตรังสี วัสดุนิวเคลียร์ เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ หรือกากกัมมันตรังสีให้มีความมั่นคงปลอดภัยทางรังสีหรือทางนิวเคลียร์แล้วแต่กรณี ตลอดอายุใบอนุญาต

หลักเกณฑ์ และวิธีการขนส่ง การเคลื่อนย้าย การบรรจุหรือการเก็บรักษาตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๓/๔ ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒/๑ หรือมาตรา ๑๓ ต้องเอาประกันภัยสำหรับความเสียหายสาธารณะ ทั้งนี้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

วงเงินที่ผู้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งต้องเอาประกันภัยให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด ทั้งนี้ คณะกรรมการจะกำหนดวงเงินที่ต้องเอาประกันภัยเกินร้อยละสิบของมูลค่าการลงทุนที่ผู้ประกอบการตามใบอนุญาตได้ลงทุนในปีนั้นไม่ได้

มาตรา ๑๔/๑ ในกรณีที่การประกอบกิจการตามใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒/๑ หรือมาตรา ๑๓ ก่อให้เกิดอันตรายหรือความเสียหายต่อสาธารณะ ผู้รับใบอนุญาตต้องแจ้งอันตรายหรือความเสียหายดังกล่าวให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบทันที และต้องให้ข้อมูลรวมถึงให้ความร่วมมืออันจำเป็นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อการแก้ไข บรรเทา หรือระงับความเสียหายหรืออันตรายที่เกิดขึ้นด้วย

ในกรณีตามวรรคหนึ่งให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดลักษณะของอันตรายหรือความเสียหายต่อสาธารณะที่ต้องแจ้งและวิธีการแจ้งเพื่อระงับเหตุดังกล่าว

เพื่อประโยชน์ในการเข้าระงับเหตุอันตรายหรือความเสียหายต่อสาธารณะ ให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดแผนแห่งชาติในการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับเหตุฉุกเฉินทาง

นิวเคลียร์และรังสีตามมาตรานี้ โดยต้องกำหนดหน่วยงานหลักและหน่วยงานสนับสนุนที่รับผิดชอบดำเนินการตามแผนดังกล่าว

มาตรา ๑๔/๒ เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒/๑ มาตรา ๑๓ ผู้ใดไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ประกาศ คำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้หรือเงื่อนไขในใบอนุญาต คณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาต และสั่งให้ปฏิบัติหรือปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือในกรณีที่มีการฟ้องผู้ได้รับใบอนุญาตดังกล่าวต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ จะสั่งพักใช้ใบอนุญาตไว้เพื่อรอคำพิพากษาอันถึงที่สุดก็ได้

ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต ผู้รับใบอนุญาตต้องหยุดประกอบกิจการที่ได้รับใบอนุญาต และจะขอรับใบอนุญาตใดๆ ตามพระราชบัญญัตินี้อีกไม่ได้ และคณะกรรมการอาจกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อการป้องกันอันตรายจากรังสีหรือเพื่อความมั่นคงปลอดภัยทางรังสีหรือทางนิวเคลียร์

มาตรา ๑๔/๓ คณะกรรมการมีอำนาจสั่งถอนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตก่อนกำหนดเวลาได้ เมื่อเป็นที่พอใจว่าผู้รับใบอนุญาตซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาตได้ปฏิบัติถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง คำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขในใบอนุญาตแล้ว”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการซึ่งได้สั่งตามมาตรา ๑๔ (๑) หรือ (๒) ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนดหรือที่คณะกรรมการขยายให้ หรือในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวงซึ่งกำหนดตามมาตรา ๔ (๔) คณะกรรมการอาจมีคำสั่งเป็นหนังสือให้เพิกถอนใบอนุญาตเสียก็ได้

ในกรณีที่ให้มีคำสั่งของคณะกรรมการให้เพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคก่อน ให้ผู้รับใบอนุญาตจำหน่ายวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ วัสดุกัมมันตรังสีหรือวัสดุต้นกำลัง ซึ่งผู้รับใบอนุญาตครอบครองหรือใช้ตามใบอนุญาตนั้นภายในกำหนดเก้าสิบวัน ถ้ามิได้จำหน่ายภายในกำหนดนี้ ให้วัสดุดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดิน

ในกรณีที่มีค่าใช้จ่ายขึ้นจากการดำเนินการตามวรรคหนึ่งผู้รับใบอนุญาตที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายดังกล่าว

หลักเกณฑ์และวิธีการแจ้งคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔

“มาตรา ๑๕/๑ การออกใบอนุญาต การพักใช้ใบอนุญาต หรือการเพิกถอนใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการอาจมอบอำนาจให้เลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติดำเนินการแทนได้ ทั้งนี้ไม่รวมถึงการออกใบอนุญาต การพักใช้ใบอนุญาต หรือการเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒/๑ (๑)”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายและมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) คั่น ยึด อาศัย วัสดุนิวเคลียร์พิเศษ วัสดุกัมมันตรังสี วัสดุต้นกำลัง กากกัมมันตรังสี หรือเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ ที่ฝ่าฝืนตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) เข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใดๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและตก หรือในเวลากลางคืน เพื่อตรวจสอบในเรื่องการผลิต การมีไว้ในครอบครองหรือใช้วัสดุนิวเคลียร์พิเศษ วัสดุกัมมันตรังสี วัสดุต้นกำลัง รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสารและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง หรือในเรื่องเกี่ยวกับการระงับหรือป้องกันอันตราย ซึ่งอาจมีแก่บุคคลหรือทรัพย์สินหรือการคุ้มครองอนามัยของบุคคลหรือเพื่อปฏิบัติอย่างอื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

(๓) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสารและหลักฐานที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่

(๔) ออกคำสั่งใดๆ เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตหรือครอบครองวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ วัสดุกัมมันตรังสี วัสดุต้นกำลัง กากกัมมันตรังสี หรือเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ กระทำการหรืองดเว้นกระทำการเพื่อความมั่นคงปลอดภัยทางรังสีหรือทางนิวเคลียร์

เมื่อได้มีการยึด อาศัยตาม (๑) แล้วให้ดำเนินการเก็บรักษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

ในกรณีทรัพย์สินที่ยึด อาศัย ตาม (๑) ไม่เหมาะสมที่จะเก็บรักษาไว้หรือหากเก็บรักษาไว้จะเป็นภาระแก่ทางราชการมากกว่าการนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น คณะกรรมการอาจมีคำสั่งให้เจ้าของทรัพย์สินนั้นรับทรัพย์สินไปดูแลหรือชำระค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาตามอัตราค่าธรรมเนียมของการจัดการกากกัมมันตรังสีดังที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๑๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๗/๑ , มาตรา ๒๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔

“มาตรา ๑๗/๑ ห้ามมิให้ผู้ใดที่มีใจเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความปลอดภัยตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ

คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความปลอดภัยตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต อายุใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต รวมทั้งอำนาจหน้าที่ของผู้ตรวจสอบและรับรองความปลอดภัย ตามที่ประกาศโดยคณะกรรมการ

มาตรา ๒๐/๑ ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒/๑ หรือมาตรา ๑๓ หรือผู้ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสาธารณะตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องรับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดแต่การดำเนินการตามที่ได้รับอนุญาตหรือการกระทำที่ก่อขึ้นตามจำนวนวงเงินของความรับผิดที่ประกาศโดยคณะกรรมการ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายนั้นเกิดแต่เหตุสุดวิสัยหรือเกิดเพราะความผิดของผู้ต้องเสียหายนั่นเอง

ความเสียหายที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒/๑ หรือมาตรา ๑๓ ต้องรับผิดชอบตามวรรคหนึ่ง ให้รวมถึงความเสียหายที่เกิดจากการถูกลักขโมย หรือสูญหายไปจากความครอบครองของผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒/๑ หรือมาตรา ๑๓ ด้วย และผู้รับใบอนุญาตดังกล่าวจะอ้างเหตุสุดวิสัยเพื่อให้พ้นความรับผิดเช่นนั้นไม่ได้”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๗/๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๑๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๒๒/๓ แห่งพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔

“มาตรา ๒๒/๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๒/๑ มาตรา ๑๒/๒ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงหนึ่งล้านบาท

ผู้ใดเตรียมการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๒/๒ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๒๒/๒ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล กรรมการหรือผู้จัดการของนิติบุคคลนั้น หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าคนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดนั้น

มาตรา ๒๒/๓ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับ ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบคดี ซึ่งประกอบด้วย เลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนพบว่าผู้ใดกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้กระทำความผิดดังกล่าวยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการเปรียบเทียบคดีตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ

ถ้าคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรถูกฟ้องร้องหรือได้รับโทษถึงจำคุก ให้กำหนดค่าปรับซึ่งผู้ต้องหาจะพึงชำระ ถ้าผู้ต้องหายินยอมตามนั้น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบหรือยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในเวลาตามวรรคสี่ให้ดำเนินคดีต่อไป

ในระหว่างรอกการเปรียบเทียบ หรือรอการชำระเงินค่าปรับ หากผู้ต้องหาได้รับการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีจะขอให้มีการประกันหรือหลักประกันก็ได้ ทั้งนี้ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๒๐ ให้บรรดากฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งที่ออกตามความในพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๐๘) ใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับแทน

มาตรา ๒๑ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ก่อนพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ มีผลใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตนั้น

มาตรา ๒๒ กรณีที่ผู้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ.๒๕๐๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๐๘ ได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไว้ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าการยื่นขอต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าวเป็นการยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้

ในระหว่างที่ยังไม่มีการออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ที่ดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้บุคคลดังกล่าวดำเนินการตามเงื่อนไขและวิธีการที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตเดิมต่อไปจนกว่าจะมีการออกใบอนุญาตให้ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๓ ให้ผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ พลังงานปรมาณู วัสดุกัมมันตรังสี วัสดุต้นกำลังซึ่งพ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติในทางเคมีหรือเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ จัดให้ได้มาซึ่งใบอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองวัสดุเช่นนั้น ภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ผู้มีไว้ในครอบครองวัสดุเช่นนั้น มิได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองก็ดี หรือคณะกรรมการมีคำสั่งไม่อนุญาตให้มีไว้ในครอบครองก็ดี ให้ผู้มีไว้ในครอบครองจำหน่ายวัสดุนิวเคลียร์พิเศษ พลังงานปรมาณู วัสดุกัมมันตรังสี วัสดุต้นกำลังซึ่งพ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติในทางเคมีหรือเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ ซึ่งตนมีไว้ในครอบครองภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาตามความในวรรคก่อน หรือนับแต่วันที่คณะกรรมการสั่งไม่อนุญาตแล้วแต่กรณี ถ้ามิได้จำหน่ายภายในกำหนดนี้ ให้วัสดุดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดิน โดยผู้ครอบครองเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการกำจัดหรือทำลายวัสดุดังกล่าว

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

นางสาวสุทามาศ กรายแก้ว

วัน เดือน ปี เกิด

24 กันยายน 2525

ที่อยู่

5/326 หมู่บ้านตะวันตก ถนนสนามบินน้ำ ตำบลบางกระสอ
อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี

วุฒิการศึกษา

นิติศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง)
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
เนติบัณฑิตไทย สมัยที่ 63

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน นิติกรปฏิบัติการ สังกัดกรมพัฒนาพลังงานทดแทน
และอนุรักษ์พลังงาน กระทรวงพลังงาน

